ISAAC ASIMOV

ca Paul French

LUCKY STARR SI PIRATII DE PE ASTEROIZI

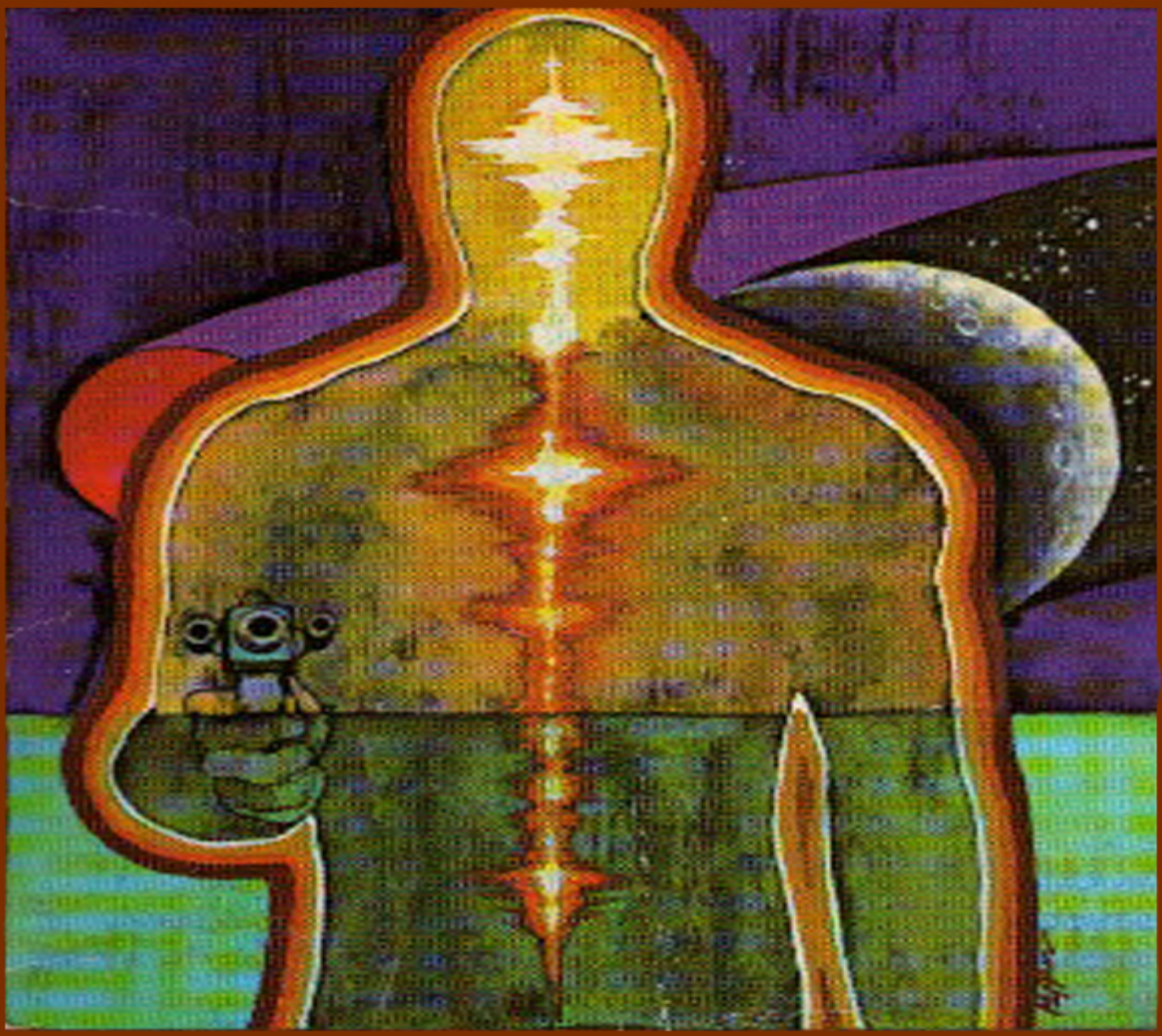

Isaac Asimov

Lucky Starr
și
piraţii de pe asteroizi

Nava blestemată

Cincisprezece minute până la decolare! Atlas aștepta să-și ia zborul. Formele zvelte și bine conturate ale navei spațiale străluceau în lumina Pământului care străpungea bezna nopții lunare. Prova ei curbată era îndreptată spre spațiu. Vidul cosmic o înconjura, iar dedesubt se afla praful selenar. Nu avea nici un fel de echipaj. La bord nu era nimeni.

Doctorul Hector Conway, președintele Consiliului Științei, întrebă nerăbdător:

– Cât e ceasul, Gus?

Nu se simțea prea bine în birourile Consiliului de pe Lună. Pe Pământ ar fi stat la ultimul etaj al obeliscului din piatră și fier căruia i se spunea *Science Tower S-ar* fi putut uita pe fereastră spre International City.

Aici, pe Lună au făcut tot ce le-a stat în putință. Birourile aveau ferestre false cu desene strălucitoare în spatele lor. Erau colorate cât mai realist, iar luminile din spatele lor își modificau intensitatea de-a lungul zilei simulând astfel amiaza, crepusculul și seara. În timpul perioadei de somn emiteau chiar o lumină obscură de un albastru închis.

Dar asta nu era suficient pentru un pământean ca Hector Conway. Știa că dacă ar sparge geamurile nu ar găsi în spatele lor decât niște miniaturi pictate și dacă le-ar sparge și pe astea ar ajunge ori într-o altă cameră, ori chiar la stânca selenară.

Doctorul Augustus Henree, cel căruia i se adresase Conway, se uită la ceas, apoi spuse între două fumuri de pipă:

– Mai sunt cincisprezece minute. Nu avem de ce să ne facem griji. *Atlas* funcționează perfect, chiar ieri i-am făcut ultimele verificări.

– Știu asta. Părul lui Conway era alb complet și părea mai bătrân decât Henree, lunganul cu fața subțire. Lucky mă îngrijorează.

– Lucky?

– Mă tem că a devenit un reflex, spuse Conway cu un zâmbet timid. Vorbesc despre David Starr. Dar toată lumea i-a spus zilele astea Lucky. Nu i-ai auzit?

– Lucky Starr, hm? Numele i se potrivește. Dar ce e cu el? Până la urmă a fost ideea lui, nu?

– Exact. E genul lui de idei. Mă gândesc să nu se năpustească asupra Consulatului Sirian de pe Lună.

– Chiar aș vrea să facă asta.

– Nu glumi! Câteodată mă gândesc că tu îl încurajezi în ideea lui de a face totul de unul singur. De asta am venit aici pe Lună, ca să fiu cu ochii pe el, și pe navă.

– Dacă pentru asta ai venit aici, să știi că nu prea-ți faci treaba.

– Eee, nu pot să-l urmăresc peste tot ca o mămică. Dar, oricum, Bigman e cu el. I-am spus pirpiriului că îl jupoi de viu dacă Lucky se hotărăște să atace Consulatul Sirian de unul singur.

Pe Henree îl bufni râsul.

– Îți spun eu că așa o să facă, mormăi Conway. Și ce e mai rău, e că o să scape fără probleme.

– Păi, și atunci?

– Asta o să-l încurajeze, și într-o zi va risca un pic mai mult, iar el este un om prea valoros ca să-l pierdem.

John Bigman Jones se legăna mergând pe podeaua din lut bine bătătorit, cărând cu cea mai mare grijă cutia de bere. Nu erau câmpuri antigravitaționale în afara orașului, așa că aici la spațioport trebuia să te descurci cum puteai cu gravitația de pe Lună. Din fericire, Bigman fusese născut și crescut pe Marte, unde gravitația era doar de două ori mai mică decât cea normală, așa că pentru el nu era un lucru deosebit de greu. Acum cântărea doar nouă kilograme. Pe Marte ar fi cântărit douăzeci și trei, iar pe Pământ cincizeci și cinci.

Ajunse la santinelă care îl privea amuzată. Santinela era îmbrăcată în uniformele Gărzii Naționale de pe Lună și era obișnuită cu gravitația mică.

John Bigman Jones îi strigă:

– Hei! Nu sta acolo ca o statuie! Ți-am adus o bere. Fac eu cinste!

Santinela păru surprinsă, apoi spuse cu o urmă de regret în glas:

– Nu pot să beau în timpul serviciului.

– Bine. O s-o beau eu. Eu sunt John Bigman Jones. Poți să-mi spui Bigman.

Îi venea doar până la bărbie santinelei, care nu era foarte înaltă, dar Bigman își întinse mâna ca și cum santinela ar putea ajunge la ea fără probleme.

– Eu sunt Bert Wilson. Ești de pe Marte?

Se uită la cizmele roșu-purpuriu ale lui Bigman. Nimeni în afară de un fermier marțian nu ar fi avut curajul să iasă cu ele. Bigman se uită mândru la cizme.

– Normal! Sunt aici de o săptămână. Pe Spațiu! Ce pietroi mai e și luna asta! Voi nu ieșiți niciodată afară?

– Câteodată. Când e necesar. Nu prea ai multe de văzut pe-aici.

– Chiar aș vrea să ies. Nu prea-mi place să stau închis.

– În spatele meu, acolo, e o ieșire.

Bigman urmări degetul mare care arăta în spate, peste umărul sergentului. Coridorul – destul de prost luminat la acea distanță de Luna City – se strâmta într-o spărtură în zid.

– Dar nu am costum, spuse Bigman.

– N-ai putea să ieși nici dacă ai avea așa ceva. Momentan, nimeni n-are voie să iasă fără permis.

– De ce?

Wilson dădu răspunsul căscând:

– Au o navă acolo care e gata să plece – se uită la ceas – peste vreo douăsprezece minute. Poate o să se mai liniștească lucrurile după aia. Nu prea știu nici eu ce se întâmplă.

Santinela se legănă pe călcâie și urmări ultima picătură de bere cum se scurgea pe gâtul lui Bigman.

– Auzi, n-ai luat cumva berea de la Pasty’s Port Bar? E multă lume acolo?

– Nu e nimeni. Fii atent! O să-ți ia cincisprezece secunde să te duci până acolo și să-ți iei una. Eu oricum n-am nimic de făcut. O să stau aici și o să am grijă să nu se întâmple nimic cât timp ești plecat.

Wilson se uită pofticios în direcția barului.

– Mai bine nu.

– Cum vrei!

Aparent, nici unul dintre cei doi nu observă silueta care trecu prin spatele lor pe coridor, apoi prin spărtura din stâncă unde ușa uriașă a ecluzei bara calea spre exterior.

Wilson făcu câțiva pași spre bar, ca și cum l-ar fi atras, dar apoi spuse:

– Nu! Mai bine nu!

Zece minute până la lansare.

Fusese ideea lui Lucky Starr. Era în biroul lui Conway în ziua în care ajunsese știrea că T.S.S. *Waltham Zachary* fusese jefuit de pirați, încărcătura furată, tot echipajul mort în spațiu, și cei mai mulți dintre pasageri captivi. Cei din navă au încercat o luptă zadarnică care ar fi avariat nava și i-ar fi făcut pe pirați să o considere nesemnificativă. Dar, cu toate astea, furaseră tot ce putea fi de furat, chiar și motoarele.

– Centura de asteroizi e dușmanul nostru! Spuse Lucky. O sută de mii de stânci!

– Chiar mai multe, îl completă Conway aruncându-și țigara. Dar ce putem face? Chiar de pe vremea Imperiul Terestru asta a devenit o grijă; cei de pe asteroizi au fost mai tari decât noi. De zeci de ori am fost să curățăm cuiburile de acolo, și de fiecare dată am lăsat destule pentru le da posibilitatea să se înmulțească din nou. Acum douăzeci și cinci de ani...

Bătrânul membru al Consiliului se opri brusc. În urmă cu douăzeci și cinci de ani, părinții lui Lucky fuseseră uciși în spațiu iar el, pe atunci un băiețel, fusese catapultat în spațiu.

– Problema e că nici măcar nu știm unde se află toți asteroizii, spuse Lucky iar ochii lui căprui nu lăsară să se întrezărească nici o durere.

– Normal că nu! Ar trebui o sută de ani și o sută de nave pentru a culege informațiile necesare despre asteroizi. Ca să nu mai vorbim de faptul că forța de gravitație a lui Jupiter le va schimba în permanență orbita.

– Am putea totuși să încercăm. Dacă trimitem o navă, piraților ar putea să nu-și dea seama că e ceva imposibil și să se teamă de consecințele unei cartografieri. Dacă își dau seama ce facem, nava va fi atacată.

– Bun, și pe urmă?

– Să presupunem că am trimite o navă complet automatizată, complet echipată, dar fără nici un om la bord.

– Se poate, dar e destul de scump.

– Dar s-ar putea să merite! Să presupunem că am echipa-o cu navete de salvare proiectate să părăsească automat nava când senzorii înregistrează modelul energetic al unui motor hiperatomic. Ce crezi că ar face piraților?

– Ar transforma navetele de salvare în niște bucăți de metal pierdute în spațiu, ar urca la bordul navei și ar lua-o la baza lor.

– Una din bazele lor! Corect! Și dacă văd navele de salvare plecând, atunci nu vor fi surprinși dacă nu găsesc pe nimeni la bord. Oricum, ar fi o

navă de supraveghere neînarmată. Nu te aștepți ca echipajul să opună rezistență.

– Bine, bine, unde vrei să ajungi cu asta?

– Să presupunem în continuare că este programată să explodeze imediat ce temperatura absolută este mai mare de douăzeci de grade, lucru ce se va întâmpla dacă este adusă într-un hangar de pe asteroizi.

– Deci propui o capcană?

– Una gigantică! Ar distruge un întreg asteroid. Ar putea distruge zeci de nave ale piraților. Mai mult, observatoarele noastre de pe Ceres, Vesta, Juno, Pallas pot recepționa lumina exploziei. Apoi, dacă îi putem localiza pe pirații în viață am putea obține informații care ne-ar putea fi folositoare.

– Înțeleg!

Și așa au început să lucreze la *Atlas*.

Silueta întunecată din interiorul scobiturii care ducea pe suprafața lunii lucra cu o rapiditate sigură. Panoul de control de la ușa camerei de depresurizare era încuiat, dar cedă imediat sub fasciculul filiform al pistolului termic. Discul de metal blindat se deschise imediat. Degetele înmănușate lucrară cu repeziciune. Apoi discul fu înlocuit și lipit la loc cu fascicul mai larg și mai rece al aceluiași pistol.

Ușa de la cameră se deschise. Alarma care în mod normal ar fi sunat de fiecare dată când se întâmpla acest lucru rămase tăcută de data asta; circuitele ei fuseseră scoase din funcțiune. Umbra intră în camera de depresurizare, apoi ușa se închise în spatele ei. Mai înainte de a deschide ușa ce dădea la suprafață care era chiar în fața sasului, desfăcu materialul din plastic flexibil pe care îl avea la subraț. Intră în el, acesta acoperindu-l complet și mulându-se pe corpul lui. Nu avea decât o deschizătură din silicon transparent în dreptul ochilor. Un mic rezervor de oxigen lichid era legat de un furtun care ducea la aparatul de respirat era prins de centură. Era un semicostum spațial, proiectat doar pentru scurte ieșiri în zone lipsite de oxigen, care nu garanta o autonomie mai mare de o jumătate de oră.

Speriat, Wilson își roti capul.

– Ai auzit?

Bigman privi uimit la santinelă.

– N-am auzit nimic.

– Pot să jur că a fost ușa de la camera de depresurizare. Totuși, nu se aude alarma.

– Ar trebui să se audă?

– Normal. Trebuie să știi când se deschide ușa. Sună alarma când e aer înăuntru, iar în rest stă aprins un bec. Altfel cineva ar putea să deschidă ușa și să scoată astfel tot aerul din coridor sau dintr-o navă.

– Păi atunci, dacă nu s-a auzit nici o alarmă, n-ai de ce să-ți faci probleme.

– De asta nu sunt prea sigur!

Cu niște salturi mari, de câte șase metri la gravitația de pe Lună, santinela ajunse la ușă. Se opri lângă panoul de comandă și activă trei grupuri de becuri fluorescente care făcură lumină ca în miezul zilei.

Bigman îl urmă, sărind cu stângăcie, de fiecare dată riscând să-și piardă echilibrul și să aterizeze în nas.

Wilson avea blasterul scos. Cercetă ușa, apoi se întoarse să se uite din nou pe coridor.

– Ești sigur că nu ai auzit nimic?

– Nimic, răspunse Bigman, dar, desigur, nici nu eram atent. *Cinci minute până la lansare*.

Praful selenar se ridica pe măsură ce silueta în costum spațial se îndrepta spre *Atlas*. Nava strălucea în lumina pământului, dar suprafața fără atmosferă a Lunii nu transmitea lumina nici măcar câțiva centimetri în umbra munților care înconjurau spațioportul.

Cu trei salturi lungi silueta trecu de porțiunea luminată și ajunse în umbra neagră aruncată de navă.

Se urcă pe scară, sărind câte zece trepte odată. Ajunse la sasul de depresurizare al navei. După câteva clipe se deschise apoi se închise la loc.

Atlas avea un pasager. Un singur pasager!

Santinela stătea în fața ușii care i se părea că arăta dubios. Bigman continua să trăncănească.

– A trecut aproape o săptămână. Trebuie să umblu după prietenul meu și să am grijă să nu dea de necaz. Cum o fi asta pentru un cowboy al spațiului ca mine?! N-am avut nici o ocazie să...

Santinela, îngrijorată, îl întrerupse:.

– Mai potolește-te, prietene. Uite care-i treaba, ești un puști de treabă, dar las-o pe altă dată.

Pentru o clipă se uită la panoul de control al încuietorii.

– Asta e ciudat, spuse el.

Bigman se umfla amenințător. Fața lui mică se înroșea. Îl apucă de umăr pe bărbatul de gardă și îl întoarse aproape gata să-și piardă și el echilibrul.

– Hei, amice, pe cine faci tu pușți?

– Auzi, lasă-mă-n pace!

– O clipă! Avem ceva de lămurit! Să nu crezi că mă las călcat în picioare dacă sunt mai mic decât ceilalți. Hai, ridică-i. Hai, hai! Ridică-ți pumnii sau îți împrăștii nasul pe toată fața!

Bigman sărea de colo-colo în jurul santinelei. Wilson se uita la ei uimit.

– Ce te-a apucat? Nu te mai prosti!

– Aha! Ți-e frică!

– Nu pot să mă bat cât timp sunt de gardă. Și, în plus, n-am vrut să te jignesc. Am o treabă de făcut și nu am timp de tine.

Bigman își coborî pumnii și spuse:

– Mi se pare că nava decolează.

Nu se auzea nimic, desigur, căci sunetul nu trece prin vid, dar podeaua de sub ei vibra ca răspuns la loviturile de ciocan ale jetului rachetei care ridica nava de la suprafața astrului.

– Asta e bine, spuse Wilson dând din cap, cred că nu mai are nici un rost să fac vreun raport. Oricum e prea târziu.

Uitase de panoul de control.

Lansare!

Țevile de evacuare din ceramică se deschiseră sub *Atlas* și motoarele principale porniră și ele cu furie. Încet și maiestuos nava se ridica și se mișca greoi. Apoi viteza crescu. Străpunse cerul negru micșorându-se până ajunse doar o stea între atâtea altele, iar apoi dispăru complet.

Doctorul Henree se uită pentru a cincisprezecea oară la ceas și spuse:

– A plecat. Trebuie să fi plecat până acum.

Îndreptă capătul pipei spre cadranul ceasului bătând de câteva ori în el.

– Să întrebăm autoritățile portului, se agită Conway.

Peste cinci secunde se uitau amândoi la groapa de lansare pe ecranul de proiecție tridimensională. Era încă deschisă. Chiar și la temperaturile scăzute de pe Lună, partea întunecată a gropii mai fumega încă.

– A fost o navă frumoasă, spuse Conway dând din cap.

– Încă mai este!

– Eu mă gândesc la ea ca la trecut. În câteva săptămâni va fi o ploaie de metal topit. E o navă cu un destin tragic.

– Să sperăm că pe undeva e o bază de-a piraților care va avea și ea un destin tragic.

Henree dădu din cap gânditor.

Amândoi își întoarseră privirile când ușa se deschise. Era doar Bigman.

Venea spre ei zâmbind.

– E bine să fii din nou în Luna City. Poți să simți cum te întorci la greutatea normală o dată cu fiecare pas. Bătu din picioare apoi sări de câteva ori. Încercați asta unde am fost eu și o să vă dați cu capul de tavan, apoi o să arătați ca niște fraieri.

Conway întrebă încruntat:

– Unde e Lucky?

– Știu unde este, răspunse Bigman. Tot timpul știu unde este. Știți că *Atlas* tocmai a decolat?

– Da, da, știm asta, dar unde e Lucky?

– Pe *Atlas*, normal. Unde credeați că o să fie!

Doctorul Henree scăpă din mână pipa care se lovi de podeaua de linolit. Nu fusese atent.

– Ce?

Conway se înroși, iar fața lui grăsuță de culoare roz ieșea în evidență prin contrast cu părul alb.

– E o glumă?

– Nu. S-a urcat pe navă cu cinci minute înainte de lansare. Eu am stat de vorbă cu santinela, Wilson parcă îl chema, și i-am atras atenția. Era să mă iau la bătaie cu el și i-aș fi arătat o șmecherie veche, spuse executând un un-doi cu pumnii rapid în aer, dar nu l-au ținut curelele.

– L-ai lăsat? Nu ne-ai avertizat?

– Cum aș fi putut? Trebuie să fac ce mi-a spus Lucky. Mi-a spus că trebuie să se urce pe navă în ultima clipă și fără să afle nimeni, fiindcă dumneavoastră sau doctorul Henree l-ați fi oprit.

Conway oftă.

– A făcut-o. Pe Spațiu, Gus, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu pot avea încredere înjumătățea asta de marțian! Bigman, prostule! Știai că nava asta e o capcană.

– Normal. Și Lucky știe. Mi-a spus să nu trimiteți nici o navă după el, altfel lucrurile nu vor ieși cum trebuie.

– Nu vor ieși cum trebuie, nu-i așa?! Într-o oră va fi o armată după el.

Henree își prinse prietenul de încheietură.

– Poate nu, Hector. Noi nu știm ce are de gând, dar putem avea încredere în el că o să se descurce cu bine, orice s-ar întâmpla. Să nu intervenim.

Conway se trânti pe scaun plin de nervi.

– A spus ne întâlnim cu el pe Ceres și, doctore Conway, a mai spus că trebuie să vă păstrați calmul, zise Bigman.

– Fir-ai să... începu Conway, dar Bigman deja plecase din cameră în grabă.

Linia orbitei lui Marte era în spatele lui, iar Soarele se micșora din ce în ce mai mult.

Lucky Starr era îndrăgostit de liniștea spațiului. De când terminase studiile și intrase în Consiliu, spațiul cosmic fusese casa lui, mai degrabă decât suprafața vreunei planete. *Atlas* era o navă confortabilă. Fusese încărcată cu provizii pentru un echipaj întreg, această cantitate fiind diminuată cu volumul pe care l-ar fi consumat echipajul până ajungea la asteroizi. *Atlas* trebuia să arate plină; până în momentul apariției navelor de pirați trebuia să pară ca și cum ar avea oameni la bord.

Așa că Lucky mâncă o friptură *Syntho* din fermenți de pe Venus, pateuri de pe Marte și friptură de pui fără oase de pe Pământ.

O să se îngrașe, se gândi el, privind stelele.

Era aproape de cel mai mare asteroid, Ceres. Acesta avea opt sute de kilometri diametru; Vesta era de cealaltă parte a soarelui, dar Io și Pallas erau la vedere.

Dacă ar fi folosit telescopul navei ar mai fi descoperit mai mulți, mii, poate chiar zeci de mii de asteroizi. Erau aproape infiniți ca număr.

Odată se credea că a existat o planetă între Marte și Jupiter, și că ar fi explodat în milioane de fragmente, dar se pare că n-a fost așa. Jupiter era de vină. Influența sa gravitațională a fragmentat continuitatea spațiului pe o rază de milioane de kilometri în jurul său în perioada în care sistemul solar de-abia lua viață. Rocile dintre el și Marte nu s-au putut niciodată aduna într-o singură planetă pentru că Jupiter le atrăgea în continuu spre el. Și așa s-au format sute de mii de lumi.

Patru erau cele mai mari. Fiecare avea câte o sută de kilometri sau chiar mai mult în diametru. Erau alte cincizeci care aveau diametrul între douăzeci și o sută de kilometri. Apoi urmau miile – nimeni nu știa cu exactitate câte – care aveau diametrul între un kilometru și zecile de mii care erau mai mici de un kilometru și jumătate în diametru, dar mai mari său la fel de mari ca Marea Piramidă.

Erau atât de multe încât astronomii le spuneau „scursurile spațiului”.

Asteroizii erau împrăștiați în toată zona dintre Marte și Jupiter, fiecare rotindu-se pe orbita lui. Nici un alt sistem planetar cunoscut de om în toată galaxia nu avea o asemenea centură de asteroizi.

Într-un fel era bine. Asteroizii formau un avanpost spre celelalte planete. Dar într-un fel era și rău. Orice criminal care putea scăpa intrând în centura de asteroizi avea șansele cele mai mari să nu mai fie prins. Poliția nu putea cerceta toți acești munți zburători.

Asteroizii cei mici alcătuiau un fel de „țară a nimănui”. Pe cei mai mari erau observatoare astronomice populate, ca de exemplu pe Ceres. Pe Pallas erau mine de beriliu, în timp ce pe Vesta și pe Io se aflau importante rezervoare de combustibil. Dar tot mai rămâneau cincizeci de mii de asteroizi destul de mari asupra cărora Imperiul Terestru nu avea nici un fel de putere. Unii erau destul de mari pentru a deveni hangare pentru nave. Alții erau prea mici ca să adăpostească o navă mică și rezervele de combustibil, hrană și apă care îi erau necesare, spre exemplu, pentru o perioadă de șase luni de zile.

Și pe deasupra era imposibil să-i cartografiezi. Chiar și în timpurile preistorice, mai înainte de călătoriile spațiale, când doar o mie cinci sute erau cunoscuți, aceștia fiind cei mai mari, cartografierea era imposibilă. Orbitele lor fuseseră calculate prin observație telescopică și cu toate astea asteroizii erau „pierduți” pentru ca mai apoi să fie „găsiți” din nou.

Lucky se trezi din gândurile lui. Ergometrul sensibil recepta pulsații din afară. Ajunse la panoul de control la navei dintr-un singur pas.

Emanațiile constante de energie solară, fie că erau directe sau erau unde mici reflectate de planete, erau scoase din calcul. Ce recepta ergometrul acum era pulsația intermitentă caracteristică a unui motor hiperatomic.

Lucky conecta ergograful și tipul de energie se distinse de celelalte linii. Urmări hârtia inscripționată care ieșea din aparat și mușchii fălcilor se strânseră cu putere.

Dintotdeauna existase probabilitatea ca *Atlas* să întâlnească o navă obișnuită de comerț sau o navă de pasageri, dar modelul energetic nu era unul caracteristic acestor tipuri de nave. Motoarele navei care se apropia aveau o concepție avansată, diferită de aceea a oricărei alte nave din flota terestră.

Trecură cinci minute până când avu suficiente informații pentru a putea să calculeze distanța și direcția sursei de energie. Ajusta ecranul pentru vedere telescopică și câmpul de stele străluci pe toată suprafața ecranului. Cu grijă, căută prin infinita tăcere, infinita distanță și infinita nemișcare a stelelor până când o strălucire de mișcare îi apăru în față și ergometrul afișă mai mulți de zero.

Era un pirat. Nu mai încăpea nici o îndoială. Îi putea distinge formele, jumătate din navă strălucind în lumina soarelui și cealaltă jumătate putând fi observată cu ajutorul luminilor hublourilor. Era o navă ușoară, grațioasă,

forma ei sugerând rapiditate și manevrabilitate ridicate. Și mai avea și o înfățișare extraterestră.

„Concepție siriană”, se gândi Lucky.

Urmări cum nava crește pe ecran. Să fi fost oare o navă la fel ca cea pe care o văzuseră mama și tatăl lui în ultima zi a vieții lor?

De-abia dacă își mai amintea de părinții lui, dar văzuse fotografii cu ei și auzise povești fără sfârșit despre Lawrence și Barbara Starr de la Henree și Conway. Erau inseparabili, înaltul și seriosul Gus Henree, colericul și perseverentul Hector Conway, și agitatul și zâmbărețul Larry Starr. Trecuseră împreună prin școală, absolviseră în același timp, intraseră în Consiliu ca unul singur și-și îndepliniseră misiunile împreună.

Apoi Lawrence Starr a fost promovat și desemnat să ia comanda postului de pe Venus. El, soția lui, și copilul lui de patru ani erau aproape de Venus când nava piraților a atacat.

Ani de-a rândul Lucky își imaginase plin de amărăciune cum a fost ultima oră pe o navă condamnată la pieire. Mai întâi, anihilarea motoarelor principale de la pupa, înainte ca pirații și victimele lor să se întâlnească. Apoi distrugerea camerelor de depresurizare și abordarea. Echipajul și pasagerii îmbrăcându-se cu costumele spațiale pentru a compensa pierderea aerului pricinuită de distrugerea sasurilor. Echipajul înarmat și pregătit. Pasagerii îngrămădindu-se în camere, fără prea multă speranță. Femei plângând. Copii țipând.

Tatăl lui nu se afla printre cei care se ascundeau. Tatăl lui era un membru al Consiliului. Trebuia să fie înarmat și să lupte. Lucky era sigur de asta. Avea o amintire, una destul de scurtă care i se întipărise în minte. Tatăl lui, un bărbat înalt și puternic, stătea cu un blaster ridicat și expresia de pe fața lui era una foarte rar întâlnită în viața lui, aceea de furie, în timp ce ușa de la camera de comandă exploda într-o mare de fum negru. Iar mama lui, cu fața udă și murdară, dar care se putea vedea cu claritate prin vizorul costumului spațial, îl împingea într-o navă de salvare,

– Nu plânge, David, totul o să fie bine.

Acestea erau singurele cuvinte pe care își amintea că le-ar fi spus mama sa vreodată. A urmat un tunet în spatele lui și a fost lipit de perete.

L-au găsit într-o navă de salvare, două zile mai târziu, urmărind semnalul automat de ajutor emis de radio.

Guvernul lansase atunci o impresionantă campanie împotriva piraților de pe asteroizi și Consiliul Științei își aruncase ultimele resurse în acea luptă. Pentru pirați s-a dovedit că a ataca și a ucide un membru al Consiliului nu era un lucru prea favorabil. Toate ascunzătorile de pe asteroizi care au fost localizate au fost transformate în praf iar amenințarea piraților a fost redusă la o simplă pâlpâire timp de douăzeci de ani.

Dar, deseori, Lucky se întreba dacă localizaseră nava piraților pe care se aflaseră cei care îi uciseseră părinții. Nu era nici un mod de a afla asta.

Iar acum amenințarea renăscuse, dar într-un mod mai puțin spectaculos și mult mai periculos. Pirateria nu mai era o problemă individuală acum. Apăruse un atac organizat asupra comerțului terestru. Din felul cum era purtat acest război, Lucky a simțit că în spatele lui trebuie să se afle o singură persoană, o singură direcție strategică. Iar el trebuia să găsească tocmai această persoana inteligenta.

Își ridică din nou ochii spre ergometru. Semnalele de energie deveniseră puternice. Cealaltă navă era în interiorul zonei în care regulile spațiului cereau mesaje de rutină pentru identificare reciprocă, în același timp, se afla și la o distanță de la care un pirat ar fi făcut prima lui mișcare ostilă.

Podeaua se zdruncină sub picioarele lui Lucky. Nu era o lovitură de blaster, ci mai degrabă reculul unei nave de salvare care tocmai fusese lansată. Pulsațiile de energie deveniseră destul de puternice pentru a le activa dispozitivele automate de control.

O altă zdruncinătură. Și o alta. Cinci la număr.

Urmări nava care se apropia din ce în ce mai mult. De obicei pirații trăgeau asupra navelor de salvare, pe de o parte din pură plăcere perversă, pe de altă parte pentru a-i împiedica pe cei fugiți să descrie nava agresoare, presupunând că nu o făcuseră deja cu ajutorul subetericelor.

De data asta, pirații ignorară navele de salvare. Se apropiară în zona în care puteau fi văzuți. Unda magnetică se declanșa, prinse carcasa lui *Atlas* și cele două nave se treziră legate una de cealaltă, mișcarea lor prin spațiu fiind perfect sincronizată.

Lucky așteptă.

Auzi ușa camerei de depresurizare deschizându-se și apoi închizându-se la loc. Auzi lovituri de picioare și sunetul căștilor care erau desfăcute, iar apoi sunet de voci.

Nu se mișcă.

O siluetă apăru în cadrul ușii. Casca și mănușile fuseseră scoase, dar restul costumului spațial acoperit cu gheață nu fusese îndepărtat. Asta se întâmpla cu costumele spațiale când treceau de la temperatura de zero absolut în aerul cald și umed din interiorul unei nave. Gheața începea să se topească.

Piratul îl văzu pe Lucky doar după ce tăcu doi pași în camera de comandă. Se opri, fața lui îngheță într-o expresie aproape comică de surpriză. Lucky avu timp să observe parul negru și rar, nasul lung, și o cicatrice albă care ținea de la nară până la canin împărțind buza de sus în două părți inegale.

Lucky suportă privirea uimită a piratului cu calm. Nu se temea că va fi recunoscut. Membrii Consiliului care aveau misiuni active lucrau întotdeauna fără publicitate, din simplul motiv că un tip mult prea cunoscut nu mai putea fi așa de folositor. Fața tatălui său apăruse pe subeterice abia după moartea sa. Cu amărăciune, Lucky se gândi că poate mai multă publicitate în timpul vieții ar fi putut să prevină atacul piraților. Dar asta era o prostie, desigur. Până ce pirații i-ar fi văzut fața lui Lawrence Starr, atacul ar fi ajuns oricum prea departe pentru a fi oprit.

– Am un blaster, spuse Lucky. O să-l folosesc doar dacă o să întinzi mâna după al tău. Nu te mișca.

Piratul deschisese gura să spună ceva, dar o închise la loc.

– Dacă vrei să-i chemi și pe ceilalți, dă-i drumul, spuse Lucky. Piratul se holbă suspicios, apoi, cu ochii la blaster, strigă:

– Pe Spațiu, e un tip cu o armă aici! Urmă un râset, după care se auzi:

– Liniște!

Un alt bărbat intră în cameră.

– Dă-te la o parte, Dingo, spuse el.

Își dăduse jos întreg costumul spațial, imaginea nefiind deloc potrivită cu decorul unei nave spațiale. Hainele lui păreau cumpărate de la cel mai mare magazin de modă din International City, și s-ar fi potrivit mai degrabă la o petrecere de seară de pe Pământ. Cămașa lui era ca mătasea, copie ce nu putea fi făcută decât din cel mai bun plastex. Strălucirea ei nu era țipătoare, ci mai degrabă subtilă, iar pantalonii lui strânși la gleznă se potriveau așa de bine cu centura cu ornamente încât păreau făcute pe comandă. Purta o brățară care se asorta cu centura și o eșarfa moale azurie.

Părul lui rar, castaniu și cârlionțat arăta ca și cum ar fi primit îngrijiri frecvente.

Era cu un cap și jumătate mai mic decât Lucky, și după felul în care se mișca, Lucky își dădu seama că ar fi făcut o eroare să se lase înșelat de impresia de slăbiciune sugerată de costumul de june-prim pe care îl purta.

Noul venit spuse binevoitor:

– Mă numesc Anton. Vrei să lași arma jos?

– Și să fiu împușcat? întrebă Lucky.

– S-ar putea să fii împușcat până la urmă, dar nu acum. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări mai întâi.

Lucky nu se mișcă.

– O să mă țin de cuvânt, spuse Anton înroșindu-se ușor în obraji. Este singura mea calitate dintre cele pe care oamenii le numesc virtuți, dar țin la ea.

Lucky lăsă jos blasterul iar Anton îl ridică. Îl întinse apoi celuilalt pirat.

– Pune-l deoparte, Dingo și ieși de aici, zise el după care se întoarse spre Lucky. Ceilalți pasageri au scăpat cu navele de salvare. Corect?

– Asta e evident o capcană, Anton...

– „Căpitane Anton”, *te rog*, îl întrerupse zâmbind, dar nările lui răsuflară de parcă ar fi aruncat flăcări.

– Bine, atunci e o capcană, căpitane Anton. E clar că știai că nu există nici un pasager sau nici un fel de echipaj la bordul acestei nave. Ai știut înainte de a intra aici.

– Adevărat? Cum poți să demonstrezi asta?

– Te-ai apropiat de navă fără să dai nici un semnal sau să tragi un foc de avertisment. Nu ai avut deloc viteză. Ai ignorat navele de salvare când s-au catapultat. Oamenii tăi au intrat pe navă fără nici un fel de grijă ca și cum nu s-ar fi așteptat la nici un fel de rezistență. Tipul care m-a găsit pe mine avea blasterul în toc. De aici vine această concluzie.

– Foarte bine. Și ce faci tu pe o navă fără echipaj și fără pasageri?

– Am venit să te văd pe dumneata, căpitane Anton, replică Lucky cu zâmbetul pe buze.

Duel verbal

Expresia de pe fața lui Anton nu se schimbă.

– Și acum mă vezi.

– Dar nu între patru ochi, căpitane.

Buzele lui Lucky se subțiară și apoi se închiseră foarte calculat.

Anton se uită rapid în jurul lui. Cu costumele spațiale mai mult sau mai puțin desfăcute, vreo zece dintre oamenii săi apăruseră în încăpere și urmăreau discuția cu un interes crescând.

Căpitanul se înroși dintr-o dată, apoi strigă la ei:

– La treabă, scursorilor. Vreau un raport complet despre nava asta. Țineți armele pregătite. S-ar putea să mai fie oameni la bord, și dacă mai e prins cineva la fel ca Dingo, va fi aruncat în vidul cosmic.

Cei din jur se mișcară încet și șovăitor. Anton începu să țipe la ei:

– Repede! Repede! Cu o mișcare fulgerătoare scoase la iveală un blaster. Număr până la trei și trag. Unu... doi...

Imediat cei din cameră plecară.

Anton se întoarse din nou spre Lucky. Clipea din ochi iar nările albe îi fremătau la fiecare inspirație și expirație.

– Disciplina e un lucru important, spuse el răsuflând puternic. Trebuie să le fie frică de mine. Trebuie să le fie frică de mine, mai mult decât le-ar fi de arestarea de către Terrestrial Navy. Dacă așa stau lucrurile atunci o navă este o singură minte și un singur braț. Brațul *meu* și mintea *mea*.

„Da, se gândi Lucky, o singură minte și un singur braț, dar ale cui? Ale tale?”

Zâmbetul reveni pe fața lui Anton, un zâmbet prietenesc și deschis.

– Și acum, spune-mi ce vrei.

Lucky arătă cu degetul către blasterul pregătit. Apoi zâmbi la fel către Anton.

– Ai de gând să tragi? Dacă da, ce mai stai? Anton dădu din cap.

– Pe Spațiu! Joci tare. O să trag când o să am chef. Așa îmi place. Cum te cheamă?

Blasterul rămase ridicat ca o amenințare mortală.

– Williams, căpitane.

– Ești un om înalt, Williams. Arăți a fi destul de puternic. Și totuși eu stau în fața ta și nu trebuie decât să apăs cu degetul și ești un om mort. Asta

mi se pare ceva instructiv. Doi oameni și un blaster, ăsta e secretul puterii. Te gândești vreodată la putere, Williams?

– Câteodată.

– Puterea dă sens vieții, nu-i așa?

– Poate.

– Văd că ești nerăbdător să facem afaceri. Să începem. De ce ai venit aici?

– Am auzit de pirați.

– Noi suntem oamenii de pe asteroizi, Williams. Nu avem alt nume.

– Asta-mi convine. Am venit să mă alătur oamenilor de pe asteroizi.

– Ne flatezi, dar degetul meu încă mai e pe contactul blasterului. De ce vrei să ni te alături?

– Viața e plicticoasă pe Pământ, căpitane. Un om ca mine poate să fie un contabil sau un inginer liniștit. Poate chiar să conducă o fabrică sau să stea în spatele unui birou și să voteze la întâlnirile consiliului de administrație. Indiferent de situație, e vorba de rutină. Mi-aș cunoaște viața de la început până la sfârșit. Nu ar mai fi nici un fel de aventură, nici un fel de nesiguranță.

– Ești un filozof, Williams. Continuă.

– Desigur, mai sunt și coloniile, dar nu mă simt atras de o viață de fermier pe Marte sau de una de supraveghetor de rezervoare pe Venus. Ce m-ar atrage ar fi viața pe asteroizi. Să trăiești dur și la limită. Un om poate obține putere la fel ca și tine. Cum ai și spus, puterea dă sens vieții.

– Așa că te-ai îmbarcat clandestin la bordul unei nave goale?

– Nu știam că e goală. Trebuia să mă îmbarc undeva. Prețul unei călătorii spațiale e mare, iar pașapoarte pentru asteroizi nu se mai dau așa de ușor astăzi. Știam că nava asta face parte dintr-o expediție de cartografiere. Așa se auzise. Știam că se îndreaptă spre asteroizi. Așa că am așteptat până la lansare. Atunci toți sunt ocupați cu ultimele detalii și camerele de depresurizare sunt încă deschise. Am avut un prieten care a „scos din circulație” o santinelă. M-am gândit că nava o să se oprească pe Ceres. Asta e prima bază pentru orice expediție spre asteroizi. Odată ajuns acolo mi se părea că aș putea să scap fără probleme. Tot echipajul ar fi fost format doar din astronomi și matematicieni. Ia-le ochelarii și or să fie orbi. Amenință-i cu un blaster și or să moară de frică. Odată ajuns pe Ceres aș fi putut contacta într-un fel pira... oamenii de pe asteroizi. Simplu!

– Numai că ai avut o surpriză când te-ai văzut la bordul navei. Nu-i așa? întrebă Anton.

– Cam așa. Nu era nimeni la bord și, înainte să-mi dau seama că *nu era* nimeni, nava deja decolase.

– Ce înseamnă asta, Williams? Tu ce crezi?

– Nu-mi trece nimic prin cap. Mă depășește.

– Păi atunci să vedem dacă putem afla ceva. Noi doi. Făcu un semn cu blasterul și spuse puternic: Hai!

Șeful piraților ieși primul din camera de comandă și intră în coridorul central al navei. Un grup de oameni apăru printr-o ușă aflată în fața lor. Comentau între ei încet, dar imediat făcură liniște când îl zăriră pe Anton.

– Veniți încoace! strigă el.

Imediat se apropiară. Unul dintre ei își șterse cu dosul palmei mustața încărunțită și spuse:

– Nu mai e nimeni la bord, căpitane.

– Bine. Ce credeți despre asta?

Erau patru oameni. Dar în câteva clipe numărul lor începu să crească pe măsură ce alții li se alăturau.

Vocea lui Anton deveni mai puternică, iar el părea evident enervat:

– Ce credeți despre navă?

Dingo veni în față. Nu mai avea costumul spațial, iar Lucky îl putea vedea acum în întregime. Apariția lui dezvăluia o imagine neplăcută. Era mare și greoi, iar brațele lui erau ușor îndoite și atârnau de niște umeri ieșiți în afară. Avea smocuri de păr pe degete iar cicatricea de pe buza de sus se „mișca” repede. Se uita încruntat spre Lucky.

– Nu-mi place, răspunse el.

– Nu-ți place nava? întrebă Anton nervos.

Dingo ezită. Își îndreptă brațele, își trase umerii înapoi, după care spuse:

– Pute!

– De ce? De ce spui asta?

– Aș putea să o fac bucăți cu un deschizător de conserve, întreabă-i și pe ceilalți și o să fie de acord cu mine. Cutia asta e făcută cu scobitoarea. N-o să țină mai mult de trei luni.

Se auzi imediat un murmur de aprobare. Bărbatul cu mustața căruntă spuse:

– Mă scuzați, căpitane, dar cablajul e fixat cu bandă adezivă. E o treabă făcută de mântuială. Izolația e aproape arsă deja.

– Toate sudurile au fost făcute în grabă, spuse un altul. Marginile tablelor sudate stau răzgâiate, uite-așa, spuse el arătând cu degetul în ce stare se aflau sudurile.

– Dar despre reparații ce spuneți? întrebă Anton.

– Ne-ar lua un an și-o duminică! Nu se merită. Oricum, nu putem să le facem aici. Ar trebui s-o ducem pe una dintre pietre, răspunse Dingo.

Anton se întoarse spre Lucky explicându-i amabil:

– Așa le spunem noi asteroizilor, „pietre”, înțelegi? Lucky încuviință.

– Aparent oamenilor mei nu prea le convine să luăm nava. De ce crezi că guvernul de pe Pământ ar trimite o navă goală, care pe deasupra mai e făcută și în plezneală?

– Pentru mine e din ce în ce mai confuz, spuse Lucky.

– Atunci să terminăm investigațiile!

Anton plecă primul. Lucky îl urmă îndeaproape. Restul se alinie în spatele lor în tăcere. Lucky simțea o împunsătură în ceafă. Spatele lui Anton era drept și nu arăta că acestuia i-ar fi frică, era ca și cum nu s-ar fi așteptat la nici un atac din partea lui Lucky. Era normal să se simtă așa. Zece oameni înarmați erau pe urmele lui Lucky.

Cercetară niște camere mici, fiecare construită în dorința de a economisi spațiul. Trecură prin camera calculatoarelor, printr-un mic observator, apoi laboratorul foto, bucătăria și dormitoarele.

Coborâră la nivelul următor printr-un tub strâmt și curbat în interiorul căruia pseudocâmpul gravitațional era dezactivat așa că prin el se putea coborî și se putea urca la fel de ușor. Lucky era primul, iar Anton îl urma așa de aproape încât de abia avu timp să se dea la o parte – picioarele lui îndoindu-se încet datorită greutății – înainte ca șeful piraților să cadă pe el. Cizmele spațiale grele au trecut la câțiva centimetri de fața lui.

Lucky își recapătă echilibrul și se întoarse furios, dar Anton stătea în fața lui zâmbind mieros, iar blasterul era îndreptat exact spre inima lui Lucky.

– Mii de scuze, spuse el. Noroc că ești foarte agil

– Da, murmură Lucky.

La acest nivel se aflau camera motoarelor, generatoarele de energie și cabinele unde fuseseră navetele de salvare. Tot aici erau și rezervoarele de

combustibil, magaziile de alimente și apă, instalațiile de împrospătare a aerului, precum și scuturile atomice.

Anton murmură:

– Ce crezi despre toate astea? Prost lucrate, poate, dar cu toate astea nu văd nimic stricat.

– E greu să-mi dau seama, replică Lucky.

– Dar ai stat pe nava asta zile în șir.

– Da, dar nu mi-am petrecut timpul cercetând-o. Am așteptat doar să ajungă undeva.

– Aha! Păi atunci, înapoi la nivelul de sus.

Acum Lucky era primul... în tubul de comunicare. De data asta ateriza ușor și sări doi metri cu grația unei feline.

Trecură câteva secunde până apăru și Anton din tub.

– Nu prea ești în apele tale, ai? Lucky se înroși.

Pirații apărură și ei unul câte unul Anton nu îi așteptă și porni din nou pe coridor.

– Știi, spuse el, ai crede că am cercetat toată nava. Cei mai mulți ar spune asta. Tu nu?

– Nu, răspunse Lucky calm. N-aș spune. Nu am fost la spălător.

Anton se încruntă și, mai mult de câteva clipe, în locul bunăvoinței pe fața lui apăru o umbră de mânie.

Dar imediat aceasta trecu. Își aranja o șuviță rebelă de păr apoi, studiindu-și cu interes dosul palmei, spuse:

– Bine, hai să ne uităm și acolo.

Câțiva dintre piraţi fluierară admirativ, iar restul scoaseră niște sunete exclamative de diferite feluri când ușa se deschise.

– Foarte frumos, murmură Anton. Foarte frumos. Chiar luxos, aș putea spune!

Și așa și era, fără îndoială! Erau acolo trei dușuri în separeuri, cu țevi pentru apă cu șampon (nici caldă, nici rece) și țevi pentru apa folosită la clătit (rece și caldă). Erau acolo și șase chiuvete de culoarea fildeșului dotate cu șampoane, uscătoare de păr și aparate de. masaj cu jet acicular. Nu lipsea nimic din ce ar fi fost necesar.

– Cu siguranță aici nu a fost făcut nimic de mântuială, exclamă Anton. E ca o emisiune de la televiziunile subeterice, nu-i așa, Williams? La ce te duce cu gândul asta?

– Nu știu, sunt cam încurcat.

Zâmbetul lui Anton dispăru ca un jet de rachetă trecând prin dreptul unui vizor de costum spațial.

– Eu nu sunt. Vino încoace, Dingo! Șeful piraților se adresă lui Lucky:

– Fii atent, e ceva simplu. Avem o navă cu nimeni la bord, totul a fost făcut cât mai ieftin posibil ca și cum ar fi fost făcut în cea mai mare grabă, dar baia este ultima modă. De ce? Cred că pentru a avea cât mai multe țevi *în* baie. Dar de ce? Ca să nu ne dăm seama că una sau două din ele sunt false... Dingo, care dintre ele?

Dingo lovi cu piciorul una dintre ele.

– Nu cu piciorul, bastard cretin ce ești! Distruge-o!

Dingo îi urmă sfatul și un pistol termic străluci câteva clipe. Imediat scoase afară niște fire.

– Ce sunt astea, Williams? întrebă Anton.

– Niște fire, răspunse sec Lucky.

– Știu asta, cap sec. Dintr-o dată deveni extrem de furios. Ce altceva? O să-ți spun eu ce altceva. Firele asta sunt construite pentru a arunca în aer fiecare gram de atomită de la bordul navei imediat ce vom ajunge cu ea la bază.

– De unde știi astea? sări Lucky.

– Ești surprins? Nu știai că asta e o mare capcană? Nu știai că trebuia să o luăm cu noi la bază pentru reparații? Nu știai că am fi explodat și noi și întreaga bază? Tu ești aici momeala care trebuia să ne păcălească până la capăt. Numai că eu nu mă las păcălit!

Toți oamenii lui se apropiară de ei. Dingo se lingea pe buze. Cu o mișcare scurtă, Anton își scoase blasterul, iar în ochii lui nu se citea nici o urmă de milă.

– Stai! Pe Galaxie, stai! Nu știu nimic despre asta. Nu ai nici un drept să mă împușți fără nici un motiv.

Se încorda pentru o săritură, o ultimă luptă înainte de moarte.

– Nici un drept! Anton, cu ochii la el, își coborî dintr-o dată blasterul. Cum îndrăznești să spui că nu am nici un drept? Am toate drepturile pe această navă.

– Nu poți să ucizi un om bun. Oamenii de pe asteroizi au nevoie de un om bun. Nu renunța la unul pentru nimic. Un murmur neașteptat veni din partea piraților. Cineva spuse:

– Are curaj, căpitane. Poate am putea... Imediat amuți când Anton se întoarse spre el. Anton era din nou cu fața la Lucky.

– Ce te face să fii un om bun, Williams? Răspunde-mi și o să mă mai gândesc.

– Pot să rezist în fața oricăruia de aici. Cu pumnii goi sau cu orice armă.

– Așa? Anton își dezveli dinții. Ați auzit asta? Urmă un zgomot afirmativ.

– E întrecerea ta, Williams. Orice fel de armă. Bine! Scapă cu viață și n-ai să fii împușcat. Vei fi considerat membru al echipajului.

– Am cuvântul tău, căpitane?

– Ai cuvântul meu, și eu nu mi-l încalc niciodată. Tot echipajul m-a auzit. *Dacă* scapi cu viață!

– Cu cine lupt? întrebă Lucky.

– Cu Dingo. E bun. Oricine îl învinge e *foarte* bun.

Lucky măsură din priviri grămada de mușchi și tendoane care era în fața lui, ochii lui mici sclipind de nerăbdare și aprobându-l ursuz pe Căpitan.

– Ce fel de arme? întrebă el ferm. Sau ne luptăm cu pumnii?

– Arme! Arme reactive, pentru a fi mai exact. În spațiu! Pentru un moment, lui Lucky îi fu greu să-și păstreze calmul necesar.

Anton zâmbi.

– Ți-e teamă că nu va fi un test prea bun pentru tine? Dacă e așa te înșeli. Dingo e cel mai bun cu astfel de arme din toată flota.

Inima lui Lucky începu să bată puternic. Un duel cu arme reactive îți cerea să fii expert. Era ceva binecunoscut! Jucat așa cum o făcuse el în școală, era un sport. Practicat de profesioniști... era mortal!

Iar el nu era un profesionist!

Duel în fapte

Piraţii se adunaseră pe învelişul exterior al navei *Atlas* şi al propriei lor nave de construcţie siriană. Unii stăteau în picioare, susţinuţi de câmpul magnetic al cizmelor cu care erau încălţaţi. Alţii, ca să vadă mai bine, se lăsaseră să plutească liber, păstrându-şi poziţia prin intermediul unui cablu magnetic scurt ataşat la carena navei.

La o distanţă de cincizeci de mile una de cealaltă fuseseră montate două porţi asemănătoare celor de fotbal, din folie metalică. La bordul navei nu ocupau mai mult de un metru pătrat, dar acum foliile subţiri de beriliu-magneziu se întinseseră pe o distanţă de circa treizeci de metri. Neumbrite şi nedeteriorate în vasta pustietate a spaţiului, acestea se aflau în mişcare de rotaţie, iar reflexiile intermitente ale soarelui pe suprafeţele lor scânteietoare trimitea fascicule vizibile de la câţiva kilometri.

– Cunoaşteţi regulile.

Vocea lui Anton se auzi puternic în urechile lui Lucky şi, probabil, la fel de puternic în urechile lui Dingo.

Lucky percepea costumul spaţial al adversarului său ca pe o pată luminată de soare la vreo opt sute de metri depărtare. Naveta de salvare care-i adusese acolo se îndepărta deja cu repeziciune către nava piraţilor.

– Cunoaşteţi regulile, spuse vocea lui Anton. Este declarat învins cel care ajunge să fie împins înapoi către propria poartă. Dacă nici unul dintre oponenţi nu este împins înapoi, pierde cel a cărui armă se epuizează prima. Fără limită de timp. Fără poziţie de afară din joc. Aveţi cinci minute ca să vă pregătiţi. Nu aveţi voie să folosiţi armele până când nu auziţi comanda.

„Vasăzică, fără poziţie de afară din joc”, îşi zise Lucky. Ăsta era şiretlicul.

Duelurile reactive ca sport legal nu puteau avea loc la o distanţă mai mare de o sută de mile de un asteroid care să aibă cel puţin optzeci de kilometri în diametru. Acesta ar fi exercitat o atracţie gravitaţională definită, chiar dacă slabă, asupra jucătorilor. Ar fi fost suficient pentru a salva un concurent rămas în spaţiu cu arma epuizată. Chiar dacă nu venea vreo navetă de salvare să-l recupereze, nu trebuia decât să stea liniştit şi, în câteva ore, sau cel mult într-o zi-două, ar fi plutit înapoi spre suprafaţa asteroidului.

Aici însă nu se găsea nici un asteroid mai acătării pe o rază de câteva sute de mii de kilometri. Un impuls mai serios ar fi putut continua la nesfârșit. Ar fi sfârșit, mai mult sau mai puțin probabil, în Soare, la multă vreme după ce nefericitul concurent ar fi murit sufocat din lipsă de oxigen. În astfel de condiții, de regulă era de la sine înțeles că, atunci când unul dintre competitori trecea dincolo de niște limite prestabilite, se lua o pauză până la revenirea acestuia.

A spune „fără poziție de afară din joc” echivala cu a spune „pe viață și pe moarte”.

Vocea lui Anton se auzi limpede și strident după ce străbătuse cei câțiva kilometri care-l separau pe acesta de receptorul radio din casca lui Lucky:

– Două minute până la start. Reglați semnalele corporale. Lucky ridică mâna și închise comutatorul fixat pe piept. Folia metalică colorată care fusese fixată magnetic mai devreme pe casca lui începu să se rotească. Era o poartă de fotbal miniaturală. Silueta lui Dingo, care cu o clipă înainte abia se distingea ca un punct întunecat, începu să emită o culoare roșie intermitentă. Lucky știa că propriul său semnal era verde. Iar porțile-țintă erau de un alb pur.

Chiar și în acele momente, gândurile lui Lucky zburau departe, încă de la început încercase să facă o obiecție. Spusese:

– Uite ce e, toate bune și frumoase, n-am nimic de zis. Dar în timp ce noi stăm aici și ne prostim, o navă de patrulare guvernamentală ar putea...

Anton i-a tăiat-o disprețuitor:

– Las-o baltă. Nici o navă de patrulare n-ar avea curajul să se aventureze până aici. O sută de nave abia așteaptă semnalul nostru și, dac-ar fi să spălăm putina, avem la dispoziție o mie de bolovani care să ne adăpostească. Așa că pune mâna și îmbracă-ți costumul!

O sută de nave! O mie de asteroizi! Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că până atunci pirații nu-și dăduseră arama pe față. Ce naiba se întâmpla?

– A mai rămas un minut! anunță vocea lui Anton.

Cuprins de gânduri negre, Lucky ridică cele două arme reactive. Acestea aveau formă de L, fiind conectate prin intermediul unor tuburi elastice, dintr-un material cauciucat, de recipienții de gaz toroidali, umpluți cu dioxid de carbon la presiune ridicată, care fuseseră prinși în jurul taliei sale. Pe vremuri, tuburile de legătură fuseseră din metal. Dar, deși erau mai rezistente, asta le făcea mai grele, ducând la sporirea impulsului și inerției

armelor propriu-zise. În duelurile reactive, rapiditatea ochirii și a tragerii era esențială. Imediat ce a fost inventat siliciul fluorurat, care își păstra flexibilitatea chiar și la temperaturile spațiului cosmic, fără să devină lipicios sub acțiunea directă a razelor solare, materialul mai ușor a fost imediat adoptat pentru fabricarea tubulaturii de legătură.

– Trageți când sunteți gata! strigă Anton.

Una din armele lui Dingo fu declanșată preț de o clipită. Dioxidul de carbon lichid din rezervorul său de gaz țâșni cu violență prin orificiul cât un vârf de ac al armei. Gazul îngheță instantaneu formând o tijă de cristale minuscule la o distanță de cincisprezece centimetri de punctul său de emergență. Deși timpul de emisie nu depășise o jumătate de secundă, se formase o tijă de cristale lungă de câteva mile. Impulsul astfel format îl proiectă pe Dingo în sens contrar. Era un efect comparabil, în miniatură, cu propulsia prin jet reactiv a rachetelor.

„Liniile" de cristal fulgerară de trei ori și se pierdură în depărtare. Erau îndreptate exact în direcția opusă față de Lucky și de fiecare dată Dingo se apropia tot mai rapid de adversarul său. Starea reală a lucrurilor era înșelătoare. Singura schimbare vizibilă cu ochii era creșterea lentă în intensitate a semnalului emis de costumul lui Dingo, dar Lucky știa că distanța dintre ei se micșora cu o iuțeală amețitoare.

Ceea ce Lucky nu știa era ce strategie să aplice, ce defensivă ar fi fost cea mai adecvată. Rămase în așteptare, lăsând mișcările ofensive ale celuilalt să se desfășoare.

Dingo ajunsese acum destul de aproape ca să poată fi perceput ca o siluetă umană cu cap și patru membre. Se deplasa într-o parte, fără să facă nici o mișcare ca să-și regleze direcția. Părea mulțumit că se îndrepta departe, spre stânga lui Lucky.

Lucky continuă să aștepte. Larma confuză a țipetelor care răsunau în casca lui se mai domolise. Acestea proveneau de la emițătoarele deschise ale spectatorilor. Deși aceștia se aflau prea departe ca să-i vadă pe cei doi adversari, puteau să urmărească trecerea semnalelor corporale și fulgerele fasciculelor de dioxid de carbon. Lucky se gândi că spectatorii așteptau ceva. Ceva ce nu întârzie să se întâmple.

O salvă de dioxid de carbon, urmată imediat de alta, apărură la dreapta lui Dingo, și direcția lui de zbor coti brusc spre poziția tânărului membru al Consiliului. Lucky își ridică arma, gata să tragă în jos și să evite astfel lupta

corp la corp. Se gândea că asta era cea mai bună strategie, în rest mișcându-se cât mai încet și cât mai puțin posibil, cu scopul de a-și economisi rezerva de dioxid de carbon.

Dar zborul lui Dingo nu continuă spre Lucky. Trase un fascicul lung drept în fața lui și începu să se retragă. Lucky îl urmări cu privirea dar fasciculul luminos ajunse prea târziu la ochii săi.

Într-adevăr, fasciculul de dioxid de carbon tras ultima oară de Dingo fusese îndreptat înainte, dar în acel moment acesta se deplasa spre stânga, iar din compunerea celor două mișcări rezultă o traiectorie care-l avea la capătul ei pe Lucky. Fasciculul îl lovi exact în umăr.

Lucky avu senzația unei lovituri dure. Cristalele erau ele minuscule, dar se întindeau pe distanțe de câțiva kilometri și se deplasau cu viteze de ordinul kilometrilor pe secundă. Impactul cu cristalele nu dură mai mult de o fracțiune de secundă. Costumul lui Lucky tremură sub forța șocului și imediat auzi urletele entuziaste ale spectatorilor.

– I-ai tras-o, Dingo!

– Ce lovitură!

– Exact spre poartă. Ia uitați-vă la el!

– A fost minunat. Minunat!

– Ia priviți cum se rostogolește!

Undeva, în fundal, se auzeau niște murmure care nu păreau la fel de exuberante.

Lucky se rostogolea sau, mai exact, avea senzația că cerul și toate stelele de pe el se rostogoleau. Stelele treceau peste vizorul căștii sale ca niște dâre luminoase, de parcă ar fi fost scânteierile miliardelor de cristale de dioxid de carbon.

Nu mai vedea nimic în afara numeroase lor pete înceţoșate. Pentru o clipă, simți că forța impactului îl deposedase de puterea de a gândi.

O lovitură în plex și alta în șale îi spori și mai mult mișcarea de rostogolire în spațiu.

Trebuia să facă neapărat ceva, altfel Dingo avea toate șansele să-l transforme în minge de fotbal de la un capăt la altul al Sistemului Solar. Mai întâi trebuia să oprească rotația și să-și recapete poziția. Se rostogolea pe „diagonala” corpului său, cu umărul drept peste șoldul stâng. Orienta arma în opoziție cu acea mișcare și expedie fascicule scurte de dioxid de carbon.

Stelele își încetiniră rotirea până când începură să defileze ca niște puncte bine definite prin fața vizorului. Cerul își recapătă aspectul cu care era familiarizat aici, în spațiu.

O stea licări parcă prea puternic. Lucky știu că era propria sa poartă. În direcție aproape diametral opusă se afla semnalul corporal roșu-furios al lui Dingo. Lucky nu putea să se retragă în spatele porții sale căci asta ar fi însemnat sfârșitul duelului iar el ar fi pierdut partida. Dincolo de poartă, pe o rază de o milă, era perimetrul standard pentru un sfârșit de meci. Pe de altă parte, nici nu-și putea permite să se apropie de oponentul său.

Aduse arma drept deasupra capului său, închise contactul și îl menținu apăsat. Numără un minut întreg până eliberă contactul și de-a lungul celor șaizeci de secunde simți presiunea pe partea superioară a căștii sale în timp ce se deplasa accelerat în jos.

Era o manevră disperată, pentru că în felul acesta irosise rezerva de dioxid de carbon pentru cel puțin o jumătate de oră.

Cuprins de furie, Dingo țipă răgușit:

– Laș nenorocit! Măscărici afurisit ce ești!

La fel, și țipetele publicului deveniră tot mai puternice.

– Ia uitați-vă cum fuge!

– A trecut de Dingo. Dingo, prinde-l!

– Hei, Williams, te lupți sau ce naiba faci?

Lucky văzu din nou imaginea stacojie a adversarului său.

Trebuia să se mențină în mișcare. Nu putea face nimic altceva. Dingo era un expert și putea lovi un meteorit de câțiva centimetri trecând ca fulgerul pe lângă el. În vreme ce el, gândi Lucky cu regret, abia dacă ar fi nimerit asteroidul Ceres de la o milă depărtare.

Se folosi de cele două arme pe rând. Spre stânga, spre dreapta; apoi, rapid, spre dreapta, spre stânga și din nou spre dreapta.

Nu-i servi la nimic. Parcă ghicindu-i dinainte mișcările, Dingo o lua pe scurtătură, apropiindu-se inexorabil.

Lucky simți cum transpirația i se adună pe frunte și brusc își dădu seama de liniște. Nu-și putea aminti cu precizie când anume se întâmplase, dar era ca și cum se rupsese un fir. La un moment dat se auzeau țipetele și râsetele piraților, iar în clipa următoare domnea liniștea inertă a spațiului, unde sunetele nu puteau fi auzite niciodată.

Să fi trecut dincolo de raza de acțiune a navelor? Imposibil! Emițătoarele costumelor, chiar și cele mai simple, erau capabile să trimită semnalul pe o distanță de câteva mile în spațiu. Roti la maximum butonul pentru sensibilitate de pe piept.

– Căpitane Anton!

Numai că de răspuns îi răspunse vocea lui Dingo:

– Nu țipa! Te aud.

– *Time out*\ ceru Lucky. S-a-ntâmplat ceva cu stația mea radio! Dingo se apropiase din nou suficient de mult ca să poată fi perceput ca o siluetă umană. Încă un fulger cristalin și ajunse și mai aproape. Lucky se îndepărtă, dar piratul se ținu pe urmele lui.

– Nu s-a-ntâmplat nimic, spuse Dingo. Doar un radio „prelucrat". Am așteptat. O, cât am așteptat. Aș fi putut să te împing dincolo de poartă de mult, dar am așteptat să se oprească stația mai întâi. E doar un mic tranzistor pe care l-am „meșterit" înainte să-ți îmbraci costumul. Totuși, cu mine mai poți să vorbești. Transmite pe o distanță de doi-trei kilometri. Sau măcar poți să vorbești cu mine pentru câtva timp.

Își savura propria glumă și râse în hohote.

– Nu pricep, spuse Lucky.

Dingo îi răspunse cu o voce aspră, încărcată de cruzime:

– M-ai surprins pe navă cu blasterul în toc. Acolo m-ai prins la-nghesuială. M-ai făcut de râs. Nimeni n-are voie să mă prindă la-nghesuială și să mă facă de râs în fața căpitanului și să mai și trăiască mult după aia. N-am să te învinge în lupta asta ca să te termine altcineva. Am să-ți vin de hac chiar eu, aici, cu mâinile mele!

Dingo era acum mult mai aproape. Lucky aproape că-i putea distinge fața în spatele vizorului gros al căștii.

Lucky renunță la manevrele de eschivare care nu-i slujiseră la nimic. În felul acesta, își dădu seama că nu făcea decât să fie mereu prins pe picior greșit. Se gândi la un zbor în linie dreaptă, accelerând spre exterior cu viteză crescândă atâta timp cât îl ținea rezerva de dioxid de carbon.

Și după aia? Și putea să se mulțumească să moară în timp ce fugea de pericol?

Trebuia să-și înfrunte adversarul. Îndreptă arma către Dingo, dar Dingo dispăruse de acolo în momentul când fasciculul de cristale trecu prin

punctul în care *fusese* cu o clipă înainte. Încercă iarăși și iarăși, dar Dingo era un demon zburător.

Până când, dintr-o dată, Lucky simți impactul dur al rafalei trase de arma adversarului său și începu din nou să se rostogolească. Încercă cu disperare să se opună mișcării de rotație, dar înainte să reușească o astfel de manevră, simți forța zdrobitoare a unui corp care se ciocnea de al lui.

Dingo îi îmbrățișase pur și simplu costumul și-l ținea strâns.

Cască lângă cască. Vizor lângă vizor. Lucky se holba la cicatricea albicioasă care tăia în două buza de sus a lui Dingo. Dingo zâmbi și cicatricea se lăți.

– Salut, amice, zise el. Încântat de întâlnire.

Pentru o clipă, Dingo păru să se îndepărteze plutind, sau cel puțin așa lăsă impresia, în timp ce slăbi strânsoarea brațelor. Coapsele piratului țineau strâns ca într-o menghină genunchii lui Lucky care nu mai putea să se miște. Mușchii puternici ai lui Lucky se încordară fără folos.

Retragerea parțială a lui Dingo nu avusese alt scop decât să-i elibereze brațele. Cu o mână ridică arma pe care o ținea cu patul înainte. Acesta coborî cu iuțeală spre vizorul lui Lucky și capul acestuia avu o mișcare de recul dureroasă. Brațul implacabil se ridică din nou, în vreme ce celălalt era încleștat în jurul gâtului lui Lucky.

– Ține-ți capul nemișcat, latră piratul. Trebuie să termin trebușoara asta.

Lucky știa că individul vorbea cât se poate de serios, așa că se hotărî să acționeze. Sticla din care era construit vizorul era rezistentă și dură, dar nu putea rezista la nesfârșit sub asaltul loviturilor piratului.

Ridică brațul către casca lui Dingo și-i împinse capul înapoi cu muchia palmei înmănușate. Dingo își legănă capul într-o parte, slăbind brațul lui Lucky. Coborî patul armei pentru a doua oară.

Lucky dădu drumul ambelor sale arme, lăsându-le să atârne de tuburile de legătură și, cu o mișcare sigură, apucă tuburile de la armele piratului. Le strecură printre degetele mănușilor sale de oțel. Mușchii brațelor i se umflară și se încordară dureros. Încleșta dinții și simți cum sângele i se urcă la cap.

Dingo, cu gura deformată de o nerăbdare voioasă, neglija totul în afară de fața răsturnată a victimei sale din spatele vizorului, schimonosită, credea el, de teamă. Patul armei coborî încă o dată. O crăpătură mică, în formă de stea, apăru în locul unde metalul izbise vizorul.

Deodată altceva cedă și tot universul păru cuprins de haos.

Într-o succesiune rapidă, cele două tuburi de legătură de la armele lui Dingo se desprinseră și două jeturi incontrolabile de dioxid de carbon țâșniră din tuburile rupte.

Tuburile se ondulau ca niște șerpi cuprinși de nebunie, iar Lucky fu aruncat când într-o direcție, când în cealaltă, ca reacție violentă la accelerația nebună și de necontrolat.

Dingo țipă surprins și slăbi strânsoarea.

Cei doi adversari aproape că se separaseră, dar Lucky se ținu strâns de gleznele piratului.

Fluxul de dioxid de carbon slăbi în intensitate și Lucky se cățără pe piciorul adversarului său.

Acum stăteau aparent nemișcați. Impulsurile aleatorii ale fasciculului îi lăsaseră fără nici o mișcare perceptibilă de rotație. Tuburile armelor reactive ale lui Dingo, acum inerte și flasce, stăteau îndreptate spre ultima lor poziție. Totul părea nemișcat, nemișcat ca moartea.

Dar asta era o iluzie. Lucky știa că se deplasau cu o viteză de câțiva kilometri pe secundă în direcția în care-i trimisese ultimul jet de gaz. Erau singuri și pierduți în spațiu, numai ei doi.

Lucky era acum în spatele lui Dingo și-l ținea strâns cu picioarele în jurul taliei.

– Mă auzi, Dingo, nu-i așa? Nu știu unde suntem și nici unde mergem. Așa că avem nevoie unul de celălalt, Dingo. Ești gata să facem o înțelegere? Tu poți afla unde suntem pentru că semnalele receptorului tău ajung până la nave, dar nu te poți întoarce fără dioxid de carbon. Eu am destul pentru amândoi, dar am nevoie de tine pentru a ști cum să ajungem înapoi.

Lucky spuse totul încet și hotărât, dar Dingo îi strigă:

– În spațiu cu tine, spionule! Când o să termin cu tine o să am și armele tale.

– Nu cred, îi replică Lucky calm.

– Te gândești că o să le rupi și pe-alea, nu? N-ai decât! N-ai decât, bandit nemernic ce ești! La ce-o să-ți folosească? Căpitanul o să vină după mine oriunde aș fi, în timp ce tu o să plutești cu casca spartă și cu sângele înghețat pe față.

– Nu e chiar așa, prietene. Știi, ai ceva în spate. Poate nu poți să o simți prin metalul costumului, dar e acolo, te asigur.

– O armă reactivă. Și ce! Nu face nici două parale atâta timp cât suntem lipiți unul de altul.

Dar brațele lui se opriră din încercarea de a-l înșfacă pe Lucky. Acesta îi spuse cu o voce lipsită de griji:

– N-oi fi eu un specialist în astfel de arme, dar oricum știu mai multe decât tine despre ele. Orice rafală se întinde pe câțiva kilometri. Nu există nici un fel de rezistență a aerului care să o încetinească și care să stânjenească jetul de gaz, dar există o rezistență internă, întotdeauna există o turbulență în interiorul jetului. Cristalele se lovesc între ele și încetinesc. Jetul de gaz se lărgește. Dacă nu nimerește ținta, se răspândește în spațiu și dispare, dar dacă o atinge, tot lovește ca un armăsar după câțiva kilometri de avânt.

– Ce naiba tot trăncănești acolo? Unde vrei să ajungi? Piratul se răsuci cu forța unui taur făcându-l pe Lucky să geamă când îl strânse la loc.

– Doar atât, spuse Lucky. Ce crezi că se întâmplă când jetul de dioxid de carbon te lovește de la câțiva centimetri, mai înainte ca turbulența să-i fi

micșorat viteza? Nu ghicești? O să-ți spun eu. O să treacă prin costumul și prin corpul tău ca flacăra unui aparat de sudură.

– Ești nebun! Vorbești prostii!

Dingo înjură cu furie, dar dintr-o dată încetă să se mai miște.

– Atunci încearcă, îl avertiză Lucky. Încearcă vreo mișcare! Arma mea e în spatele tău și sunt cu mâna pe trăgaci. Încearcă.

– Mă păcălești, se răsti Dingo. Nu câștigi corect.

– Vizorul meu este spart, spuse Lucky. Toți își vor da seama cine pe cine a tras pe sfoară. Ai jumătate de minut să te gândești.

Secundele se scurseră în tăcere. Lucky sesiză mișcarea mâinii lui Dingo.

– Adio, Dingo! spuse el.

– Așteaptă! *Așteaptă*\ strigă el cu disperare. Nu fac altceva decât să extind raza de transmitere.

Imediat chemă nava:

– Căpitane Anton... Căpitane Anton...

A fost nevoie de o oră și jumătate pentru a ajunge înapoi la navă.

Atlas se mișca din nou în spațiu urmărit cu grijă de pirații care o capturaseră. Unele dintre circuitele automate fuseseră trecute pe manual, iar trei pirați se aflau la conducerea ei. Ca și înainte, avea pe lista de pasageri doar o singură persoană – Lucky Starr.

Lucky fusese consemnat într-o cabină și nu a văzut echipajul decât atunci când i s-a adus masa. „Mâncarea de pe *Atlas*”, se gândi Lucky. Sau, cel puțin ce mai rămăsese din ea. Cea mai mare parte a alimentelor și tot echipamentul care nu era necesar pentru manevrarea navei fusese dus imediat pe vasul piraților.

Primul prânz i-a fost adus de toți cei trei pirați care formau echipajul provizoriu al navei. Erau toți slabi și cu tenul închis datorită razelor solare nefiltrate din spațiu.

Îi dădură tava în tăcere, inspectară cabina meticulos și rămaseră acolo în timp ce el deschise conservele și lăsă conținutul să se încălzească, apoi plecară înapoi cu resturile.

– Stați jos, le spuse Lucky. Nu trebuie să stați în picioare cât timp mănânc.

Nu răspunseră. Unul dintre ei, cel mai slab, cu un nas ce fusese spart și acum părea împrăștiat pe toată fața, și cu mărul lui Adam ieșit mult în

evidență, se uită la ceilalți, ca și cum ar fi vrut să accepte invitația. Dar nu primi nici un răspuns.

Următoarea masă a fost adusă doar de „Nas Spart”. Puse jos tava, se îndreptă spre ușă și o deschise. Se uită de-a lungul coridorului, închise ușa și spuse:

– Numele meu este Martin Maniu. Lucky zâmbi la el și spuse la rândul lui:

– Iar pe mine mă cheamă Bill Williams. Ceilalți nu vor să vorbească cu mine, nu?

– Ei sunt prieteni cu Dingo. Eu nu. Poate că ești un om al guvernului, cum crede Căpitanul, sau poate că nu ești. Dar în ce mă privește, oricine îi face asta lui Dingo, e un tip de treabă. Face pe deșteptul și se dă mare. Când am ajuns prima dată aici, m-a provocat la duel. Era gata-gata să mă proiecteze pe un asteroid. Asta fără nici un motiv. A pretins că a făcut o greșeală, dar el nu greșește niciodată în astfel de dueluri. Ți-ai făcut destui prieteni, domnule dragă, când te-ai întors cu ticălosul ăla pus cu botul pe labe.

– Mă bucur de asta.

– Dar acum ai grijă. N-o să te uite. Să nu rămâi singur cu el douăzeci de ani de-acum înainte. Eu te-am avertizat. Îl roade, asta e. L-ai păcălit că poți să tai prin trei centimetri de metal cu dioxid de carbon. Toată lumea râde de el acum, iar el e nebun de furie. Nebun cu adevărat! E cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată. Sper ca Șeful să te accepte.

– Șeful? Căpitanul Anton?

– Nu, Șeful. Șeful cel mare. Auzi, mâncarea pe care ai adus-o pe navă e bună, în special carnea. Piratul plescăi din buze zgomotos. Te plictisești de piure de fermenți, asta mai ales când ești conducătorul unei ferme.

Lucky strânse firimiturile rămase.

– Cine e ăsta?

– Cine?

– Șeful.

Maniu ridică din umeri.

– Pe Spațiu! Nu știu. Doar nu crezi că unul ca mine l-ar cunoaște pe Șef. Numai unii dintre băieți vorbesc despre el. E la mintea cocoșului că cineva e șeful.

– Organizația voastră e destul de complicată.

– Auzi, nici nu-ți închipui până nu o să ni te alături. Fii atent, eram falit când am ajuns aici. Nu știam ce să mai fac. M-am gândit că o să atac câteva nave și apoi o să-mi iau partea mea și totul o să se termine. Gândeam că ar fi mai bine decât să mori de foame cum se întâmpla cu mine.

– Și nu e așa?

– Nu. N-am fost niciodată la un raid. Puțini dintre noi se duc. Doar câțiva ca Dingo. El se duce mereu. Îi place, nenorocitul! Cei mai mulți dintre noi se duc la femei câteodată. Piratul zâmbi. Am soție și un copil. Nu-ți vine a crede acum, nu-i așa? Bine, avem un proiect al nostru. Avem propriile noastre ferme. Câteodată îmi fac și eu datoria în spațiu, ca de exemplu acum. E o viață ușoară. Ar putea să-ți meargă bine dacă ni te alături. Un tip așa de arătos ca tine ar putea să-și găsească o soție imediat și să se așeze la casa lui. Sau e destul de multă aventură, dacă asta cauți. Da, domnule Bill. Sper ca Șeful să te accepte.

Lucky îl urmă spre ușă.

– Auzi, unde mergem de fapt? La una din baze?

– Pe una din stânci, am impresia. Care o fi mai aproape. O să stai acolo până vine răspunsul. Așa se întâmplă de obicei. Și nu le spune băieților, sau oricui altcuiva că am vorbit cu tine. O.K., prietene? adăugă el ieșind pe ușă.

– Nici o problemă.

Rămas din nou singur, Lucky își lovi palma încet și ușor cu pumnul. Șeful! Era doar un fel de a spune? Doar o bârfa? Sau înseamnă ceva? Și restul conversației?

Trebuia să aștepte. Pe Galaxie! Ar trebui să le treacă prin cap lui Conway și lui Henree să mai aștepte ceva timp până să intervină.

Lucky nu a avut prilejul să vadă.”stânca” în timp ce *Atlas* se apropia de ea. Nu a putut să o vadă pană când, avându-l în față pe Martin Maniu și în spate un alt pirat, păși afară din camera de depresurizare în spațiu și aceasta îi apăru la o sută de metri în jos.

Asteroidul era unul tipic. Lucky, măsurându-l din priviri, s-a gândit că nu poate avea mai mult de trei kilometri pe cea mai mare dimensiune a lui. Era neregulat și stâncos ca și cum un gigant ar fi rupt un vârf de munte și l-ar fi aruncat în spațiu. Partea dinspre Soare era gri închis, iar el se rotea destul de vizibil, umbrele schimbându-se și modificându-și poziția.

Se aruncă spre asteroid după ce ieși din sas, luându-și avânt ca la o săritură de la trambulină. Stâncile pluteau parcă spre el. Când mâinile lui au

atins solul, inerția a împins în jos corpul, făcându-l să se rotească cu niște mișcări acrobatice până când s-a putut prinde de un colț de stâncă pentru a se opri.

Se ridică în picioare. Stânca aproape că dădea iluzia de suprafață planetară. Cele mai apropiate ridicături în stâncă nu aveau nimic în spatele lor, doar hăul cosmic. Stelele, mișcându-se vizibil în timp ce stânca se rotea, erau niște lumini strălucitoare. Nava, care fusese pusă pe o orbită în jurul asteroidului, rămânea nemișcată deasupra.

Un pirat îi conduse cale de vreo cincisprezece metri spre o ridicătură în stâncă ce nu se distingea între celelalte. Parcurse distanța din două mari salturi. În timp ce ei așteptau ca o secțiune a ridicăturii să se dea la o parte, din deschizătură apăru o siluetă îmbrăcată într-un costum spațial.

– O.K., Herm, spuse cu o voce groasă unul din pirați, uite-l. De-acum e-n grija ta.

Vocea care se auzi în aparatul de emisie recepție al lui Lucky era calmă și mai degrabă obosită.

– Domnilor, cât timp va sta cu mine?

– Până când o să ne întoarcem să-l luăm. Și nu pune întrebări. Piraților făcură cale întoarsă și săriră spre navă. Gravitația asteroidului nu putu face nimic pentru a-i opri. Se micșorară constant și, după câteva minute, Lucky văzu un mic fulger de cristale când unul dintre ei își corecta direcția cu ajutorul unei arme reactive; era una de dimensiuni mici, folosită curent în astfel de scopuri și care făcea parte din echipamentul standard. Gazul cu care funcționa se afla într-un cartuș în interiorul acesteia.

Peste câteva minute jeturile din spate ale navei străluciră având culoarea roșie, iar nava începu și ea să se micșoreze.

Nu folosea la nimic să vadă în ce direcție se îndrepta, era conștient de asta, daca nu știa care era poziția lui în spațiu. Nu putea preciza decât că se află undeva în centura de asteroizi.

Era așa de adâncit în gânduri încât aproape că tresări când auzi vocea ușoară a celuilalt bărbat de pe asteroid.

– E frumos aici. Ies așa de rar încât uneori uit. Fii atent! spuse el.

Lucky se întoarse în partea stângă. Soarele mic se ivea deasupra marginii ascuțite a asteroidului. Într-o clipă era atât de puternic încât nici nu te puteai uita la el. Era ca o monedă de aur strălucitoare. Cerul, mai înainte negru, rămase la fel de negru, iar stelele apărură la fel de mari. Așa se

întâmpla într-o lume fără atmosferă unde nu era praf pentru a împrăștia lumina și pentru a transforma cerul într-un albastru adânc.

– În douăzeci și cinci de minute sau mai puțin o să apună din nou. Câteodată, când Jupiter este cel mai aproape, îl poți vedea ca o bucată de marmură, cu cei patru sateliți ca niște lumini aliniate într-o formațiune militară. Dar asta se întâmplă o dată la trei ani jumătate. Nu se va întâmpla acum, spuse calm omul de pe asteroid.

– Oamenii aceia ți-au spus Herm. E numele tău? Ești unul dintre ei? întrebă Lucky direct.

– Vrei să spui dacă sunt un pirat? Nu. Dar trebuie să recunosc că le sunt un fel de complice. Nici numele meu nu este Herm. Ăsta e doar un termen cu care se adresează în general ermiților. Numele meu, domnule, este Joseph Patrick Hansen, și din moment ce vom fi camarazi pentru o perioadă nedefinită sper că vom fi și prieteni.

Întinse o mână înmănușată în metal iar Lucky o strânse cu putere.

– Eu sunt Bill Williams, spuse el. Zici că ești un ermit. Vrei să spui că locuiești aici tot timpul?

– Exact.

Lucky se uită înjur la bucățile de granit și de siliciu și se încruntă.

– Nu arată prea atrăgător.

– Oricum, o să mă străduiesc să fie cât mai confortabil pentru dumneata.

Ermitul atinse un loc din stâncă pe unde venise și o bucată din ea se dădu la o parte pentru a doua oară. Lucky observă că marginile fuseseră rotunjite și îndreptate cu lastium sau un material asemănător pentru a se asigura o etanșeitate perfectă.

– Poftim înăuntru, domnule Williams, îl invită ermitul. Lucky păși înăuntru. Ușa din stâncă se închise în spatele lui.

Imediat ce s-a închis, un mic bec fluorescent se aprinse și îndepărtă întunericul. Camera de depresurizare era atât de mare încât încăpeau în ea doi oameni.

Un mic semnal de culoare roșie clipi, iar ermitul spuse:

– Poți să-ți deschizi casca acum. Avem aer.

În timp ce vorbea își scoase și el casca.

Lucky făcuși el la fel și își umplu plămânii cu aer curat. Nu era rău deloc. Fără discuție era mult mai bun decât aerul de pe navă.

Dar imediat ce ușa din interiorul camerei de depresurizare se deschise, Lucky rămase cu răsuflarea întretăiată.

Lucky văzuse câteva camere luxoase chiar și pe Pământ. Avea cincisprezece metri lungime și aproape zece lățime. Un balcon o înconjura. Pe toată suprafața pereților erau aliniate video-cărți. Un proiector de perete era așezat pe un piedestal, iar pe un altul se afla o miniatură a galaxiei ce părea făcută din nestemate. Lumina ave*a* o sursă indirectă.

Imediat ce a pus piciorul în cameră a simțit forța motoarelor ce generau câmpul pseudo-gravitațional. Nu era potrivit la gravitația normală a Pământului. După cum o simțea i se părea a fi undeva între cea terestră și cea marțiană. Dădea o senzație plăcută de ușurime, dar avea destulă forță pentru a permite coordonarea completă a mușchilor.

Ermitul își scoase costumul spațial și îl puse deasupra unui recipient de plastic, în care stratul gros de brumă ce se depusese pe costum la trecerea de la frigul spațial la aerul cald și umed al camerei se putea scurge o dată cu topirea.

Era înalt și drept, fața lui lipsită de riduri avea o culoare roz, dar părul lui era destul de alb, la fel ca și sprâncenele lui groase, în timp ce venele ieșeau în evidență pe spatele mâinilor.

– Vrei să te ajut să-ți scoți costumul? întrebă el politicos.

– Nu e nici o problemă, spuse Lucky revenindu-și din uimire. E desul de neobișnuită locuința dumitale, adăugă el repede.

– Îți place? întrebă Hansen zâmbind. Mi-a luat mulți ani s-o fac să arate ca acum. Nu-mi lipsește nimic.

Spunând asta părea plin de o mândrie tăcută.

– Îmi imaginez, zise Lucky. Trebuie să ai un generator pentru lumină și pentru a menține pseudo-gravitația. Cred că ai și un aparat de purificare și înlocuire a aerului, rezerve de apă, de hrană – tot ce-ți trebuie.

– Așa e.

– Viața unui ermit nu e chiar așa de rea. Ermitul era evident măgulit și mulțumit.

– N-are de ce să fie, spuse el. Stai jos, domnule Williams, stai jos. Vrei ceva de băut?

– Nu, nu mulțumesc.

Lucky se așeză într-un fotoliu. Aparent, era un fotoliu normal, dar în spate avea un câmp diamagnetic slab care cedă la greutatea lui atât cât să-i

permită un balans care mulă fotoliul după formele corpului său.

– Poți să-mi aduci în schimb o ceașcă de cafea?

– Nici o problemă!

Bătrânul intră într-o firidă. În câteva secunde era înapoi cu o cană de cafea aburindă și mirositoare și o alta pentru el.

Brațul fotoliului lui Lucky dezvălui o scobitură mică la o atingere a degetului lui Hansen iar ermitul puse una din căni în ea. În timp ce făcea asta se opri o clipă pentru a se uita la tânărul bărbat.

– Ce e? întrebă Lucky uitându-se în sus.

– Nimic, nimic, răspunse Hansen dând din cap.

Stăteau unul în fața celuilalt. Luminile din interiorul camerei se diminuară în intensitate până când locul în care stăteau cei doi rămase singurul inundat de lumină.

– Și acum, dacă o să scuzi curiozitatea unui om bătrân, spuse ermitul, aș vrea să te întreb de ce ai venit aici?

– N-am venit. Am fost adus, replică Lucky.

– Vrei să spui că nu ești unul dintre... Hansen se opri.

– Nu, nu sunt pirat. Cel puțin nu încă.

Hansen lăsă cana din mână și se uită puțin încurcai.

– Nu înțeleg. Poate am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun.

– Nu-ți face griji. O să fiu unul dintre ei destul de curând. Lucky își termină cafeaua și apoi, alegându-și cu grijă cuvintele, începu cu îmbarcarea lui pe *Atlas* de pe Lună și continuă cu tot ce se întâmplase.

Hansen asculta absorbit.

– Și ești sigur că asta vrei să faci, tinere, acum că ai văzut puțin din această viață?

– Sunt sigur.

– Pentru Pământ, de ce?

– Exact. Pentru Pământ și ce mi-a făcut. Nu e loc să trăiești acolo. *Tu* de ce ai venit aici?

– Mi-e teamă că e o poveste prea lungă. Nu trebuie să te sperii. N-am s-o spun. Am cumpărat acest asteroid cu mult timp înainte ca loc pentru vacanță și a început să-mi placă. Am continuat să măresc spațiul de locuit, am cumpărat mobilă și video-cărți de pe Pământ încetul cu încetul. La un moment dat mi-am dat seama că am aici tot ce-mi trebuie. Așa că m-am întrebat, de ce să nu rămân aici? Și am rămas.

– Normal. De ce nu? Ești destul de inteligent. Pe Pământ totul e aiurea. Prea mulți oameni. Prea multe slujbe plicticoase. E aproape imposibil să ajungi pe planete, și dacă ajungi, nu poți decât să faci muncă manuală. Nu e nici o oportunitate pentru un bărbat decât dacă vine pe asteroizi. Nu sunt destul de bătrân pentru a mă stabili undeva, ca tine. Dar pentru un tip tânăr e o viață liberă și plină de aventuri. Poți deveni chiar șef.

– Cei care sunt deja șefi nu prea-i iubesc pe aceia care au gânduri de șefie în cap. Anton, spre exemplu. L-am văzut și mi-am dat seama.

– Se poate, dar până acum s-a ținut de cuvânt, spuse Lucky. A spus că dacă-l învinge pe Dingo o să-mi dea șansa să mă alătur oamenilor de pe asteroizi. Se pare totuși că am șansa asta.

– Se pare doar că ești aici, și asta e tot. Dacă se întoarce cu vreo dovadă, sau ce numește el dovadă, că ești un om al guvernului?

– Imposibil.

– Și totuși? Doar așa, ca să scape de tine?

Lucky se întunecă la față și din nou Hansen se uită la el curios, încruntându-se puțin.

– Nu va putea, replică Lucky. Îi poate fi de folos un om bun, și el știe asta. Și în plus, de ce îmi predici mie astea? Nu ești și tu aici, de partea lor?

Hansen se uită în jos.

– E adevărat. N-ar trebui să intervin. Doar că am stat aici singur foarte mult timp. Sunt în stare să vorbesc prea mult când apare cineva, doar ca să aud sunetul vocilor. Hei, s-a făcut vremea cinei. M-aș bucura să cinezi cu mine, fie și în tăcere, dacă preferi așa. Sau vorbim despre ce vrei tu.

– Bine, mulțumesc, domnule Hansen. Fără supărare.

– Bine.

Lucky îl urmă pe Hansen într-un mic oficiu în care erau aliniate conserve de mâncare și tot felul de concentrate. Nici una din mărcile de mâncare familiare lui Lucky nu se afla acolo. În loc de asta conținutul fiecărei conserve era descris în niște gravuri colorate care făceau parte și ele din metalul cutiei.

– Obișnuiam să țin carnea proaspătă într-o cameră specială de răcire. Poți să scazi oricât temperatura pe un asteroid, dar sunt doi ani de când n-am mai făcut rost de hrană de felul ăsta, spuse Hansen.

Alese șase feluri de conserve de pe rafturi și un recipient de lapte concentrat. La sugestia lui, Lucky luă un bidon sigilat cu apă de pe un raft

de jos.

Ermitul așeză repede masa. Conservele erau cu auto-încălzire și când se desfăceau se transformau într-o farfurie cu vesela necesară.

– Afară am umplut o vale întreagă cu chestii dintr-astea. Folosite, bineînțeles. Tot ce s-a strâns în douăzeci de ani, spuse Hansen plin de amuzament arătând spre cutii.

Mâncarea era bună, dar ciudată. Era pe bază de fermenți, de tipul celor produși numai de Imperiul Terestru. Nicăieri în galaxie nu era o acumulare mai mare de populație, nicăieri nu erau atâtea miliarde, încât să se dezvolte cultura de fermenți. Pe Venus, unde erau produse cele mai multe culturi de fermenți, se putea crea aproape orice fel de imitație de mâncare: fripturi, alune, unt, bomboane. Erau la fel de hrănitoare ca și cele reale. Pentru Lucky însă, gustul nu era chiar venusian. Aveau un gust oarecum mai pronunțat.

– Scuză-mă că sunt „gălăgios”, spuse el, dar toate astea cer bani, nu-i așa?

– Da, iar eu am ceva bani. Am investiții pe Pământ. Cecurile mele erau de fiecare dată onorate sau cel puțin așa se întâmpla până acum doi ani.

– Ce s-a întâmplat atunci?

– Hrana a încetat să mai sosească. Era prea riscant din cauza piraților. A fost o lovitură grea. Aveam strânse o mulțime de rezerve de toate felurile, dar pot să-mi imaginez cum a putut să fie pentru ceilalți.

– Ceilalți?

– Ceilalți ermiți. Sunt sute ca mine. Dar nu toți sunt la fel de norocoși. Foarte puțini dintre ei își permit să-și facă o lume așa de confortabilă, dar oricum se descurcă. De obicei sunt oameni bătrâni ca mine, cu soțiile decedate și copiii mari; o lume ciudată și diferită cu oameni care sfârșesc singuri. Dacă au ceva pus deoparte, pot lua un asteroid. Guvernul nu le cere nimic. Pot obține orice asteroid, dacă are mai puțin de opt kilometri diametru. Apoi, dacă vor, pot investi într-un aparat de recepție subeteric și astfel pot fi la curent cu ce se întâmplă în univers. Dacă nu, își pot lua video-cărți sau pot aranja să li se aducă transcrieri ale știrilor o dată pe an la venirea navelor cu provizii sau, dacă preferă, pot doar să mănânce, să se odihnească și să doarmă. Câteodată îmi doresc să-i cunosc pe câțiva dintre ei.

– De ce nu ai făcut-o?

– Am simțit uneori nevoia, dar nu sunt oameni foarte sociabili. Până la urmă au venit aici să fie singuri, de fapt ca și mine.

– Păi, atunci de ce nu ai plecat când nava cu provizii a încetat să mai vină?

– Nu a fost așa de la început. M-am gândit că guvernul o să restabilească cu siguranță situația și oricum aveam destul de multe rezerve pentru o lună. De fapt, probabil că aș fi putut să rezist și un an, economisind. Dar au apărut vasele piraților.

– Și te-ai alăturat lor?

Ermitul se încruntă. Sprâncenele i se împreunară într-o încruntare încurcată și își terminară masa în liniște.

La sfârșit strânse farfuriile și vesela și le puse într-un recipient din perete aflat în firida ce ducea spre cămară. Lucky auzi un zdrăngănit slab metalic și care se diminua rapid.

– Câmpul pseudo-gravitațional nu se întinde asupra ghenei. Un singur jet de aer și imediat vor ajunge în valea de care ți-am povestit, asta cu toate că se află la un kilometru și jumătate de aici.

– Mi se pare mie, spuse Lucky, că dacă arunci un jet mai puternic de aer poți să scapi de toate cutiile deodată.

– Așa ar fi. Cred că cea mai mare parte a ermiților fac acest lucru. Poate chiar toți. Mie nu-mi place ideea, totuși. Ar fi o pierdere de metal și de aer. Poate vom avea nevoie vreodată de ele. Cine știe! Cu toate că unele dintre ele se vor împrăștia pe ici pe colo, sunt sigur că altele vor înconjura asteroidul ca niște mici sateliți și nu e prea demn să te gândești că ești însoțit pe orbită de gunoaie. Vrei să fumezi? Nu? Te deranjează dacă fumez eu?

Aprinse un trabuc și suflă mulțumit.

– Oamenii de pe asteroizi nu pot furniza tutun regulat așa că asta a devenit un lux pentru mine.

– Ei îți furnizează și restul de provizii? întrebă Lucky.

– Exact. Apă, piese de schimb pentru motoare, și materie primă pentru energie. E o înțelegere.

– Și tu ce faci pentru ei?

Ermitul studie capătul aprins al trabucului.

– Nu prea multe. Ei folosesc această lume. Aterizează cu navele aici și eu nu-i raportez. Ei nu intră aici, iar ce fac ei în altă parte nu e treaba mea.

Nici nu vreau să știu. E mai sigur așa. Câteodată lasă oameni aici, la fel cum s-a întâmplat cu tine, și sunt luați înapoi după un timp. Cred că se opresc pentru reparații din când în când. În schimb îmi aduc provizii.

– Nu-i ajută și pe ceilalți ermiți?

– N-am de unde să știu. Probabil.

– Asta înseamnă că ar fi nevoie de o grămadă de provizii. De unde le-or fi luând?

– Capturează nave.

– Nu e destul pentru a aproviziona sute de ermiți *și* pe ei înșiși. Vreau să spun că asta ar însemna să aibă o mulțime nave.

– Nu am de unde să știu.

– Nu te interesează? Duci o viață ușoară, dar poate că mâncarea pe care tocmai am mâncat-o a venit de pe o navă al cărei echipaj este acum o masă de corpuri înghețate care înconjoară un asteroid la fel ca și gunoiul. Te-ai gândit vreodată la asta?

Ermitul se înroși dureros.

– Te răzbuni pe mine pentru predica pe care ți-am ținut-o mai devreme. Ai dreptate, dar ce pot să fac? Eu nu am abandonat sau trădat guvernul. Ei m-au abandonat și m-au trădat. Proprietățile mele de pe Pământ aduc venituri plătind taxele. Eu de ce nu sunt protejat atunci? Am înregistrat acest asteroid la *Terrestrial Outer World Bureau* cu bună credință. E o parte a proprietății terestre. Am toate drepturile să aștept protecție împotriva piraților. Dacă această protecție nu mai vine, dacă sursele mele de aprovizionare spun că nu-mi mai pot aduce mâncare la nici un preț, eu ce vrei să fac? Poți spune că aș fi putut să mă întorc pe Pământ, dar cum aș fi putut să las toate astea? Aici am lumea mea. Cărțile mele, toate filmele clasice care îmi plac. Am chiar o copie după Shakespeare; o filmare directă a paginilor unei cărți vechi. Am hrană, băutură, liniște: nu aș putea găsi nicăieri în univers un loc mai confortabil. Cu toate astea să nu crezi că a fost o alegere ușoară. Am un transmițător subteric. Pot comunica cu Pământul. Am o mică navă care poate face călătoria până la Ceres. Oamenii de pe asteroizi știu asta, dar au încredere în mine. Știu că nu am de ales. Cum ți-am mai spus și la început, sunt deja un complice. I-am ajutat. Asta, din punct de vedere legal, mă face să fiu un pirat. Înseamnă închisoare, probabil execuție dacă mă întorc. Dacă nu, dacă mă eliberează în schimbul dovezilor, oamenii de pe asteroizi n-or să uite asta niciodată. O să mă

găsească oriunde aș merge, asta în cazul în care nu mi se oferă din partea guvernului protecție pe viață.

– Se pare că nu stai așa de bine, spuse Lucky.

– Da? întrebă la rândul lui ermitul. Aș putea să obțin o protecție completă, cu un ajutor adecvat.

Era rândul lui Lucky:

– N-am de unde să știu.

– Eu cred că da.

– Nu te înțeleg.

– Uite, o să-ți dau un sfat în schimbul ajutorului.

– *Eu* nu pot face nimic. Tu ce vrei să-mi spui?

– Pleacă de pe asteroid înainte ca Anton și oamenii lui să se întoarcă.

– Niciodată. Am venit aici să mă alătur lor, nu să mă întorc acasă.

– Dacă nu pleci acum, o să rămâi pentru totdeauna. O să rămâi aici sub formă de cadavru. N-or să te lase să faci parte din nici un echipaj. Nu corespunzi, *mister*.

Fața lui Lucky se strâmbă de mânie.

– Despre ce tot vorbești, bătrâne?

– Ei poftim, când te enervezi, se vede de la o poștă. Nu ești Bill Williams, fiule. Care e relația ta cu Lawrence Starr de la Consiliul Științei? Ești cumva fiul lui Starr?

Lucky se încruntă. Își simți mușchii de la mâna dreaptă încordându-se ca și cum s-ar întinde spre o coapsă de care nu atârna nici un blaster. Nu făcu nici o mișcare. Își stăpâni perfect vocea.

– Al cui fiu? Despre ce tot vorbești?

– Sunt sigur de asta. Ermitul se aplecă înainte uitându-se atent la încheietura mâinii lui Lucky. L-am cunoscut bine pe Lawrence Starr. A fost prietenul meu. M-a ajutat odată când am avut cu adevărat nevoie. Tu ești imaginea lui. Nu am cum să mă înșel.

Lucky își trase mâna înapoi.

– Nu are nici un sens ceea ce spui.

– Ascultă-mă, fiule, s-ar putea să fie important pentru tine să nu-ți dezvălui identitatea. Poate că nu ai încredere în mine. Bine, eu nu-ți spun să ai. Lucrez cu piratii și am recunoscut-o. Dar, te rog, ascultă-mă. Oamenii de pe asteroizi au o organizație bună. S-ar putea să le ia câteva săptămâni, dar dacă Anton te suspectează, n-or să se oprească până nu-ți fac felul. N-o să-i păcălească nici o povestioară de genul ăsta. Or să afle adevărul și or să-și dea seama cine ești. Poți să fii sigur de asta! Or să-ți afle adevărata identitate. Pleacă, îți spun. Pleacă!

– Dacă aș fi tipul ăsta care presupui tu, bătrâne, nu vei avea și tu probleme? înțeleg că vrei să-mi dai nava ta.

– Da.

– Și *tu* ce o să faci când se vor întoarce piratii?

– N-o să fiu aici. Nu înțelegi? Vreau să vin cu tine.

– Și să lași baltă tot ce ai aici? Bătrânul ezită.

– Da, e destul de greu. Dar n-o să mai am o șansă ca asta vreodată. Ești un om cu influență, trebuie să fii. Ești, poate, membru al Consiliului Științei. Ești aici în misiune secretă. Or să te creadă.

Poți să mă protejezi, să garantezi pentru mine. O să ai grijă să nu fiu acuzat, o să ai grijă să nu mi se întâmple nimic din cauza piraților. O să le convină celor din Consiliu, tinere. O să le spun tot ce știu despre piratii. O să cooperez cu tot ce-mi stă în putință.

– Unde îți ții nava? întrebă Lucky.

– Asta înseamnă că batem palma?

Nava era într-adevăr mică. Cei doi au ajuns la ea printr-un coridor strâmt, unul în spatele celuilalt, siluetele lor arătând din nou grotesc acoperite de costumele spațiale.

– Ceres e destul de aproape ca să o găsim cu telescopul navei? întrebă Lucky.

– Da.

– Poți să o recunoști fără probleme?

– Cu siguranță.

– Atunci să ne îmbarcăm.

Capătul frontal al cavernei fără aer în care se afla nava se deschise în afară de îndată ce porniră motoarele navei.

– Control radio, spuse Hansen.

Nava avea combustibil și era complet echipată. Mergea lin, ridicându-se cu libertatea și cu ușurința ce erau posibile numai în locurile în care forța gravitațională lipsea aproape cu desăvârșire. Pentru prima dată Lucky văzu asteroidul lui Hansen din spațiu. Văzu pentru o clipă valea în care se aflau cutiile aruncate, mai strălucitoare decât rocile din jur, doar cu o clipă înainte ca aceasta să intre în umbră.

– Acum spune-mi. Ești fiul lui Lawrence Starr, nu-i așa? întrebă Hansen.

Lucky văzuse un blaster încărcat la maxim și harnașamentul corespunzător. Răspunse în timp ce și-l punea.

– Numele meu este David Starr. Cei mai mulți îmi spun Lucky.

Ceres e un fel de monstru printre asteroizi. Are aproape opt sute de kilometri diametru, și stând pe el, un om de talie medie cântărește chiar un kilogram și jumătate. Are o formă aproape sferică și, dacă te afli lângă el, poți spune că este chiar o planetă.

Totuși, dacă Pământul ar fi gol pe dinăuntru ar trebui să pui în el cam patru mii de corpuri cerești de mărimea lui Ceres pentru a-l umple.

Bigman stătea pe suprafața asteroidului, îmbrăcat într-un costum spațial care fusese umplut până la refuz cu greutăți din plumb și încălțat cu bocanci cu tălpi groase de treizeci de centimetri, tot din plumb. Fusese ideea lui, dar nu-i era de nici un folos. Tot cântărea mai puțin de două kilograme, iar la fiecare mișcare risca să fie aruncat în spațiu.

Se afla pe Ceres de mai bine de patru zile, și de la zborul rapid cu Henree și Conway de pe Lună aștepta acest moment, aștepta ca Lucky Starr

să transmită mesajul radio prin care să-i anunțe că se întoarce. Gus Henree și Hector Conway erau neliniștiți din cauza asta, le era frică să nu fi murit și erau îngrijorați. El, Bigman, știa mai bine. Le-a spus că Lucky putea să treacă prin orice. Când mesajul lui Lucky sosi într-un târziu, le-a spus-o din nou.

Dar cu toate astea, acolo, pe solul înghețat de pe Ceres, unde nimic nu era între el și stele, se lăsă cuprins de un sentiment de ușurare.

De unde stătea el, se uita direct la domul observatorului, cele mai joase vârfuri ale lui ridicându-se doar puțin deasupra liniei orizontului. Era cel mai mare observator din tot Imperiul Terestru, dintr-un motiv foarte logic.

În acea parte a sistemului solar, în interiorul orbitei lui Jupiter, planetele Venus, Pământ și Marte aveau atmosferă și erau din această cauză foarte nepotrivite pentru observațiile astronomice. Chiar și o atmosferă așa de rarefiată ca a planetei Marte făcea de nedistins cele mai fine detalii. Deforma și făcea să tremure imaginile stelelor prezentând în general o imagine neclară a lucrurilor.

Cel mai mare obiect lipsit de atmosferă de pe orbita lui Jupiter era Mercur, dar era așa de aproape de Soare încât observatorul din zona lui întunecată era specializat în analizarea Soarelui. Telescoapele relativ mici erau suficiente în acest sens.

Cel de-al doilea mare obiect era Luna. Din nou, și aici circumstanțele dictau o anume specializare. Prognoza meteorologică de pe Pământ, spre exemplu, devenise o adevărată știință exactă pe termen lung, din moment ce atmosfera Pământului putea fi văzută ca un întreg de la o distanță de patruzeci de mii de kilometri.

Iar cel de-al treilea obiect ca mărime și care nu avea atmosferă era Ceres, iar el era cel mai bun dintre toate. Gravitația lui aproape insesizabilă permitea aducerea de lentile uriașe și de oglinzi fără pericolul spargerii, fără problema presiunii, asta în ciuda greutății lor. Structura tubului telescopic însuși nu necesita nici ea o putere deosebită. Ceres era de trei ori mai departe de Soare decât era Luna, iar intensitatea luminii solare era redusă la o optime. Mișcarea de revoluție rapidă a lui Ceres menținea aproape constantă temperatura. Pe scurt, Ceres era ideal pentru observarea stelelor și a celorlalte planete.

Cu doar o zi înainte Bigman văzuse planeta Saturn prin telescopul cu reflexie având diametrul de două mii cinci sute de centimetri, șlefuirea

enormei oglinzi necesitând douăzeci de ani de efort și de muncă necontenite.

– Prin ce mă uit? întrebă el. Toți râseră la el.

– Nu te uiți prin nimic, veni și răspunsul.

Trei dintre ei reglară imediat controalele cu grijă, fiecare făcând ceva care era în perfectă coordonare cu ceilalți doi, până când se arătară satisfăcuți de rezultat. Luminile slabe de culoare roșie se diminuară din ce în ce mai mult, iar în locul gol în care stăteau ieși la iveală un glob de lumină. O altă atingere a controalelor și imediat imaginea se focaliză.

Bigman fluieră cu admirație. Era Saturn!

Era Saturn, mare de un metru, așa cum îl văzuse din spațiu de zeci de ori. Cele trei inele ale lui erau strălucitoare, iar Bigman putea să vadă cei trei sateliți ca pe niște luni de marmură. În spate apărea un număr infinit de stele. Bigman vroia să se învârtă în jurul ei pentru a vedea și partea ascunsă, dar imaginea nu se schimba în timp ce se mișca în jurul ei.

– E doar o imagine, îi spuseră ei, o iluzie. Oriunde ai sta vezi același lucru.

Acum, de pe suprafața asteroidului, Bigman putea vedea planeta Saturn cu ochiul liberi. Era doar un punct alb dar mult mai strălucitor decât stelele din jur. Era de două ori mai strălucitor decât părea de pe Pământ, și asta pentru că era cu treizeci și două de milioane de kilometri mai aproape. Pământul era de partea cealaltă a lui Ceres, aproape de soarele de mărimea unui bob de mazăre. Pământul nu era așa de impresionant în mărime pentru că Soarele îl făcea să pară a fi un pitic.

În casca lui Bigam de auziră sunete imediat ce apelul ieși din radioreceptorul lăsat deschis.

– Hei, *micuțule*, pune-ți picioarele la spinare! Vine o navă. Bigman sări la auzul cuvintelor, agitându-și picioarele și mâinile.

– Cui îi spui tu „micuțule”? strigă el. Dar celălalt izbucni în râs.

– Auzi, cât ceri pe o lecție de zbor, piticanie?

– O să-ți arăt eu „piticanie”, strigă Bigman furios. Atinsese vârful parabolei pe care o descrisese și începea să coboare încet și șovăielnic.

– Cum te cheamă, deșteptule? Spune-ți numele și-am să-ți aranjez pipota imediat ce-o să ies din costumul ăsta!

– Crezi că poți să ajungi la pipota mea? veni răspunsul plin de ridiculizare și Bigman fu gata să explodeze dacă nu ar fi văzut o navă care

cobora la orizont.

Făcu niște salturi enorme dar neîndemânatice pe suprafața de 2,5 kilometri;pătrați a spațioportului amenajat pe asteroid, încercând să aprecieze exact punctul în care va ateriza nava.

Aceasta coborî învăluită în jeturi de aburi, atingând solul ca un fulg, iar când ușile camerelor de depresurizare se deschiseră și silueta înaltă îmbrăcată în costum a lui Lucky coborî, Bigman, strigând de bucurie, făcu un salt mare și ajunse lângă el.

Conway și Henree îl primiră ceva mai rezervați, dar nu mai puțin bucuroși. Îi strânseră mâna lui Lucky, vrând parcă să confirme, prin simplul contact al epidermelor, legătura de sânge dintre ei.

Lucky râse.

– Gata, vreți să terminați? Lăsați-mă să respir! Ce se întâmplă? Credeați că n-o să mă mai întorc?

– Uite care-i treaba, spuse Conway, mai bine ne-ai consulta înainte să-ți iei tălpășița bazându-te pe ideea unui bătrân nebun.

– Păi, acum, chiar dacă e vorba de ideile unor bătrâni nebuni, dar altfel nu m-ați fi lăsat.

– Nu contează asta. Te pot aresta pentru ce ai făcut. Te pot închide pe loc. Te pot suspenda. Te pot da afară din Consiliu, spuse Conway.

– Pe care dintre ele o s-o faci?

– Pe nici una, tânăr nebun crescut peste măsură! Dar *poate* că o să-ți trag o mamă de bătaie ca să-ți bagi odată mințile în cap!

Lucky se întoarse spre Augustus Henree.

– N-o să-l lași, nu-i așa?

– Sincer, cred că o să-i dau o mână de ajutor.

– Atunci mă dau bătut. Uite, e aici un gentleman pe care ați vrea să-l cunoașteți.

Până atunci, Hansen rămăsese în spate și era evident amuzat de schimbul de replici. Cei doi membri ai Consiliului erau prea atenți la Lucky Starr pentru a fi sesizat prezența lui.

– Doctore Conway, spuse Lucky, doctore Henree, dumnealui este Joseph P. Hansen, proprietarul navei pe care am folosit-o pentru a mă întoarce. Mi-a fost de mare ajutor.

Bătrânul ermit strânse mâinile celor doi membri ai Consiliului.

– Presupun că nu aveți de unde să-i cunoașteți pe doctorii Henree și Conway, spuse Lucky.

Ermitul încuviință din cap.

– În cazul ăsta, continuă el, aflați că sunt oameni importanți din Consiliul Științei. După ce veți mânca și vă veți odihni sunt sigur că vor sta de vorbă cu dumneavoastră și vă vor ajuta.

O oră mai târziu, cei doi membri ai Consiliului se întâlniră cu Lucky având niște expresii serioase pe față. Doctorul Henree punea tutun în pipă cu un deget mic și fuma în tăcere în timp ce asculta povestirea lui Lucky despre pirați.

– I-ai spus toate astea lui Bigman? întrebă el.

– Tocmai am stat de vorbă cu el, răspunse Lucky.

– Și n-a sărit pe tine că nu l-ai luat și pe el?

– N-a fost prea încântat, admise Lucky.

Dar întrebările lui Conway erau îndreptate spre subiecte mai serioase.

– O navă proiectată de sirieni, zici? întrebă el ca pentru sine.

– Fără nici o îndoială, răspunse Lucky. Cel puțin avem o informație sigură.

– O informație de genul ăsta nu merita riscul, spuse Conway sec. Sunt mult mai tulburat de o altă informație pe care o avem acum. E evident că organizația siriană s-a infiltrat în Consiliu.

Henree încuviință și el grav din cap.

– Da, și eu am observat asta. E foarte rău.

– Cum ați aflat? întrebă Lucky.

– Pe Galaxie, e evident, băiete. Recunosc că am avut o echipă destul de mare la construcția navei și chiar cu cele mai bune precauții nu puteam preveni o scurgere de informații. Cu toate astea, nu trebuie uitat că doar câțiva dintre membrii Consiliului știau că nava era o capcană și maniera exactă în care aceasta va exploda. Undeva în acel mic grup există un spion, deși puteam să bag mâna în foc că toți erau de încredere, spuse el dând din cap. Nu există o altă explicație.

– Nici nu trebuie să te gândești la altceva, spuse Lucky.

– Da? Și mă rog de ce nu?

– Pentru că acel contact sirian a fost temporar. Ambasada siriană a avut informațiile de la *mine*.

– Indirect, desigur, printr-unul din spionii lor cunoscuți, spuse Lucky ceva mai tare în timp ce bărbații în vârstă se uitau uimiți la el.

– Nu te înțeleg deloc, spuse Henree cu o voce joasă, în vreme ce Conway rămăsese fără grai.

– Era necesar. Trebuia să mă infiltrez în rândul piraților fără să stârnesc bănuieli. Dacă mă găseau pe o navă pe care o credeau a fi una de cartografiere, m-ar fi omorât imediat. Pe de altă parte, dacă m-ar fi găsit pe o navă capcană, peste al cărei secret ar fi dat ca din întâmplare, m-ar fi luat ca pe o valoare sau ca pe ceva ce poate fi folosit mai târziu. Nu înțelegeți? Pe o navă de cartografiere eram doar un membru al echipajului care nu a reușit să fugă la timp. Pe o navă capcană, nu eram decât un nenorocit ghinionist care nu știa în ce intră.

– S-ar fi putut să te împuște oricum. Ar fi putut să vadă dubla cursă întinsă și să creadă că ești un spion. De fapt, aproape că așa a și fost.

– Adevărat! Aproape, admise Lucky. Conway explodă și el într-un final:

– Și atunci, cum rămâne cu planul original? Trebuia sau nu trebuia să aruncăm în aer una dintre baze? Numai când mă gândesc la timpul pe care l-am petrecut pentru a construi *Atlas-ul 9* toți banii pe care i-a înghițit...

– La ce bun să fi aruncat în aer una din bazele lor? Vorbeam despre un hangar mare cu nave ale piraților, dar de fapt asta era ce ne doream noi. O organizație care se bazează pe asteroizi trebuie să fie una descentralizată. Probabil că pirații nu au mai mult de trei sau patru nave în același loc. Nici nu ar fi loc pentru mai multe. Să arunci în aer trei sau patru nave înseamnă foarte puțin în comparație cu ce s-ar fi reușit dacă aș fi putut să mă infiltrez în organizația lor.

– Dar nu ai reușit, spuse Conway. Cu tot riscul tău prostesc și tot nu ai reușit.

– Din păcate, căpitanul care a capturat *Atlas-ul* era prea suspicios, sau, poate prea inteligent pentru noi. O să încerc să nu-i mai subestimez de acum înainte. Dar nu e totul pierdut. Știm cu siguranță că Sirius se află în spatele lor. Și, în plus, îl mai avem și pe prietenul meu ermit.

– N-o să ne fie de nici un ajutor, spuse Conway. Din câte ne-ai povestit despre el, mi s-a părut că tot ce vroia era să aibă cât mai puțin de a face cu pirații. Așa că ce poate să știe el?

– S-ar putea să ne poată spune mai multe decât crede el însuși că ar fi posibil, zise Lucky cu răceală. Spre exemplu, există o informație pe care poate să ne-o dea, informație ce îmi poate permite să-mi continui eforturile de luptă împotriva piraților din interior.

– Nu o să mai pleci din nou acolo, spuse Conway grăbit.

– Nici nu am de gând, replică Lucky. Conway se încruntă.

– Unde e Bigman?

– Pe Ceres. Nu-ți face nici o grijă. De fapt – o umbră trecu pe fața lui Lucky – ar fi trebuit să fie aici. Întârzierea începe să mă pună pe gânduri.

John Bigman Jones folosi permisul special pentru a trece de paznicul de la ușa Turnului de Control. Mormăia ceva pentru sine în timp ce aproape că alerga de-a lungul coridoarelor.

Ușoara roșeață de pe nasul său cârn diminua imaginea părului roșu ridicat în smocuri ca niște pari de gard. Lucky îi spunea deseori că își ține părul ridicat pentru a părea mai înalt, dar el nega hotărât asta.

Ultima ușă a Turnului de Control se deschise când el întrerupse fasciculul fotoelectric. Intră și se uită în cameră.

Trei oameni lucrau acolo. Unul cu niște căști pe urechi stătea la receptorul subeteric, celălalt era în fața calculatorului, iar al treilea urmărea un ecran radar.

– Care dintre voi, creiere de găină, m-a strigat mai înainte Piticanie?

Cei trei se întoarseră deodată, uimiți și încruntați. Bărbatul cu căștile depărta una de la urechi și-i strigă:

– Cine mai ești și tu? Și cum dracu' ai ajuns aici? Bigman stătea drept și răsufla puternic din micul lui piept.

– Mă numesc John Bigman Jones. Prietenii îmi spun Bigman. Ceilalți îmi spun Mr. Jones. Nimeni nu-mi spune mie Piticanie și rămâne întreg. Aș vrea să știu care dintre voi a făcut o asemenea greșeală.

Bărbatul care purta căști spuse:

– Numele meu este Lem Fisk și poți să-mi spui cum vrei atâta timp cât o faci în altă parte. Și acum ieși de aici, altfel vin după tine, te iau de un picior și te arunc afară.

Tipul de la calculator adăugă și el:

– Lem, ăsta e nebunul care umbla prin spațioport cu puțin timp înainte. N-are rost să ne pierdem timpul cu el. Cheamă gărzile să-l dea afară.

– Prostii, spuse Lem Fisk, n-avem nevoie de gărzi pentru el. Își scoase de tot căștile și lăsă aparatul de recepție al subetericelor pe SEMNAL AUTOMAT, apoi spuse:

– Auzi, fiule, ai venit aici și ne-ai pus o întrebare frumoasă pe un ton frumos. Acum o să-ți dau și eu un răspuns frumos. Eu ți-am spus piticanie, dar nu te enerva. Am motiv. Ești un tip foarte înalt. Ai gâtul neobișnuit de lung și buzunarele foarte adânci! Pe prietenii mei îi amuză când îți spun Piticanie.

Căută în buzunarul de la pantaloni și scoase de acolo o tabacheră din plastic. Zâmbetul de pe fața lui era binevoitor.

– Coboară, strigă Bigman. Coboară și o să fac eu să-ți piară simțul umorului cu câțiva pumni.

– Calm, calm, spuse Fisk, făcând ca o găină care-și cheamă puii. Uite, ia o țigară. King size. Aproape la fel de mare ca și tine. Se pot naște confuzii, dacă stau să mă gândesc. N-o să ne mai dăm seama dacă tu fumezi țigara sau țigara te fumează pe tine.

Ceilalți doi izbucniră în râs.

Bigman se înroșise la față și cu greu își mai găsea cuvintele.

– Deci nu vrei să lupți?

– Prefer să fumez. Păcat că nu vrei și tu.

Fisk se întinse pe spate, alese o țigară și o ținu în față ca și cum i-ar fi admirat albul nu prea intens.

– Oricum nu mă pot deranja să lupt cu un copil, continuă el. Zâmbi, duse țigara la buze și văzu că acestea nu prinseseră nimic între ele.

Degetele îi rămăseseră în poziția de dinainte, dar nu era nici o țigară între ele.

– Fii atent, Lem, strigă tipul de la ecran. Are un pistol cu ace.

– Nu e pistol cu ace, strigă Bigman, e doar un buzzer.

Era o mare diferență. Un proiectil de buzzer, deși arăta ca un ac, era fragil și nu exploda. Buzzerele era folosite pentru antrenament și simulări. Lovind pielea omului, un ac de buzzer nu face prea mult rău, dar ustură ca dracu'.

Zâmbetul lui Fisk dispăru complet.

– Ai grijă, dementule, strigă el. Poți să orbești un om cu chestia aia.

Pumnul lui Bigman rămase la nivelul ochilor. Țeava buzzerului ieșea printre degetul mijlociu și inelar.

– Nu o să te orbesc, spuse Bigman. Dar pot să fac în așa fel încât să nu mai poți să stai jos o lună de zile. După cum vezi, nu stau deloc rău cu precizia. Și tu, strigă el peste umăr la cel care se afla la calculator, dacă te mai miști un centimetru spre alarmă, o să primești un ac drept în mânuță.

– Ce vrei? întrebă Fisk.

– Vino aici și luptă.

– Împotriva unui buzzer?

– O să-l las jos. Cu pumnii. O luptă dreaptă. Prietenii tăi pot să vadă asta.

– Nu pot să lovesc pe cineva mai mic decât mine.

– Atunci nu ar trebui nici să-l insulți, spuse Bigman ridicând buzzerul. Și să știi că nu sunt mai mic decât tine. Poate că așa arăt pe dinafară, dar în interior sunt la fel de mare ca și tine, poate chiar mai mare. Număr până la trei.

Închise un ochi în timp ce ținti.

– Pe Galaxie! înjură Fisk. Vin la tine. Băieți, sunteți martori că m-a forțat. O să încerc să nu-l rănesc prea tare pe idiotul ăsta.

Sări jos din scaunul lui. Bărbatul de la calculator îi luă locul la subeterice.

Fisk avea un metru cincizeci, cu douăzeci de centimetri mai înalt decât Bigman a cărui siluetă zveltă era mai mult a unui puști decât a unui bărbat. Dar mușchii lui Bigman erau niște arcuri de oțel perfect coordonate. Îl aștepta pe celălalt să se apropie fără nici un fel de expresie pe față.

Fisk nu se deranja să ridice garda. Doar își întinse mâna dreaptă ca și cum era gata să-l apuce pe Bigman de guler și să-l arunce pe ușa ce era încă deschisă.

Bigman trecu pe sub brațul lui. Stânga și dreapta lui răsunară în plexul solar al celuilalt într-un rapid un-doi, și aproape în aceeași clipă se feri din fața lui.

Fisk se înverzi la față și se așeză, ținându-se de stomac și gemând de durere.

– Ridică-te, băiat mare ce ești, spuse Bigman. Te aștept.

Cei doi oameni din turn rămaseră înghețați văzând ce întorsătură luaseră lucrurile.

Încet, Fisk se ridică în picioare. Fața lui strălucea de mânie, dar se apropie mult mai ușor.

Bigman se feri din calea lui.

Fisk se întinse în față. Îl ratã pe Bigman cu cinci centimetri. Fisk aruncă o dreaptă. Lovitura lui ajunse doar la doi centimetri de falca lui Bigman.

Bigman țopăia ca o plută într-o apă agitată. Brațele lui se ridicau din când în când pentru a preântâmpina o lovitură.

Fisk, zbierând ca un apucat, se repezi orbește la adversarul lui liliputan. Bigman se dădu la o parte și palma lui deschisă lovi puternic obrazul bine bărbierit al celuilalt. Lovi cu un zgomot puternic, la fel ca un meteorit care lovește primele straturi de aer dens deasupra unei planete. Urmele celor patru degete erau bine conturate în roșu pe fața lui Fisk.

Pentru un moment Fisk rămase pe loc, complet amețit. Unduindu-se ca un șarpe, Bigman reveni, pumnii lui mișcându-se în sus pentru a lovi puternic falca lui Fisk, care căzu în genunchi.

Brusc, Bigman deveni conștient de alarma care suna constant.

Fără o clipă de ezitare, se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea. Făcu semn cu mâna la cele trei gărzi uimite care alergau pe coridor și dus fu!

– Și de ce îl așteptăm pe Bigman? întrebă Conway.

– Uite cum văd eu situația, răspunse Lucky. Nu există ceva de care să avem nevoie mai mult decât informații despre pirați. Vreau să spun informații din interior. Am încercat să le obțin eu, dar lucrurile nu au mers exact cum am sperat. Acum sunt pus la index. Ei mă știu cu toții. Dar nu-l cunosc pe Bigman. Nu are nici o legătură oficială cu Consiliul. Acum, ideea mea e că dacă putem să punem la cale, pentru a fi cât mai real, o acuzație împotriva lui, poate să se strecoare de pe Ceres în nava ermitului...

– Oh, pe Spațiu... murmură Conway.

– Vă rog să mă ascultați! O să se ducă la asteroidul ermitului. Dacă piraților sunt acolo, bine! Dacă nu, atunci va lăsa nava la vedere și-i va aștepta înăuntru. E un loc destul de confortabil pentru a aștepta.

– Și ei or să vină, spuse Henree, și or să-l împuște.

– Nicidecum. Tocmai de-aia o să ia nava ermitului. Piraților trebuie să afle unde a plecat Hansen, ca să nu mai zic de mine, de unde a venit Bigman, cum a făcut rost de navă. *Trebuie* să afle. Asta îi va da lui Bigman timp să vorbească.

– Și să explice cum de a ales asteroidul lui Hansen dintre toți ceilalți? Asta va însemna destul de multă vorbă.

– Pentru asta nu va fi nevoie de nici o explicație. Nava ermitului era pe Ceres, unde se află și acum. Am aranjat să o las nepăzită, astfel încât să o poată lua. Va găsi în jurnalul de bord coordonatele spațio-temporale ale asteroidului de pe care a venit nava. Nu va fi decât un asteroid oarecare pentru el, nici mai bun, nici mai rău decât altele, un loc de refugiu unde va aștepta ca lucrurile de pe Ceres să se liniștească.

– E un risc, spuse Conway.

– Bigman știe asta. Și vă spun acum, *trebuie* să ne asumăm riscul. Pământul subestimează amenințarea piraților până într-acolo încât...

Se opri când semnalul luminos al *Communi-tube-ului* începu să clipească.

Conway, cu o mișcare nervoasă a mâinii, întrerupse analizorul de semnal apoi se ridică în picioare.

– E pe lungimea de undă a Consiliului și, pe Galaxie, e unul din codurile Consiliului.

Micul ecran de deasupra *Communi-tube-ului* se lumina și se întuneca într-o succesiune caracteristică.

Conway scoase din buzunar o tijă metalică și o introduse într-o fantă din aparatul de comunicații. Tija era un decodor din cristalit, partea sa activă constând într-o anumită configurație a unor cristale mici de wolfram încrustate într-o matrice de aluminiu. Acesta filtra semnalul subeteric într-un anumit fel. Fără grabă, Conway reglă decodorul, împingându-l înăuntru și scoțându-l din nou până când anihila efectul produs de un dispozitiv similar ca formă, dar cu funcții opuse, aflat la celălalt capăt al semnalului.

Momentul reglării complete fu urmat de o focalizare imediată a ecranului.

Lucky se ridică pe jumătate în picioare.

– Bigman! strigă el. Pe spațiu, unde ești?

– În spațiu, unde să fiu?! replică Bigman zâmbind ca un ghiduș. La o sută cincizeci de mii de kilometri de Ceres. Sunt în nava ermitului.

Conway șopti furios:

– Și ăsta e încă unul din șiretlicurile tale? Parcă ziceai că e pe Ceres?

– Și eu am crezut asta, răspunse Lucky. Ce s-a întâmplat, Bigman?

– Ai spus că trebuie să acționăm repede, așa că am aranjat eu lucrurile. Unul dintre deștepții de la Turnul de Control îmi tot dădea de furcă. Așa că am dat puțin cu el de pământ și am plecat, spuse el râzând. Întreabă la

camera de gardă și vezi dacă nu caută un tip cu semnalmentele mele din cauza unei plângeri de asalt și violență împotriva lui.

– Ăsta nu e cel mai înțelept lucru pe care puteai să-l faci, spuse Lucky pe un ton grav. O să ai de furcă mult pentru a-i convinge pe oamenii de pe asteroizi că ești un tip în stare de o asemenea agresiune. Nu vreau să te jignesc, dar ești cam mărunțel pentru așa ceva.

– O să dobor și câțiva dintre ei, replică Bigman. Or să mă creadă. Dar nu de asta am vrut să vorbim.

– Atunci de ce?

– Cum ajung la asteroidul tipului ăla? Lucky se încruntă.

– Te-ai uitat în jurnalul de bord?

– Pe Galaxie! M-am uitat peste tot. Am căutat chiar și sub saltea. Nu găsesc nici un fel de coordonate nicăieri.

Îngrijorarea din privirea lui Lucky se înteți.

– Asta e destul de ciudat. De fapt e mai rău decât ciudat. Fii atent, Bigman, spuse el repede și hotărât, reglează-ți viteza la valoarea vitezei lui Ceres. Dă-mi coordonatele tale față de Ceres acum și păstrează acea poziție, orice ai face, până te chem eu din nou. Ești prea aproape de Ceres pentru a fi deranjat de pirați, dar dacă ajungi mai departe s-ar putea să nu-ți fie bine. Mă auzi?

– Recepționat. Stai să calculez coordonatele. Lucky le notă și întrerupse legătura.

– Pe Spațiu! Când o să învăț să nu mai fac presupuneri?

– N-ar fi mai bine să-i spui lui Bigman să se întoarcă? interveni Henree. Este o înscenare destul de proastă și cel mai bun lucru pe care poți să-l faci, acum că nu ai coordonatele, este să renunți.

– Să renunț? întrebă Lucky. Să renunț la singurul asteroid despre care știu sigur că e bază a piraților? Mai știi tu un altul? Unul singur? Trebuie să găsim asteroidul. Este singurul nostru indiciu din interior în toată această încâlceală.

– Are dreptate aici, Gus, spuse Conway. E o bază acolo. Lucky atinse grăbit un întrerupător al intercomului și așteptă. Se auzi vocea lui Hansen, pe jumătate adormit dar agitat:

– Alo! Alo!

Lucky răspunse prompt:

– Aici e Lucky Starr, Mr. Hansen. Mă scuzați că vă deranjez, dar vă rog să veniți jos în camera doctorului Conway cât mai repede cu putință.

Vocea ermitului se auzi după o pauză:

– Nici o problemă, dar nu știu unde e.

– Gardianul de la ușa dumneavoastră vă va conduce. O să-i spun și lui. Puteți să veniți în două minute?

– Oricum în două și jumătate tot ajung, spuse el bine dispus. Deja se părea că se mai trezise.

– E bine.

Hansen veni la timp. Lucky îl aștepta.

Se opri pentru o clipă, ținând ușa deschisă. Spuse apoi gardianului:

– A fost vreo problemă la bază mai devreme? Un atac, ceva de genul ăsta?

Gardianul păru surprins.

– Da, domnule. Bărbatul care a fost lovit refuză cu toate astea să depună plângere. Susține că a fost luptă dreaptă.

Lucky închise ușa după care spuse:

– E normal. Oricărui om normal i s-ar părea destul de neplăcut să se trezească în camera de gardă și să admită că a fost bătut de cineva de statura lui Bigman. O să sun autoritățile și o să le spun să înregistreze acuzația pe hârtie pentru cazier... Mr. Hansen.

– Da, ce e, domnule Starr?

– Am o întrebare al cărei răspuns nu am vrut să se audă pe tot intercomul. Spuneți-mi care sunt coordonatele asteroidului dumneavoastră. Cele standard ca și cele temporale, desigur.

Hansen se uită la el și ochii lui albaștri se măriră.

– Păi, s-ar putea să vă vină greu de crezut, dar nu vă pot spune.

Lucky îi întâlni ochii nemișcați.

– Asta e greu de crezut, Mr. Hansen. Mă gândeam că ar trebui să vă știți coordonatele la fel de bine cum își știe orice locuitor de pe planetă adresa.

Ermitul se uită în jos și spuse pe un ton moale:

– Așa ar trebui. *E* adresa mea, e adevărat. Cu toate astea, nu o știu.

– Dacă acest om încearcă să ne mintă... spuse Conway. Lucky interveni:

– Eu zic să nu ne pripim. Să ne păstrăm răbdarea, dacă se poate. Mr. Hansen ar trebui să aibă o explicație.

Toți îl așteptau pe ermit să vorbească.

Coordonatele numeroaselor corpuri cerești din galaxie reprezintă cheia de boltă a călătoriilor în spațiu. Ele îndeplinesc aceeași funcție pe care o au la suprafața bidimensională a unei planete liniile de latitudine și longitudine. Dar, dat fiind că spațiul este tridimensional, și corpurile cerești se mișcă în aproape orice direcție, coordonatele necesare sunt mult mai complicate.

În primul rând există o poziție de zero standard. În cazul Sistemului Solar, soarele este standardul. Pornind de la acest standard, sunt necesare trei numere. Primul este distanța unui obiect ori a unei poziții față de Soare. Al doilea și al treilea număr sunt două măsuri ale unor unghiuri care indică poziția unui obiect în raport cu o linie imaginară care unește Soarele de centrul galaxiei. Dacă sunt cunoscute trei seturi ale acestor coordonate, la momente diferite, orbita unui corp ceresc poate fi calculată, la fel ca și poziția lui față de Soare, ce poate fi stabilită pentru orice moment.

Navele își pot calcula coordonatele în raport cu Soarele sau, dacă le convine mai mult, în raport cu cel mai apropiat corp ceresc de o mărime respectabilă, oricare ar fi el. Pe Liniile Lunare, spre exemplu, pe care navele călătoresc de la Lună la Pământ, Pământul era cunoscut ca „punct zero”. Chiar coordonatele Soarelui pot fi calculate în funcție de centrul galaxiei și de Primul Meridian al galaxiei, dar asta nu este important decât în călătoriile interstelare.

O parte din aceste considerații ar fi putut să-i treacă prin minte lui Hansen, în timp ce stătea în fața celor trei membri ai Consiliului care se uitau fix la el. Era greu de spus.

– Da, pot să explic, spuse Hansen dintr-o dată.

– Așteptăm, zise Lucky.

– Nu am avut niciodată ocazia, în cei cincisprezece ani, să folosesc coordonatele. Nu mi-am părăsit deloc asteroidul de doi ani, iar înainte de asta, nu făceam decât una sau două călătorii pe an, până la Ceres sau Vesta, pentru a aduce provizii. Cu aceste prilejuri, foloseam coordonatele locale pe cale le calculam pe loc. Nu mi-am făcut niciodată un tabel pentru că nu am avut nevoie. Nu plecam decât o zi sau două, cel mult trei, iar stânca mea nu putea să se depărteze prea mult. Merge cu tot șuvoiul, mai încet decât Ceres sau Vesta când este mai departe de Soare și mai repede când e mai aproape. Când mă întorceam la poziția pe care o calculasem, stânca mea nu se deplasase decât cu o sută șaizeci de mii de kilometri de la punctul de plecare, dar întotdeauna era destul de aproape pentru a o găsi cu telescopul navei. Apoi mă ghidam după ochi. Nu foloseam niciodată coordonatele solare standard pentru că nu aveam nevoie, și asta e tot.

– Înțeleg deci, zise Lucky, că nu vă puteți întoarce la asteroidul dumneavoastră acum. Sau ați calculat coordonatele înainte să plecați?

– Niciodată nu m-am gândit, spuse ermitul trist, a trecut așa de mult de când am părăsit pentru ultima dată asteroidul încât nu am dat nici o secundă atenție problemei. Nu m-am gândit la asta până când nu m-ați chemat aici.

Doctorul Henree interveni:

– Stați! Stați! spuse ridicând o pipă plină de tutun și pufăind puternic. S-ar putea să mă înșel, Mr. Hansen, dar prima dată când ai luat asteroidul a trebuit să faci o cerere la *Terrestrial Outer World Bureau*. Nu-i așa?

– Da, răspunse Hansen, dar nu a fost decât o formalitate.

– S-ar putea. Nu contest asta. Totuși, coordonatele asteroidului ar trebui să fie înregistrate acolo.

Hansen se gândi o clipă apoi dădu din cap.

– Mă tem că nu, doctore Henree. Ei nu iau decât coordonatele; standard pentru data de 1 ianuarie. Asta doar pentru a identifica asteroidul – e ca un cod numeric – în cazul unor dispute asupra dreptului de proprietate. Nu au fost interesați de mai mult și nu puteți calcula o orbită cu un singur set de numere.

– Dar și dumneavoastră trebuie să aveți valorile orbitale. Lucky ne-a spus că ați folosit pentru prima dată asteroidul ca loc de vacanță. Asta înseamnă că le puteați găsi de la an la an.

– Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani, doctore Henree. *Am avut* valorile. Ele sunt undeva pe asteroid în carnetul meu, dar nu le știu pe de rost.

Lucky, cu ochii lui căprui întunecați, spuse:

– Asta e tot pentru moment, Mr. Hansen. Gardianul o să vă ducă înapoi în cameră și o să vă anunțăm când o să avem nevoie de dumneavoastră. Și, Mr. Hansen, adăugă el în timp ce ermitul se ridică, dacă vă amintiți coordonatele, dați-ne de veste.

– Aveți cuvântul meu, Mr. Starr, spuse Hansen grav.

Cei trei erau din nou singuri. Lucky întinse mâna spre *Communi-tube*.

– Fă-mi legătura, spuse el.

Vocea omului de la *Central Comunications* se auzi:

– Mesajul de dinainte era pentru dumneavoastră, domnule? Nu l-am putut descifra, așa că m-am gândit....

– Ai făcut bine. Fă-mi legătura, te rog.

Lucky regla dispozitivul de codificare și folosi coordonatele lui Bigman pentru a orienta raza subeterică.

– Bigman, spuse el când fața celuilalt apăru pe ecran, deschide din nou jurnalul de bord.

– Lucky, ai coordonatele?

– Nu încă. Ai deschis jurnalul?

– Da.

– Este o bucată de hârtie ruptă pe undeva prin el? Una cu niște calcule pe ea?

– Așteaptă. Da. Uite-o.

– Ține-o în fața transmițătorului. Vreau să o văd.

Lucky luă o bucată de hârtie din fața Jui și copie tot de pe ea.

– Bine, Bigman, dă-o la o parte. Acum fii atent și rămâi pe recepție. M-ai înțeles? Stai acolo, orice-ai face, până când primești ordine de la mine. Terminat.

Lucky se întoarse către cei doi bărbați mai în vârstă.

– Am condus nava ermitului de la asteroid spre Ceres din ochi. Am ajustat cursul de trei sau patru ori, folosindu-mă de telescop și de instrumentele cu vernier pentru observații și măsurători. Iată calculele mele.

Conway încuviință din cap.

– Acum presupun că vrei să refaci calculele în sens invers pentru a găsi coordonatele asteroidului.

– E destul de simplu, mai ales dacă ne folosim de observatorul de pe Ceres.

Conway se ridică cu mișcări greoaie.

– Nu pot să nu mă gândesc că faci prea mult caz din asta, dar o să-ți urmez instinctul pentru un timp. Să mergem la observator.

Coridoarele și lifturile îi duseră aproape de suprafața lui Ceres, opt sute de metri deasupra birourilor Consiliului Științei de pe asteroid. Era destul de frig acolo, căci observatorul trebuia menținut la o temperatură constantă, cât mai aproape de cea de la suprafață, și pe care omul o putea suporta.

Încet și cu atenție un tehnician tânăr descifra calculele lui Lucky, introducându-le într-un computer și controlând operațiile.

Doctoral Henree, într-un scaun nu prea confortabil, se ghemuia și părea că încearcă să se încălzească de la pipă, ținându-și mâinile noduroase strânse în jurul căpăcelului pipei.

– Sper ca asta să ne ducă undeva, spuse el.

– Ar fi bine, adăugă Lucky. Se așeză înapoi pe scaun fixând gânditor zidul din fața lui. Uite ce e, unchiule Hector, te-ai referit la „instinctul” meu cu puțin timp înainte. Nu e instinct, nu mai e. Acest tip de piraterie e total diferii de cel de acum douăzeci și cinci de ani.

– Navele lor sunt mai greu de prins sau de oprit, dacă asta vrei să spui, zise Conway.

– Da, dar nu e ciudat că raidurile lor sunt restrânse doar la zona centurii de asteroizi? Numai aici, în centura asteroizilor comerțul a fost afectat.

– Sunt precauți. Acum douăzeci și cinci de ani, când navele lor ajungeau până la Venus, am fost forțați să punem la cale o ofensivă pentru a-i distruge. Acum ei rămân în regiunea asteroizilor, iar guvernul ezită să ia măsuri costisitoare.

– Până aici totul e corect, spuse Lucky, dar cum se aprovizionează? Întotdeauna s-a presupus că pirații nu atacă doar pentru distracție, ci pentru a pune mâna pe nave, mâncare, apă și alte provizii. Ai zice că acum mai mult decât oricând asta le-ar fi necesar. Căpitanul Anton s-a lăudat la mine cu sute de nave și mii de lumi. Se poate să fi fost o minciună pentru a mă impresiona, dar nu s-a grăbit deloc cu duelul ăla, plutind în spațiul liber câteva ore, ca și cum nu i-ar fi fost frică de vreo intervenție a guvernului.

Iar Hansen a spus chiar mai mult, că piraţii au pus stăpânire pe multe stânci ale ermiţilor pentru a le folosi ca locuri de staţionare. Există sute de asteroizi care aparţin ermiţilor. Dacă piraţii au căzut la învoială cu o bună parte dintre ei, atunci tot înseamnă că sunt o organizaţie extinsă. Şi acum să vedem de unde iau ei atâta hrană pentru a menţine o organizaţie atât de mare, şi în acelaşi timp să pună la cale raiduri mai multe decât au pus piraţii de acum douăzeci şi cinci de ani? Piratul acela, Martin Maniu, mi-a vorbit de neveste şi familii. Hansen are mâncare de fermenţi pe asteroidul lui, iar fermenţii nu veneau de pe Venus. *Cunosc* gustul fermenţilor de pe Venus.

Lucky îşi drese glasul şi continuă:

– Şi acum puneţi-le pe toate cap la: cap. Îşi produc hrana în micile lor ferme din cavernele asteroizilor. Pot lua dioxid de carbon direct din calcare, apă şi oxigen de pe sateliţii lui Jupiter. Maşinile şi generatoarele de energie pot fi importate de la sirieni sau obţinute din raidurile ocazionale. Raidurile îi alimentează cu noi recruţi, atât femei, cât şi bărbaţi. Concluzia pe care o tragem este că Sirius creează un guvern independent împotriva noastră. Se foloseşte de oameni nemulţumiţi pentru a crea o societate extinsă, care va fi dificil sau imposibil de distrus dacă aşteptăm prea mult. Şefii, „căpitanii” de felul lui Anton, aleargă după putere în primul rând şi cu siguranţă sunt dispuşi să dea jumătate din Imperiul Terestru sirienilor, dacă ei pot păstra cealaltă jumătate.

Conway clătină din cap şi interveni:

– Este o structură mult prea mare faţă de fundamentul fragil de dovezi pe către îl deţii. Mă îndoiesc că putem convinge guvernul.

Consiliul Ştiinţei nu poate face mai mult, după cum ştii. Din păcate, nu avem o flotă proprie.

– Ştiu. Din cauza asta avem nevoie de mai multe informaţii. Acum, când suntem la începutul jocului, dacă putem găsi bazele lor principale, dacă putem pune mâna pe şefii lor, dacă le putem afla legăturile cu sirienii...

– Ei bine?

– Atunci părerea mea este că putem scăpa de ei. Sunt convins că „omul obişnuit de pe asteroizi”, pentru a-i cita chiar pe ei, nu are nici cea mai vagă idee că a devenit o marionetă în mâna sirienilor. Probabil că este nemulţumit de Pământ. S-ar putea să creadă că este nedreptăţit, să fie indignat că nu poate găsi o slujbă sau că nu poate avansa, că nu-i merge atât de bine pe cât ar crede el de cuviinţă. S-ar putea să fie atras de ceea ce i se

pare o viață mai bună. Sau poate toate astea la un loc. Totuși, e un drum lung până la a spune că-și dorește să ia partea celui mai rău dușman al Pământului. Când va afla că liderii lui l-au păcălit să facă asta, atunci amenințarea piraților va dispărea.

Lucky se opri din șoptit atunci când tehnicianul se apropie de ei ținând o casetă pe care era perforat codul computerului.

– Auzi, spuse el, calculele pe care mi le-ai dat sunt sigur corecte?

– Sigur. De ce? spuse Lucky. Tehnicianul dădu din cap.

– Ceva nu e în regulă. Coordonatele finale plasează asteroidul tău în zona interzisă. Asta o demonstrează și mișcarea lui. Deci e imposibil.

Lucky își ridică sprâncenele. Tehnicianul avea dreptate în legătură cu zonele interzise. Nici un asteroid nu putea fi găsit în interiorul lor. Aceste zone reprezentau porțiuni din centura de asteroizi în care asteroizii, dacă existaseră, ar fi avut perioade de revoluție în jurul Soarelui egale cu o fracție pară din perioada de revoluție de doisprezece ani a lui Jupiter. Asta ar fi însemnat că asteroizii și Jupiter s-ar fi apropiat în continuu, la fiecare câțiva ani în aceeași zonă din spațiu. Gravitația lui Jupiter ar fi mutat încet asteroizii din acea zonă. În cele două miliarde de ani de când s-au format planetele, Jupiter a eliminat toți asteroizii din zona interzisă.

– Ești sigur că toate calculele sunt corecte? întrebă Lucky.

Tehnicianul ridică din umeri ca și cum ar fi spus „îmi cunosc meseria”. Dar cu voce tare nu spuse decât atât:

– Putem să verificăm prin telescop. Cel de două mii cinci sute de centimetri e ocupat, dar oricum nu e bun pentru obiectele apropiate. O să mergem la unul mai mic. Mă urmați, vă rog?

Observatorul în sine era aproape ca un templu, cu numeroase telescoape drept altare. Oamenii erau absorbiți de munca lor și nu se opriră atunci când tehnicianul intră cu cei trei membri ai Consiliului.

Tehnicianul îi conduse într-una dintre aripile în care fusese divizată enorma cavernă.

– Charlie, îi strigă el unui tânăr chelit prematur, poți să o pornești pe Bertha?

– De ce? spuse Charlie luându-și privirea de la niște fotografii cu puncte luminoase asupra cărora era aplecat.

– Aș vrea să cercetez punctul reprezentat de coordonatele astea, spuse el întinzându-i un filmul de computer.

Charlie se uită la el și se încruntă.

– Pentru ce? E o zonă interzisă acolo.

– Nu vrei totuși s-o focalizezi? îi ceru tehnicianul. E o problemă a Consiliului Științei.

– Oh! Da, *sir*, spuse el devenind dintr-o dată mai binevoitor. Nu-mi va lua mult timp.

Închise un contact și o diafragmă flexibilă se închise undeva sus, obturând tubul lui „Bertha", un telescop de trei sute de centimetri folosit pentru obiectele apropiate. Diafragma etanșeiză telescopul și Lucky putu deslușI deasupra ei zumzetul ușor al trapei de la suprafață. „Ochiul" mare al lui Bertha se ridică, diafragma se debloca și telescopul începu să scruteze cerul.

– De obicei, explică Charlie, o folosim pe Bertha pentru fotografii. Rotația lui Ceres e mult prea rapidă pentru observare telescopică normală. Punctul care te interesează pe tine este deasupra orizontului. Asta înseamnă că ai noroc.

Charlie se așeză lângă ocular, ridicând axul telescopului ca și cum ar fi fost trompa rigidă a unui elefant gigantic. Telescopul se roti și tânărul astronom îl îndreptă spre cer. Focaliză cu grijă imaginea. Se ridică de la locul lui și coborî treptele unei scări atârnate de zid. La o atingere a degetului său o porțiune de sub telescop se dădu la o parte și dezvălui un ecran pe care erau trasate niște linii negre. Cu o serie de oglinzi și lentile se putea focaliza și mări imaginea transmisă de telescop.

Nu se vedea nimic.

– Asta este, spuse Charlie. Folosind o riglă ca arătător adăugă:

– Acest mic punct strălucitor este Metis, care e un asteroid destul de mare. Are treizeci și opt de kilometri diametru, dar este la câteva milioane de kilometri depărtare. Aici poți vedea câteva luminițe la o distanță de un milion șase sute de mii de kilometri de punctul care te interesează. Dar ele sunt într-o parte, în afara zonei interzise. Am acoperit stelele prin polarizare, altfel n-am mai fi înțeles nimic din imagine.

– Mulțumesc, spuse Lucky. Vocea lui sună destul de trist.

– Cu plăcere. Sunt bucuros să vă ajut de câte ori pot.

Erau în lift îndreptându-se spre nivelele de jos când Lucky spuse ca pentru el:

– Nu se poate.

– De ce nu? întrebă Henree. Calculele tale erau greșite.

– Cum se poate asta? Doar am ajuns pe Ceres.

– Probabil că ai vrut să faci un calcul și ai scris ceva din greșeală. Apoi ai corectat în minte și ai uitat să corectezi și pe hârtie.

Lucky dădu din cap în semn că nu e de acord.

– Nu se poate să fi făcut asta. Nu se poate... O clipă. *Pe Galaxie*! strigă el uitându-se nervos la cei doi.

– Ce se întâmplă, Lucky?

– Merge! Pe Spațiu, se potrivește! Fiți atenți, m-am înșelat! Nu suntem deloc la începutul jocului. Suntem chiar spre finalul lui. S-ar putea chiar să fie prea târziu. I-am subestimat din nou.

Liftul ajunsese la nivelul corespunzător. Ușa se deschise iar Lucky ieși afară cu un singur salt. Conway alergă după el și îl prinse de braț întorcându-l.

– Despre ce tot vorbești?

– Plec. Nici să nu vă gândiți să mă opriți. Și, dacă nu mă întorc, *forțați* guvernul pentru binele Pământului să facă pregătiri importante. Altfel pirații s-ar putea să ia controlul întregului Sistem Solar într-un an. Poate chiar mai devreme.

– De ce? întrebă Conway nervos. Pentru că n-ai putut să găsești un asteroid?

– Exact, spuse Lucky.

Asteroidul care era

Bigman îi adusese pe Conway și pe Henree pe Ceres cu nava lui Lucky, *Shooting Star*, și pentru asta Lucky era bucuros. Asta însemna că se putea duce în spațiu cu ea, că putea să-i simtă puntea sub picioare, că putea să-i țină în mână manșa.

Shooting Star era o navă pentru două persoane, construită la un an după expediția lui Lucky printre fermierii de pe Marte. Înfățișarea ei era atât de înșelătoare pe cât putea să o facă știința modernă. Avea aproape forma unui iaht spațial cu linii grațioase, iar lungimea ei era doar de vreo două ori mai mare decât cea a „bărcii" lui Hansen. Nici un călător în spațiu nu ar fi considerat-o mai mult decât jucăria vreunui tip bogat, rapidă poate, dar nu prea rezistentă la niște lovituri mai puternice. Cu siguranță nu ar fi părut tipul potrivit de navă cu care să te aventurezi în locurile pline de pericole dintre asteroizi.

O cercetare a interiorului navei ar fi schimbat o parte din aceste păreri. Motoarele hiperatomice erau la fel cu cele ale unui crucișător armat de zece ori mai greu decât *Shooting Star*. Rezervele ei de energie erau enorme, iar capacitatea scutului magnetic era suficientă pentru a opri cel mai mare proiectil care putea fi lansat împotriva ei de orice cuirasat. Din punct de vedere ofensiv masa ei nu-i permitea să fie de primă mână, dar putea lupta cu orice navă de aceeași greutate.

Nu fu de mirare că Bigman sări de bucurie când intră în camera de depresurizare și își scoase costumul.

– Pe Spațiu, spuse Bigman, sunt bucuros că am plecat de pe cealaltă conservă zburătoare. Ce facem cu ea?

– Le-am spus să trimită o navă de pe Ceres care să o preia. Ceres era în spatele lor, la sute de mii de kilometri depărtare. În aparență era aproape jumătate din diametrul Lunii văzute de pe Pământ.

– Cum de m-ai lăsat să iau și eu parte la asta, Lucky? întrebă Bigman curios. De unde schimbarea asta bruscă de planuri? Trebuia să mă duc singur din câte știam eu.

– Nu există nici un fel de coordonate spre care să te îndrepți, îi comunică cu tristețe lui Bigman evenimentele din ultima oră. Bigman fluieră.

– Atunci încotro mergem?

– Nu sunt sigur, răspunse Lucky, dar țintim spre locul unde ar trebui să fie stânca ermitului acum.

Studie ecranele și adăugă:

– Și totodată plecăm de aici repede.

Și *chiar* plecară repede. Accelerația mare a navei făcea ca viteza acesteia să crească cu repeziciune. Bigman și Lucky erau prinși în scaunele lor diamagnetice și presiunea care creștea se răspândi pe toată suprafața corpurilor lor. Concentrația de oxigen din cabină era ajustată de purificatorul de aer sensibil la accelerație, permițându-le astfel să respire fără probleme. Curelele g (g fiind simbolul pentru accelerație) pe care le purtau amândoi erau ușoare și nu le stânjeneau mișcările, dar sub presiunea datorată accelerației se strângeau și le protejau oasele, mai ales coloana vertebrală. Un brâu din nylotex le proteja regiunea abdominală de pericole neprevăzute.

Și accesoriile cabinelor fuseseră proiectate de experți ai Consiliului Științei pentru a permite o accelerație cu douăzeci-treizeci la sută mai mare decât a celorlalte nave ale flotei.

Chiar și această viteză, destul de mare, nu era decât jumătate din cât era în stare nava.

Când viteza se stabiliza, *Shooting Star* se afla la opt milioane de kilometri de Ceres, și dacă Lucky sau Bigman ar fi vrut să-l caute, ar fi constatat că acesta devenise doar un punct luminos, mai slab decât celelalte stele de pe cer.

– Auzi, Lucky, vroiam să te întreb ceva. Mai ai scutul licăritor? Lucky încuviință din cap și Bigman se uită înmărmurit.

– Atunci, bizon mare și prost ce ești, spuse micuțul, de ce nu l-ai luat cu tine când ai plecat la vânătoare de pirați?

– L-am avut cu mine, spuse Lucky calm. L-am avut cu mine de când mi l-au dat marțienii.

Așa cum Lucky și Bigman știau (și nimeni altcineva din galaxie nu), marțienii la care se referise Lucky nu erau fermierii de pe Marte.

Erau o rasă de creaturi imateriale, descendenți ai unei inteligențe străvechi, aflată cândva la suprafața planetei Marte în perioada în care aceasta nu-și pierduse încă oxigenul și apa. Acum trăiau confortabil în izolarea lor după ce au creat caverne enorme în subsolul planetei distrugând kilometri cubi de materie și convertind acea materie în energie pentru a o

folosi de-a lungul timpului. Abandonându-și corpurile materiale și trăind ca energie pură, existența lor a rămas ascunsă pământenilor. Doar Lucky pătrunsese în fortăreața lor și obținuse ca un suvenir din acea călătorie ciudată ceea ce Bigman numea „scutul licăritor”.

Enervarea lui Bigman crescu.

– Păi, atunci de ce nu l-ai folosit? Ce se întâmplă cu tine?

– Ai o părere greșită despre scut, Bigman. Nu poate face orice. Nu-mi dă să mănânc și nu mă șterge la gură când sunt la ananghie.

– Am văzut ce poate face. Și poate face destule.

– Poate, într-un anumit fel. Poate absorbi orice fel de energie.

– Ca și energia unui blaster. Nu o să negi asta, băiete, nu-i așa?

– Nu, recunosc că aș fi imun la loviturile de blaster. Scutul ar absorbi orice fel de energie dacă masa acelui corp nu e prea mare sau prea mică. Spre exemplu, un cuțit sau un glonț obișnuit nu poate intra prin el, cu toate că un glonț mă poate doborî. Un baros mare poate intra prin scut, și dacă totuși nu poate, forța lui tot mă va distruge. Și, pe deasupra, moleculele de aer pot intra prin scut ca și cum acesta nu ar exista pentru că sunt prea mici pentru a fi oprite. Îți spun toate astea pentru a înțelege că dacă îmi puneam scutul și Dingo mi-ar fi spart viziera când eram amândoi prinși unul de altul în spațiu oricum aș fi murit. Scutul nu ar fi putut să oprească ieșirea aerului din costumul meu.

– Dacă l-ai fi folosit de prima dată, nu ai mai fi avut nici o problemă. Îmi amintesc atunci când l-ai folosit pe Marte, spuse Bigman zâmbind. Strălucea pe tot corpul tău, la fel ca un fum, dar mai luminos, astfel încât nu puteai fi văzut decât în obscuritate. Asta cu excepția feței tale, care nu era decât o pată de lumină albă.

– Da, spuse Lucky calm, i-aș fi speriat. Ar fi tras asupra mea cu blasterul și nu aș fi pățit nimic. Așa că ar fi plecat de pe *Atlas*, s-ar fi depărtat la zece kilometri și ar fi aruncat în aer nava. Ar fi însemnat moarte sigură. Nu uita că scutul e doar un scut. Nu-ți conferă puteri ofensive.

– Nu o să-l mai folosești niciodată? întrebă Bigman.

– Când voi fi nevoit. Până atunci nu. Dacă îl folosesc prea mult, efectul lui va dispărea. Îi va fi găsit punctul slab și voi fi o țintă pentru toți cei cu care mă voi confrunta.

Lucky studie instrumentele. Spuse apoi calm:

– Fii gata din nou pentru accelerație.

– Hei... mai apucă să spună Bigman.

Apoi, când fu împins înapoi în scaun, începu să respire cu greutate și nu mai spuse nimic. Roșeața din ochii lui începea să se accentueze și avea senzația că pielea îi este trasă înapoi de parcă ar fi încercat să i se desprindă de pe oase.

De data asta, *Shooting Star* atinsese valoarea maximă a accelerației.

Dură numai cincisprezece minute. Spre sfârșit, Bigman devenise aproape inconștient. Apoi se relaxa și simți cum viața îi revine în corp.

Lucky își scutura capul din cap și respira cu putere.

– Hei, n-a fost deloc amuzant, spuse Bigman.

– Știu, replică la rândul lui Lucky.

– Și ce rost a avut? Nu mergeam destul de repede?

– Nu chiar. Dar acum totul e în regulă. Am scăpat de ei.

– De cine?

– De cei care ne urmăreau. Am fost urmăriți, Bigman, din secunda în care ai pus piciorul pe navă. Uită-te la ergometru.

Bigman se uită la el. Ergometrul semăna cu cel de pe *Atlas* numai cu numele. Acela era un model primitiv construit în scopul de a detecta radiațiile unui motor pentru a arunca în spațiu navetele de salvare. Ăsta era singurul lui scop. Ergometrul de pe *Shooting Star* putea recepta tipul de radiație emis de motorul hiperatomic al unei nave chiar de mărimea unei capsule de salvare, și asta de la o distanță de trei milioane șase sute de mii de kilometri.

Chiar și acum linia trasată cu cerneală de pe hârtie oscila foarte ușor, dar periodic.

– Asta nu e nimic, spuse Bigman.

– A fost, cu puțin timp înainte. Uită-te.

Lucky derula cilindrul de hârtie care trecuse deja de ac. Oscilațiile crescură în amplitudine, fiind mult mai distincte.

– Putea fi orice navă. Putea fi o naval de transport de pe Ceres.

– Nu. În primul rând, a încercat să ne urmărească și a reușit destul de bine, ceea ce înseamnă că are și ea un ergometru destul de bun. Și pe lângă asta, ai mai văzut vreodată o asemenea configurație energetică?

– Nu exact ca asta, Lucky.

– Eu am văzut, la nava care a abordat *Atlasul*. Acest ergometru e mult mai bun la analiza modelului, dar asemănarea e clară. Motorul navei care ne

urmărește este unul de tip sirian.

– Vrei să spui că e nava lui Anton?

– Ea sau o alta la fel. Nu contează. Oricum, i-am pierdut pe drum.

– În acest moment, spuse Lucky, ne aflăm exact în locul unde ar trebui să fie asteroidul ermitului, plus sau minus o sută cincizeci de kilometri.

– Nu e nimic aici, spuse Bigman.

– Exact. Gravimetrele nu înregistrează nici o masă asteroidală nicăieri în jurul nostru. Suntem în ceea ce astronomii numesc o zonă interzisă.

– Aha, spuse Bigman făcând pe înțeleptul. Înțeleg.

Lucky zâmbi. Nu era nimic de înțeles. O zonă interzisă din centura de asteroizi nu arăta diferit de o altă porțiune care era plină de asteroizi, sau cel puțin nu cu ochiul liber. În cazul în care nu se află nici un asteroid pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, se vedea același lucru. Stele sau obiecte care semănau cu stelele umpleau cerul. Dacă unele dintre ele erau asteroizi nu-ți puteai da seama decât dacă urmăreai ore în șir care dintre „stele" își schimbă repede poziția; sau puteai folosi pentru asta telescopul navei.

– Păi, atunci ce facem? întrebă Lucky.

– Ne uităm în jur. S-ar putea să ne ia câteva zile. Traiectoria *Shooting Star-ului* se schimbă brusc. Se depărta de Soare, de zona interzisă spre cea mai apropiată constelație de asteroizi. Gravimetrele începură să-și miște acele; imediat simțiră atracția unor mase aflate la distanță.

Lumile acelea mici se perindară prin fața hubloului, fiecare fiind urmărită până când făcea o mișcare de rotație completă. Apoi nava se muta la o alta. Viteza *Shooting Star-ului* scăzuse încât părea că aproape se târa, dar zecile de kilometri se transformau în sute, mii și apoi în milioane. O mulțime de asteroizi trecură prin fața lor.

– Ar fi mai bine să mănânci ceva, spuse Bigman.

Dar Lucky se: mulțumi cu niște sandvișuri și cu scurte perioade de somn în timp ce el și Bigman urmăreau cu rândul ecranul, ergometrul și gravimetrele.

Apoi, cu un asteroid în față, Lucky spuse cu voce încordată:

– Cobor.

Bigman fu surprins.

– Ăsta e asteroidul? spuse el uitându-se la forma lui. Îl recunoști?

– Cred că da, Bigman. În orice caz, o să-l cercetez.

Le luă o jumătate de oră pentru a manevra nava în umbra asteroidului.

– Ține-o aici, spuse Lucky. Cineva trebuie să stea pe navă, și tu ești ăla. Nu uita. Poate fi detectată, dar dacă este în umbră, cu luminile și cu motoarele la minimum, le va fi destul de dificil. Conform ergometrelor, nu există nici o navă în spațiul din jurul nostru. Corect?

– Corect!

– Cel mai important lucru de care trebuie să ții cont este ăsta: nu veni după mine pentru nimic în lume. Când termin o să vin eu la tine. Dacă nu mă întorc în douăsprezece ore și nici nu am dat nici un semn de viață, atunci te duci înapoi pe Ceres cu raportul, dar numai după ce ai fotografiat asteroidul din toate unghiurile.

Bigman se încăpățâna:

– Nu.

– Ăsta e raportul, spuse Lucky calm. Scoase o capsulă personală din buzunarul din interior. Capsula este adresată doctorului Conway, numai el o poate deschide. Trebuie să intre în posesia acestor informații, indiferent ce mi s-ar întâmpla. Ai înțeles?

– Ce e în ea? întrebă Bigman nefăcând nici un gest pentru a o lua.

– Doar teorii, mă tem. Nu le-am vorbit despre ele fiindcă am venit aici pentru a aduna dovezi ca să le susțin. Dacă nu pot face asta, atunci cel puțin teoriile trebuie să ajungă la ei. Conway s-ar putea să le creadă și s-ar putea să convingă guvernul să acționeze conform lor.

– Nu o să fac asta, spuse Bigman, nu te părăsesc.

– Bigman, dacă nu am încredere în tine că faci corect ce ne privește pe amândoi, nu o să-mi mai fii de prea mult folos dacă ies cu bine din asta

Bigman își întinse mâna. Capsula personală era acum la el.

– Bine, spuse el.

Lucky coborî prin camera de depresurizare spre suprafața asteroidului, încetinindu-și căderea cu ajutorul jetului reactiv al costumului. Știa că asteroidul era aproape de aceeași mărime cu cel al ermitului. Avea aproape aceeași formă pe care și-o amintea. Era destul de crestat, iar porțiunea luminată de soare avea aceeași culoare. Toate astea, de fapt, ar fi putut fi adevărate pentru orice asteroid.

Dar mai era încă ceva. Ceva foarte greu de copiat.

Din buzunarul de la brâu scoase un mic instrument care arăta ca o busolă. De fapt era un radar de buzunar. Emițătorul lui putea genera unde scurte radio pe aproape orice lungime de undă. Unele octave puteau fi

parțial reflectate de stâncă, iar altele puteau fi transmise la distanțe destul de mari.

În prezența unui strat gros de stâncă reflecția radiațiilor activa un ac de pe un ecran. În prezența unui strat subțire de stâncă, ca, spre exemplu o suprafața dedesubtul căreia se afla o peșteră sau vreo gaură, unele radiații penetrau și mergeau dincolo de perete, altele erau reflectate. În acest fel avea loc o dublă respingere, un lucru care se petrecea în mai puțin de o secundă. Ca răspuns la această dublă reflexie, acul „tremura” în mod caracteristic de două ori.

Lucky urmări instrumentul în timp ce se mișca printre vârfurile stâncoase. Acul se mișcă o dată, apoi urmă imediat o mișcare secundară. Inima lui Lucky începu să bată mai tare. Asteroidul era gol pe dinăuntru. Trebuia găsit locul unde mișcările secundare ale acului erau cele mai puternice, pentru că acolo golul era cel mai aproape de suprafață. Acolo ar fi trebuit să se afle camera de depresurizare.

Pentru câteva secunde gândurile lui Lucky erau concentrate la ac. Nu fu conștient de cablul magnetic care venea spre el exact dinspre orizontul apropiat.

Nu fu conștient de el până când acesta se înfășură în jurul lui, strângându-se puternic, forța lui aproape aruncându-i corpul lipsit de greutate deasupra asteroidului apoi înapoi la suprafața lui, unde rămase întins pe jos neajutorat.

Luptă corp la corp

Trei lumini veniră de la orizont și se îndreptară spre corpul nemișcat al lui Lucky. În întunericul din noaptea asteroidului nu putea vedea siluetele celor care însoțeau acele lumini.

Deodată auzi o voce care era bine cunoscutul mârâit al piratului Dingo.

– Nu-ți chema prietenul de sus. Am aici un aparat care poate să-ți intercepteze unda. Dacă încerci, te omor imediat, turnătorule.

Rosti cu putere ultimul cuvânt: termenul care îi umplea de mulțumire pe toți cei certați cu legea și care îi desemna pe cei considerați informatori ai poliției sau ai oricărui organ al legii.

Lucky nu scoase nici un sunet. Din momentul în care simțise pentru prima dată tremurul costumului sub biciuirea cablului magnetic își dăduse seama că picase într-o capcană. Să-l cheme pe Bigman mai înainte de a afla mai mult despre natura capcanei ar fi însemnat să pună în pericol *Shooting Star*, și asta fără să-i fie de mare ajutor.

Dingo se așeză deasupra lui, cu un picior într-o parte și cu celălalt în cealaltă parte. În lumina unei lanterne Lucky putu să întrezărească viziera lui Dingo și ochelarii groși de la ochii lui. Lucky știa că erau ochelari infraroșii, capabili să transforme radiațiile de căldură în lumină. Chiar fără lanterne și în întunericul de pe asteroid ar fi fost în stare să-l vadă după energia pe care o emana.

– Ce se întâmplă, turnătorule? întrebă Dingo. Ești speriat? Dingo ridică piciorul și-l coborî brusc, încercând să lovească viziera lui Lucky cu călcâiul. Acesta își întoarse capul repede pentru a lăsa lovitura să cadă cu putere pe partea metalică a căștii, dar Dingo se opri la jumătatea drumului. Începu să râdă puternic.

– N-o să scapi așa de ușor, turnătorule, spuse el. Vocea lui se schimbă când vorbi cu ceilalți doi pirați.

– Săriți peste vârf și deschideți camera de depresurizare.

Pentru un moment cei doi ezitară. Unul dintre ei spuse:

– Dar, Dingo, căpitanul a spus că...

– La treabă sau încep cu el și termin cu voi, îi amenință Dingo, în fața amenințării cei doi făcură saltul. Dingo îi spuse lui Lucky:

– Și acum să presupunem că te ducem în camera de depresurizare.

Încă mai ținea în mână capătul cablului magnetic. Cu o atingere a butonului închise curentul și îl demagnetiza pentru o clipă. Se dădu într-o parte și-l trase puternic spre el. Lucky, târât pe suprafața asteroidului, sări și se rostogoli parțial în afara cablului. Dingo atinse din nou butonul și astfel ce mai rămăsese înfășurat din cablu se strânse în jurul lui Lucky.

Dingo trase în sus de bici. Lucky urmă și el aceeași traiectorie, în timp ce Dingo îl manevra cu talent pentru a-și menține și el echilibrul. Lucky era atârnat undeva sus iar Dingo mergea cu el ca și cum ar fi fost balonul unui copil la capătul unei sfori.

Luminile celorlalți doi redeveniră vizibile din nou după cinci minute. Străluceau într-o pată de întuneric ale cărei forme regulate erau o dovadă suficientă pentru a-ți da seama că acolo se află o cameră de depresurizare.

– Pârtie! Am un pachet de trimis! strigă cu putere Dingo.

Demagnetiza din nou cablul și îl trase în jos, ridicându-se cincisprezece centimetri în aer când făcu asta. Lucky se roti rapid, ieșind complet din cablu.

Dingo făcu un salt și îl prinse. Cu abilitatea unui om obișnuit cu lipsa de gravitație, încercă se oprească sforțările lui Lucky de a se elibera, și îl aruncă în direcția camerei de depresurizare. Își opri căderea lui pe spate cu două jeturi ale armei sale reactive din dotarea costumului și se îndreptă la timp pentru a-l vedea pe Lucky intrând pe ușă.

Ce urmă se putu vedea destul de clar în lumina celor două lanterne ale piraților. Prins de câmpul pseudogravitațional din camera de depresurizare, Lucky fu atras dintr-o dată în jos și lovi podeaua cu un zgomot și o forță care îl făcură să-și piardă suflul. Râsul lui Dingo ca răgetul de măgar se făcu auzit în casca lui.

Ușa din afară se închise, iar cea din interior se deschise. Lucky se ridică în picioare, fiind chiar bucuros de prezența gravității.

– Intră, turnătorule, spuse Dingo ținând în mână un blaster.

Lucky se opri când intră în interiorul asteroidului. Ochii lui se mișcară dintr-o parte în alta în timp ce bruma se aduna pe marginile ocularului. Ceea ce vedea nu era biblioteca ermitului Hansen, ci un coridor enorm al cărui tavan era susținut de numeroși piloni. Nu putea să vadă până în capătul celălalt. Deschizături pentru camere punctau regulat pereții coridoarelor. Oameni se mișcau grăbiți în toate direcțiile și se simțea mirosul de ozon și

de ulei de mașină. În depărtare se putea auzi huruitul caracteristic al unor motoare hiperatomice gigantice.

Era evident că asta nu era celula ermitului, ci o mare fabrică, *în interiorul unui asteroid*.

Lucky își mușcă buza și se întrebă gânditor dacă toate aceste informații vor muri o dată cu el.

– Înăuntru, turnătorule! Intră aici, îi comandă Dingo.

Era o cameră de provizii, rafturile și depozitele erau pline, dar acolo nu se mai afla nimeni în afară de ei.

– Auzi, Dingo, zise unul dintre pirați puțin speriat, de ce îi arătăm toate astea? Nu cred că...

– Atunci nu comenta, spuse Dingo izbucnind în râs. Nu-ți face nici o grijă, nu va mai spune nimănui ce a văzut. Garantez eu asta. Am ceva de terminat cu el. Scoateți-i costumul.

În timp ce vorbea își scotea și el costumul. Păși afară din el, arătând monstruos de butucănos. O mână mângâie dosul păros al celeilalte. Era clar că savura momentul.

Lucky vorbi ferm:

– Căpitanul Anton nu ți-a dat niciodată ordine să mă ucizi. Continui cu ostilitățile și asta nu o să-ți aducă nimic bun. Sunt un om valoros pentru căpitan și el știe asta.

Dingo se așeză pe marginea unei lăzi cu bucăți de metal cu un zâmbet pe față.

– Dacă te-aș asculta, turnătorule, aș avea impresia că ai dreptate. Dar nu ne-ai păcălit pe noi, nici măcar o clipă. Când te-am lăsat pe stâncă împreună cu ermitul, ce crezi că am făcut de fapt? Am *urmărit*. Căpitanul Anton nu e un prost. M-a trimis înapoi. Mi-a spus: Urmărește stânca aia și raportează ce se întâmplă. L-am văzut pe ermit plecând cu nava. Te-aș fi putut distruge acolo în spațiu dar am urmat ordinele. Am stat lângă Ceres o zi și am zărit nava ermitului ridicându-se din nou în spațiu. Am așteptat mai mult. Apoi am văzut cealaltă navă venind să o întâmpine. Omul de pe nava ermitului a urcat pe nava ta și te-am urmărit când ai plecat. Lucky nu se abținu să nu zâmbească.

– Vrei să spui că ai încercat să mă urmărești. Fața lui Dingo deveni roșie. Imediat se răsti la el:

– Bine! Ai fost mai rapid! Cei de teapa ta sunt buni la fugă. Și ce-i cu asta? N-aveam nici o nevoie să te urmăresc. Doar am venit aici și am așteptat. Știam unde te îndrepți. Te-am prins, nu-i așa?

– Bine, dar cu ce te-ai ales? Am fost neînarmat pe stânca ermitului. Eu nu aveam nici o armă, în timp ce ermitul avea un blaster. Trebuia să fac ce-mi spune. A vrut să se întoarcă pe Ceres și m-a forțat pentru a putea spune că a fost răpit dacă era prins de oamenii de pe asteroizi. Chiar tu ai spus că am plecat cât am putut de repede de pe Ceres pentru a veni direct aici.

– Pe o navă guvernamentală destul de frumoasă, nu?

– Am furat-o. Și? Asta nu înseamnă decât că mai aveți o navă pentru flota voastră. Și una bună.

Dingo se uită la ceilalți pirați.

– Nu-i așa că ne aruncă praf de cometă în ochi?

– Te avertizez din nou. Dacă mi se va întâmpla ceva, căpitanul Anton va da vina pe tine.

– Nu! strigă Dingo. Pentru că știe cine ești. La fel și eu, *Mr. David Lucky Starr*. Și acum vino în mijlocul camerei.

Dingo se ridică și le spuse celor doi acoliți ai lui:

– Luați lăzile de aici. Puneți-le deoparte.

Toți se uitară la fața lui congestionată în timp ce el spunea asta. Corpul rotund și musculos al lui Dingo era un pic aplecat, capul era înfundat între umerii ieșiți în afară, iar picioarele lui groase și cam crăcănate se lipiră cu fermitate de podea. Cicatricea de pe buza de sus era de un alb intens.

– Există metode ușoare prin care te pot termina și metode frumoase. Nu-mi plac informatorii, mai ales cei care mă păcălesc într-un duel. Așa că, mai înainte de a termina cu tine, o să te fac bucățele.

Lucky, care arăta înalt și zvelt în comparație cu celălalt, spuse:

– Ești destul de bărbat să te ocupi de mine singur, Dingo, sau o să te ajute cei doi prieteni ai tăi?

– N-am nevoie de nici un ajutor, frumușelule, spuse el râzând. Dar, dacă încerci să fugi, ei or să te oprească, au bice neuronice și or să te „oprească” cu adevărat, zise el. Apoi se adresă celorlalți doi: Și să le folosiți dacă trebuie.

Lucky îl așteptă pe celălalt să facă prima mișcare. Știa că cea mai proastă tactică, și care i-ar fi fatală, ar fi să se lase angrenat într-o luptă corp

la corp. Dacă l-ar lăsa pe pirat să-i prindă pieptul între cele două enorme brațe s-ar alege cu siguranță cu coastele rupte.

Pumnul lui Dingo se dădu în spate, apoi veni cu toată puterea în față. Lucky stătu pe loc atât cât putu, apoi se feri în partea dreaptă, îl prinse pe adversar de mâna stângă, îl împinse înainte avantajat de forța celuilalt și-i lovi cu piciorul glezna.

Dingo veni în față necontrolat, apoi se prăbuși. Dar se ridică imediat; cu un obraz crăpat și cu luminițe de nebunie dansându-i în ochi.

Se repezi nebunește spre Lucky care se retrase agil spre peretele pe care stăteau aliniate lăzile.

Lucky se apucă de marginea lăzii de sus, își ridică picioarele și apoi le aruncă înainte. Dingo le primi din plin în piept și se opri pentru o clipă. Lucky se feri din fața lui și se află din nou liber în centrul camerei.

Unul dintre pirați strigă:

– Hei, Dingo, hai să nu ne mai prostim. Dingo răsuflă furios în timp ce striga:

– Îl omor! Îl omor!

Dar acum devenise ceva mai precaut. Ochii lui de-abia se vedeau de grăsimea și de cartilajele care îi înconjurau. Veni spre el, urmărindu-l atent pe Lucky, așteptând momentul în care ar putea lovi.

– Ce se întâmplă Dingo? îi strigă Lucky. Ți-e frică de mine? Ți s-a făcut cam repede frică pentru unul cu o „gură” așa de mare ca a ta!

Cum era de așteptat pentru Lucky, Dingo strigă ceva de neînțeles și se năpusti direct spre el. Lucky nu avu nici o problemă să eschiveze acea furie de taur. Muchia palmei sale lovi puternic și rapid ceafa lui Dingo. Lucky văzuse mulți oameni pierzându-și cunoștința după o asemenea lovitură și destui care muriseră. Dar Dingo de-abia se mișcă. Dădu din cap și se întoarse mârâind. Mergea drept spre Lucky care se mișca agil prin cameră. Lucky lovi puternic cu pumnul care ateriza pe obrazul crăpat al lui Dingo. Sângele țâșni, dar Dingo nu făcu nimic pentru a bloca lovitura, și când aceasta aterizase nici măcar nu clipi.

Lucky se răsuci și-l lovi puternic pe pirat încă de două ori. Dingo nu dădu nici un fel de atenție loviturilor. Venea tot timpul spre el.

Dintr-o dată, luându-l pe Lucky prin surprindere, căzu ca un om care și-a pierdut echilibrul. Dar brațele lui se întinseră în cădere și una dintre mâini prinse glezna dreaptă a lui Lucky care căzu la rândul lui.

– Te-am prins, șopti Dingo. Într-o clipă își întinse mâinile pentru a-l prinde pe Lucky de mijloc și, strânși unul de celălalt, se rostogoliră pe podea.

Lucky simți presiunea crescând și strângându-l iar durerea îl inundă în interior avansând ca o flacără. Simți în ureche răsuflarea fetidă a lui Dingo.

Brațul drept al lui Lucky era liber, dar cel stâng rămăsese prins în menghina fără scăpare a brațelor celuilalt. Cu ultima umbră din puterea care-l părăsea, Lucky își ridică pumnul drept. Acesta nu parcurse mai mult de zece centimetri, atingând punctul unde bărbia lui Dingo întâlnea gâtul cu o forță care trimise junghiuri de durere pe toată lungimea brațului lui Lucky.

Strânsoarea lui Dingo slăbi pentru o clipă iar Lucky, zbătându-se, se eliberă din îmbrățișarea mortală și se ridică în picioare.

Dingo se ridică mai încet. Ochii lui erau sticloși iar sângele i se scurgea într-un colț al gurii.

– Biciul! Biciul! murmură el cu voce groasă.

Pe neașteptate se întoarse către unul dintre pirații care rămăseseră muți. Smuci arma din mâna acestuia și îl îmbrânci cu putere.

Lucky încercă să se ferească, dar biciul neuronic era deasupra lui. Îl atinse pe partea dreaptă și, stimulându-i nervii din acea zonă, fu inundat de un val de durere. Corpul lui Lucky înțepeni și căzu din nou la pământ.

Pentru o clipă simțurile lui nu înregistrară decât confuzie și, fiind conștient de asta, aștepta ca moartea să vină din clipă în clipă. Auzi vag o voce de pirat.

– Hei, Dingo, căpitanul ne-a spus să facem în așa fel încât să pară un accident. E un membru al Consiliului Științei și...

Lucky nu mai auzi nimic altceva.

Când își recapătă cunoștința, avu senzația că mii de ace erau înfipte pe toată partea lui dreaptă și constată că era iar îmbrăcat în costumul spațial. Tocmai îi puneau casca. Dingo, cu buzele umflate, cu obrazul și cu falca vinete, se uita la el cu răutate.

O voce se auzi în ușă. Un bărbat intră grăbit și începu să vorbească mult și repede. Lucky îl auzi spunând:

-... pentru postul 247. Am ajuns în situația să nu mai pot ține pasul cu toate cererile. Nici măcar nu pot să mențin orbita noastră dreaptă încât să merg în paralel și cu corectarea coordonatelor lui...

Vocea se stinse. Lucky își întoarse capul și văzu un om mic cu ochelari și cu părul cărunt. Era chiar în fața ușii uitându-se, nevenindu-i să creadă și plin de uimire la dezordinea din fața lui.

– Ieși afară, îi strigă Dingo.

– Dar am venit să iau ceva...

– Mai târziu!

Micul om plecă și casca fu potrivită pe capul lui Lucky.

Îl scoaseră din nou afară prin camera de depresurizare spre o suprafață care era acum luminată de Soare. O catapultă aștepta pe o stâncă relativ plată. Funcționarea ei nu era un mister pentru Lucky. O macara automată trăgea înapoi un levier de metal care se apleca încet din ce în ce mai mult până când se întindea complet la orizontală. Niște hamuri ușoare erau atașate de levierul îndoit și apoi înfășurate în jurul taliei lui Lucky.

– Stai nemișcat, îi spuse Dingo.

Vocea lui era vagă și înfundată. Era ceva în neregulă cu radio-receptorul căștii, se gândi Lucky.

– Îți pierzi oxigenul. Și ca să te simți mai bine te anunț că o să trimitem niște nave pentru a-l doborî pe prietenul tău mai înainte ca el să ia viteză dacă are de gând să-și ia tălpășița.

După o clipă Lucky simți vibrația levierului când acesta fu eliberat. Reveni elastic la poziția inițială cu o forță incredibilă. Cataramele din jurul lui se desfăcură ușor și el zbură cu o viteză de peste un kilometru și jumătate pe minut, fără ca mișcarea să-i fie încetinită de vreun câmp gravitațional. Văzu o singură imagine a asteroidului cu piratii care se uitau în sus după el. Totul se micșora rapid în fața ochilor lui.

Își inspecta costumul. Știa deja că radio-receptorut căștii fusese dezafectat. Cu siguranță potențiometml atârna distrus. Asta însemna că vocea lui nu putea fi auzită decât la câțiva kilometri în spațiu. Îi lăsaseră arma reactivă de la costumul spațial. O încercă și nu se întâmplă nimic. Rezervele ei de gaz erau terminate.

Era neajutorat. Nu-i mai despărțea de o moarte înceată și neplăcută decât un singur cilindru de oxigen.

Navă contra navă

Cu strângere de inimă, Lucky cântări situația în care se afla. Credea că poate ghici planurile piraților. Pe de o parte, vroiau să scape de el fiindcă era limpede că știa prea multe. Pe de altă parte, era necesar ca ei să vrea să fie găsit mort în așa fel încât Consiliul Științei să nu fie în stare să dovedească în mod concludent că moartea lui s-a datorat violenței piraților.

Cu mult timp înainte, pirații făcuseră greșeala să omoare un agent al Consiliului, iar furia rezultată a fost una zdrobitoare. Vor fi mult mai prudenți de data asta.

Lucky se gândi: Pirații vor ataca *Shooting Star*, ecranându-l pentru a-l împiedica pe Bigman să trimită un semnal de ajutor. Apoi vor putea folosi tunul asupra carcasei navei. Asta va semăna foarte mult cu o coliziune cu un meteorit. Pentru a da un plus de veridicitate,și-ar putea trimite inginerii la bord pentru a defecta activatoarele scuturilor. Ar arăta ca și cum ar fi apărut o defecțiune care a împiedicat activarea scuturilor la apropierea meteoritului.

I-ar fi cunoscut întregul parcurs prin spațiu, Lucky știa asta. Nu exista nimic care să-l devieze de la traiectoria imprimată inițial. Mai târziu, după ce el ar fi murit, l-ar recupera și l-ar trimite să se rotească pe o orbită în jurul navei distruse. Cei care-l vor descoperi (și probabil că una din navele lor va trimite un raport anonim despre asta) vor ajunge la o concluzie evidentă: Bigman aflându-se la comanda navei, manevrând-o până la sfârșit, ucis la datorie. Pe de altă parte, Lucky, agitându-se în costum, ar fi distrus emițătorul radioului încorporat în costum în timpul acestei agitații. Nu a mai avut cu ce să ceară ajutor. Și-a terminat gazul armei reactive într-o încercare disperată și inutilă de a găsi un loc în care să fie în siguranță. Și așa a murit.

Nu mergea. Nici Conway, nici Henree nu puteau crede că Lucky ar fi avut grijă doar de propria lui siguranță în timp ce Bigman ar fi rămas loial la controlul navei. Dar chiar dacă planul lor nu ar fi reușit, pirații s-ar fi ales cu satisfacția morții lui Lucky Starr. Și, ceea ce era chiar mai rău, o dată cu Lucky Starr ar fi dispărut și toate informațiile pe care le avea el.

Preț de o clipă se înfurie amarnic pe sine însuși pentru că nu i-a împărtășit toate suspiciunile lui Conway și lui Henree mai înainte de a pleca, că a așteptat până la îmbarcarea pe *Shooting Starr*, înainte de a-și

prepara capsula personală. Imediat își recapătă stăpânirea de sine. Nimeni nu l-ar fi crezut fără dovezi.

Pentru acest motiv trebuia să se întoarcă.

Trebuia!

Dar cum? La ce e bun „trebuie” când cineva e singur și neajutorat în spațiu doar cu ceva oxigen pentru câteva ore și nimic mai mult? Oxigen!

Lucky se gândi: „Ăsta este oxigenul meu!” Oricine în afară de Dingo i-ar fi scos tot oxigenul din cilindri, lăsând doar resturile pentru ca moartea să survină cât mai repede. Dar, din câte îl cunoștea Lucky pe Dingo, piratul îl trimisese cu un cilindru plin doar pentru a-i prelungi agonia.

Foarte bine! El va schimba asta. Va folosi oxigenul altfel. Și dacă dădea greș, moartea va veni mai repede, asta în ciuda iui Dingo.

Doar că nu trebuia să dea greș.

Asteroidul trecuse prin fața ochilor lui periodic în timp ce se rotea în spațiu. La început era o stâncă ce se micșora din ce în ce mai mult, colțurile lui neregulate deslușindu-se clar în lumina soarelui. Apoi devenise o stea strălucitoare și un singur punct luminos. Strălucirea începea acum să pălească rapid. Imediat ce asteroidul devenea destul de palid pentru a nu mai fi decât una din milioanele de stele totul era sfârșit. Nu mai era mult timp până atunci.

Degetele lui neîndemânatice, înmănușate în metal, deja căutau tubul flexibil ce ducea de la locul de intrare a aerului aflat chiar sub mască până la cilindrul cu oxigen aflat în spate. Răsuci cu putere șurubul care ținea furtunul pentru oxigen strâns atașat de cilindru.

Acesta cedă. Se opri pentru a-și umple casca și costumul cu oxigen. În mod normal oxigenul curgea încet din rezervor în măsura în care era folosit de plămânii oamenilor. Dioxidul de carbon și apa rezultate din respirație erau absorbite în cea mai mare parte de substanțele chimice din recipientele închise cu valve ce erau atașate pe suprafața interioară a plăcilor de la pieptul costumului. Rezultatul era că oxigenul era menținut la o presiune de un sfert din atmosfera Pământului. Asta era perfect, din „moment ce trei sferturi din atmosfera Terrei este oricum azot, gaz care nu contribuie cu nimic la procesul respirației.

Se lăsa astfel loc unor concentrații mai mari, ceva mai mari decât la presiune atmosferică normală, dar nu într-atât încât să producă efecte toxice periculoase. Lucky lăsă oxigenul să se scurgă în costumul său.

Apoi își închise valva de sub mască și scoase cilindrul de la locul lui.

Cilindrul semăna cu o armă reactivă, destul de neobișnuită totuși. Pentru o persoană izolată în spațiu a folosi drept combustibil de propulsare oxigenul prețios care l-ar fi putut salva de la moarte însemna fie disperare, fie o hotărâre fermă.

Lucky deschise valva de reducție și eliberă un jet de oxigen în spațiu. Nu era nici o urmă de cristale de data asta. Oxigenul, spre deosebire de monoxidul de carbon, îngheață doar la temperaturi foarte scăzute și, mai înainte de a pierde destulă căldură pentru a îngheța, deja era dispersat în spațiu. Gaz sau solid, a treia lege de mișcare a lui Newton rămânea valabilă. În timp ce gazul era împrăștiat într-o direcție, Lucky era împins în cealaltă, conform principiului acțiunii și reacțiunii.

Rotirea lui încetini. Cu grijă, așteptă să vadă asteroidul în întregime înainte de a-și opri rotirea.

Era încă destul de departe de asteroid. Acum nu era mai strălucitor decât celelalte stele învecinate. Își putea imagina că deja greșise ținta, dar își alungă din minte orice fel de îndoială.

Își fixă ferm ochii pe acea pată de lumină pe care o credea a fi asteroidul și lăsă jetul cilindrului să iasă în direcția opusă. Se întrebă dacă avea destul pentru a inversa direcția în care se îndrepta. În acel moment, n-avea cum să-și dea seama de asta.

În orice caz, trebuia să mai rămână cu ceva gaz. Va avea nevoie de el pentru o manevrare în jurul asteroidului, să ajungă pe partea lui întunecată, să-l găsească pe Bigman și nava, doar dacă nu...

Doar dacă nu cumva nava plecase sau fusese distrusă de pirați.

Lui Lucky i se părea că vibrația din mâna sa datorată jetului de oxigen scădea în intensitate. Ori cilindrul era pe cale să se golească, ori scădea temperatura. Îl ținea departe de costum astfel încât nu mai absorbea căldură de la acesta. De la costum rezervoarele de oxigen obțineau destulă căldură pentru ca gazul să poată fi respirabil, iar cilindrii de dioxid de carbon pentru a-și menține conținutul gazos. În vidul din spațiu, căldura se putea pierde doar prin radiații, un proces destul de lent, dar, cu toate astea, cilindrul cu oxigen avusese destul timp pentru a pierde temperatură.

Înconjură cilindrul cu brațele, îl strânse la piept și așteptă.

I se păru că trecură ore, dar numai cincisprezece minute se scurseră înainte ca asteroidul să i se pară mai strălucitor. Se apropia din nou de el?

Era doar imaginația care îi juca feste? Alte cincisprezece minute și acesta deveni o strălucire distinctă în spațiu. Lucky mulțumi șansei care l-a aruncat pe partea luminată de soare a asteroidului astfel încât îl putea vedea ca pe o țintă perfectă.

Îi venea din ce în ce mai greu să respire. Nu se punea problema unei asfixieri cu dioxid de carbon, căci gazul dispărea imediat ce expira. Cu toate astea, fiecare inspirație făcea să dispară o cantitate din prețiosul oxigen. Încercă să respire mai puțin, să-și închidă ochii, să se odihnească. Oricum, nu putea face nimic până când nu ajungea la asteroid și trecea de el. Acolo, pe partea lui întunecată, se putea ca Bigman încă să mai aștepte.

Apoi, dacă putea ajunge lângă el, dacă l-ar putea chema prin radio mai înainte să leșine, atunci ar mai fi o șansă.

Orele trecură încet, ca o tortură pentru Bigman. Își dorea cu disperare să coboare, dar nu avea curajul. Se gândi că dacă inamicul ar fi existat acolo, ar fi apărut până acum. Apoi se dojeni aspru și ajunse la concluzia că această liniște desăvârșită și această lipsă de agitație nu era decât o capcană, iar Lucky fusese prins.

Așeză în fața lui capsula personală a lui Lucky și se întrebă ce conține. Ce bine-ar fi fost dac-ar fi existat vreun mod de a o deschide, de a citi micul microfilmul din interior. Dacă ar putea face asta, ar putea să o transmită spre Ceres, ar putea să scape de ea, și va fi liber să se repeadă spre asteroid. Îi va putea distruge pe toți, îl va putea scoate pe Lucky din orice încurcătură în care ar fi intrat.

Nu! În primul rând nu îndrăznea să folosească subetericele. E adevărat că pirații nu ar putea sparge codul, dar ar detecta unda iar el primise instrucțiuni clare să nu dezvăluie poziția navei.

În plus, la ce folosea să se gândească să spargă o capsulă personală? O rază de căldură ar putea să o topească și să o distrugă, o încărcătură atomică ar putea să o dezintegreze, dar nimic nu o putea deschide lăsându-i mesajul intact în afara amprentei persoanei pentru care fusese „personalizată”. Și cu asta basta!

Mai mult de șase ore trecuseră până când aparatele de detectare a câmpurilor pseudo-gravitaționale au dat un semnal de alarmă.

Bigman se trezi din visul său de neputință și se uită surprins la ergometru. Pulsațiile mai multor nave se amestecau în niște curbe complicate care se topeau precum un șarpe de la o configurație la alta.

Scutul *Shooting Starr-ului*, care până acum se menținuse la o putere scăzută dar suficientă pentru a respinge eventualele „resturi'" (termenul folosit de obicei în spațiu pentru meteoriții care călătoreau prin spațiu și care aveau un diametru mai mic de trei centimetri) își spori intensitatea la maxim. Bigman auzi sunetul puternic al scutului devenind strident. Unul câte unul, lăsă vizoarele cu rază mică de acțiune să se activeze, șir după șir.

Începu să se agite. Navele se ridicau de pe asteroid din moment ce nu puteau fi detectate mai departe. Asta însemna că trebuie să-l fi prins pe Lucky; probabil că deja murise. Nu-i mai păsa câte nave veneau acum spre el. Le va doborî pe toate, una câte una.

Se încruntă. Prima rază de Soare apăru în unul din vizoare. Regla dispozitivul de ochire și îl centră. Apoi scoase ceva ce semăna cu o claviatură de pian și, prinsă într-un fascicul invizibil de energie, nava piraților străluci.

Strălucirea nu se datora vreunei acțiuni directe asupra fuzelajului ei, ci era mai degrabă rezultatul absorbției de energie de către scutul de protecție al navei inamice. Străluci din ce în ce mai puternic Apoi scăzu în intensitate când inamicul se întoarse și se depărta.

O a doua și o a treia navă își făcură apariția. Un proiectil își croia drum spre *Shooting Star.* În vidul din spațiu nu avea nici un fel de strălucire, nu scotea nici un fel de sunet, dar prins în lumina soarelui deveni un punct strălucitor de lumină. Deveni un mic cerc în vizor, apoi unul din ce în ce mai mare, până când dispăru din câmpul vizual.

Bigman ar fi putut să se ferească, să dispară cu *Shooting Starr-ul* departe de traiectoria acestuia, dar se gândi: „Lasă-i să lovească". Vroia să-i lase să vadă cu ce au de a face. Poate că semăna cu jucăria unui bogătaș, dar nu vor reuși să o scoată din funcțiune cu câteva lovituri de „praștie".

Proiectilul își atinse ținta și se lovi cu putere oprindu-se în scutul magnetic al navei, care străluci pentru o clipă. Nava se mișcă și ea încet, absorbind impulsul care trecuse de scut.

– Și acum să vă întoarcem favorul, murmură Bigman.

Nava lui nu avea la bord nici un fel de proiectile, explozibile sau orice altceva, dar rezerva sa de proiectoare energetice era variată și destul de puternică.

Mâna lui se opri deasupra butoanelor blasterului când văzu într-unui din vizoare ceva care îi aduse o urmă de încruntare pe fața lui mică dar hotărâtă,

ceva care arăta ca un om îmbrăcat într-un costum spațial.

Era destul de ciudat că o navă era mult mai vulnerabilă în fața unui om îmbrăcat într-un costum spațial decât în fața celor mai performante arme de la o altă navă. O navă inamică putea fi detectată ușor de detectoarele gravitaționale de la o distanță de câțiva kilometri, iar de ergonometre de la o distanță de câteva mii de kilometri. Un om îmbrăcat în costum spațial nu putea fi semnalat de detectorul gravitațional doar de la câteva sute de metri, iar de ergonometre în nici o situație.

Mai mult, scutul magnetic era cu atât mai eficient cu cât viteza proiectilului era mai mare. Bucăți enorme de metal care veneau cu zeci de kilometri pe secundă puteau fi oprite instantaneu. Un singur om, plutind doar cu șaisprezece kilometri pe oră, sesiza existența respectivului scut decât printr-o încălzire ușoară a costumului.

Lasă zece oameni să se apropie de navă și numai cu o deosebită îndemânare îi vei putea doborî pe toți. Dacă doi ori trei reușeau să penetreze scutul și să ajungă să distrugă ușa de la camera de depresurizare cu blasterul, nava pe care o atacaseră era serios avariată.

Și acum Bigman văzu doar un mic punct care nu putea să însemne decât avangarda unei astfel de escadrile ucigașe. Imediat orienta unul din vizoarele secundare pe direcția punctului luminos. Silueta ajunsese chiar în fața lui, iar Bigman era gata să tragă când receptorul radio scoase niște sunete.

Pentru o clipă rămase năucit. Pirații atacaseră fără avertisment iar el nu încercase să comunice, să spună că se predă, să ofere ceva. Atunci ce era?

Ezită, apoi sunetele deveniră cuvinte ce începură să se repete:

– Bigman... Bigman... Bigman...

Bigman sări de pe scaun, ignorând bărbatul îmbrăcat în costum, lupta, totul.

– Lucky, tu ești?

– Sunt lângă navă... Costumul spațial... Aer... nu mai am...

– Pe galaxie!

Bigman, alb la față, aduse nava lângă omul aflat în spațiu, cel pe care era gata să-l distrugă.

Bigman se uită la Lucky care, cu casca dată jos, încă mai trăgea cu lăcomie aer în piept.

– Mai bine te-ai odihni, Lucky.

– Mai târziu, replică el scoțându-și costumul. Au atacat deja? Bigman încuviință din cap.

– Nu contează. Își sparg dinții dacă-l mușcă pe bătrânul Shooter.

– Au dinți mai puternici decât lasă să se vadă, spuse Lucky. Trebuie să plecăm repede. Își vor aduce artileria grea, și nici rezervele *noastre* de energie n-or să ne ajungă la nesfârșit.

– De unde or să aducă nave grele?

– E o bază importantă de pirați jos! Poate *cea mai mare bază*!

– Vrei să spui că *nu este* asteroidul ermitului?

– Vreau să spun că trebuie să o ștergem!

Se așeză la pupitrul de comandă al navei, încă palid la față din cauza încercării prin care trecuse. Pentru prima dată stânca de sub ei își modifică poziția de pe ecran. Chiar și în timpul atacului, Bigman ascultase ordinul lui Lucky de a sta pe loc timp de douăsprezece ore.

Stânca devenea din ce în ce mai mare.

Bigman protestă:

– Dacă tot vrei să o ștergem, de ce aterizăm?

– Nu aterizăm.

Lucky urmări ecranul atent în timp ce cu o mână regla controalele blasterului greu al navei. Intenționat mări și reduse din intensitatea razei până când aceasta putea acoperi o arie destul de mare, dar energia era redusă la intensitatea unei raze de căldură obișnuită.

Așteptă câteva clipe, din motive pe care curiosul Bigman nu putea să le întrezărească, și apoi trase. Urmă o strălucire puternică pe suprafața asteroidului care se transformă imediat într-o străfulgerare de culoare roșie care în următoarele minute se întunecă.

– Și acum să mergem, spuse Lucky, și pe măsură ce alte nave se ridicau în spirală de la baza piraților nava lor acceleră.

O jumătate de oră mai târziu, cu asteroidul lăsat departe în spațiu și navele care îi urmăreau mult în spate, spuse:

– Fă-mi legătura cu Ceres, vreau să vorbesc cu Conway.

– OK, Lucky. Fii atent, am coordonatele asteroidului. Să le trimit la bază? Putem trimite o flotă și....

– Nu folosește la nimic, spuse Lucky, și nici nu ne e necesar. Bigman făcu niște ochi mari.

– Doar nu vrei să spui că ai distrus asteroidul cu o singură rază de blaster?

– Normal că nu. De-abia l-am atins, răspunse Lucky. Ai făcut legătura cu Ceres?

– Am ceva probleme, zise Bigman nervos. Știa că Lucky era într-una din fazele lui când avea gura cusută și nu vroia să ofere nici un fel de detaliu. Stai! L-am găsit! Dar... Transmit toți alarmă generală!

Nu era nevoie să explice asta. Apelul era pătrunzător și necodat.

– Apel general către toate unitățile din afara planetei Marte. Ceres este atacat de forțe ostile, se presupune că sunt pirați... Apel general către toate unitățile...

– Pe Galaxie! spuse Bigman. Lucky adăugă și el printre dinți:

– Sunt întotdeauna cu un pas în fața noastră orice am face. Trebuie să ne întoarcem! Repede!

Atac!

Navele se apropiau într-o coordonare perfectă. O întreagă escadrilă atacă, direct Observatorul. În replică, aproape inevitabil, forțele de apărare de pe Ceres și-au concentrat forțele în acel punct.

Atacul nu se desfășura la intensitate maximă. Navă după navă plonja pentru a lansa raze de energie într-un scut ce era evident indestructibil. Nici una nu și-a asumat riscul de a ataca generatoarele de energie aflate în subsol, loc pe care ei îl știau cu siguranță. Navele guvernului ieșiră în spațiu și bateriile de la sol deschiseră și ele focul. La sfârșit două nave ale piraților erau distruse în momentul în care scuturile lor cedară iar ele făcură explozie împrăștiind vapori strălucitori. O altă navă din ale cărei rezerve de energie rămăseseră doar câteva picături putea fi capturată într-o eventuală misiune de urmărire. Dar aceasta a fost imediat distrusă, probabil chiar de către echipaj.

Chiar în timpul desfășurării atacului, unii dintre apărători și-au dat seama că s-ar putea să fie o șmecherie. Mai târziu, desigur, au văzut asta clar. În timp ce Observatorul era atacat, trei nave au aterizat pe asteroid la câteva sute de kilometri distanță. Pirații au coborât din nave și, purtați de „sănii spațiale” și înarmați cu arme de mână și tunuri blaster portabile, au atacat sasurile rezidențiale.

Ușile fură distruse iar pirații în costume spațiale năvăliră pe coridoarele din care ieșise aerul. La nivelele de sus se aflau fabrici și birouri, dar ocupanții lor fuseseră evacuați de la primul semnal de alarmă. Locul lor fusese luat de membrii în costume spațiale ai miliției locale care au luptat brav, dar nu se puteau pune cu profesioniștii din flota piraților.

La nivelele de jos, în apartamentele liniștite de pe Ceres a răsunat de asemenea zgomotul armelor. Imediat au fost trimise semnale de ajutor. Apoi, aproape la fel de repede cum veniseră, pirații se retraseră.

După ce plecară, oamenii de pe Ceres își numărară victimele. Cincisprezece ceresieni erau morți iar mai mulți suferiseră răniri mai mult sau mai puțin grave; la aceștia se adăugau și cinci piranți morți. Daunele aduse clădirilor erau și ele foarte mari.

– Și un singur om, îi explică Conway furios lui Lucky după ce acesta sosi mai târziu, lipsește. Numai că el nu se află pe lista locuitorilor și am fost în stare să ținem numele lui departe de buletinele de știri.

Lucky găsi pe Ceres o agitație aproape isterică acum după ce raidul luase sfârșit. De o generație nici un inamic nu mai îndrăznise să atace un obiectiv terestru important. Trebuise să treacă prin trei puncte de inspecție mai înainte de a i se permite să aterizeze.

Stătea în sala Consiliului cu Henree și Conway și spuse cu amărăciune:

– Deci Hansen a dispărut! De asta e atâta fierbere aici!

– Trebuie să recunoaștem, spuse Henree grav, că bătrânul ermit avut curaj. Când pirații au intrat în bază a insistat să ia un costum, să pună mâna pe un blaster și să plece alături de membrii miliției.

– Dar erau destui milițieni, replică Lucky. Dacă ar fi rămas aici, ne-ar fi făcut un serviciu și mai mare. Cum de nu l-ai oprit? În asemenea circumstanțe era el o persoană căreia să-i fi permis să facă un asemenea lucru? Vocea lui Lucky, de obicei calmă avea în ea o urmă de furie reținută.

Conway răspunse calm:

– Noi nu eram cu el. Garda pe care am lăsat-o cu el a trebuit să se prezinte la datorie. Hansen a insistat să li se alăture și cel care-l păzea a decis că putea să-și îndeplinească cele două îndatoriri în același timp, să lupte cu pirații și să-l păzească și pe ermit.

– Dar nu l-a păzit pe ermit.

– În asemenea împrejurări nici nu poate fi acuzat de ceva. Garda l-a văzut pe Hansen ultima dată când ataca un pirat. Apoi, când pirații se retrăgeau, ia-l de unde nu-i. Corpul lui Hansen nu a fost recuperat. Probabil că, viu sau mort, e în mâinile piraților.

– Așa se pare, zise Lucky. Și acum să vă spun ce mare greșeală e asta. Sunt sigur că întreg atacul de pe Ceres a fost plănuit numai pentru a-l captura pe Hansen.

Henree se întinse după pipă.

– Știi, Hector, îi spuse el lui Conway, aproape că sunt tentat să-i dau dreptate lui Lucky în cazul ăsta. Atacul asupra observatorului a fost unul mizerabil, o diversiune care să ne atragă dispozitivele de apărare. Singurul lucru pe care l-au reușit a fost capturarea lui Hansen.

Conway oftă cu putere.

– O singură scurgere de informații cum era cea a ermitului nu merita să riști treizeci de nave.

– Asta e buba, replică vehement Lucky. În momentul ăsta poate că merita. Ți-am povestit de asteroidul pe care am fost și ce fel de generatoare

trebuie să fi avut. Să presupunem că se aflau la momentul în care erau gata să facă pasul decisiv! Să presupunem că Hansen știa data și locul unde va avea loc acest atac decisiv! Să presupunem că știe planul exact!.

– Atunci de ce nu ne-a spus?

– Poate, răspunse Henree, aștepta să folosească acest material pentru a-și cumpăra imunitatea. Nu am avut niciodată ocazia să discutăm cu el problema asta. Trebuie să admiți, Hector, că dacă ar fi avut o asemenea informație nu contează numărul de nave supuse riscului. Și trebuie să admiți și supoziția lui Lucky că sunt gata pentru atacul decisiv.

Lucky îi sfredeli cu privirea pe cei doi.

– De ce spui asta, unchiule Gus? Ce s-a întâmplat?

– Spune-i, Hector, continuă Henree.

– De ce să-i spunem lui totul? mârâi Conway. M-am săturat de misiunile astea gen „Călărețul singuratic”. De-abia așteaptă să plece acum pe Ganymede.

– Ce e pe Ganymede? întrebă rece Lucky.

Din câte știa el, pe Ganymede nu era nimic sau în orice caz foarte puțin care să intereseze pe cineva. Era cel mai mare satelit al lui Jupiter, dar fiind foarte aproape de planetă făcea destul de dificilă manevrarea navelor, așa încât călătoriile spațiale în vecinătatea lui nu erau rentabile.

– Spune-i, repetă Henree.

– Uite, spuse Conway. Fii atent. Știam că Hansen este important. Motivul pentru care nu l-am avut sub observație îndeaproape, motivul pentru care eu și Gus nu am fost acolo, a fost că mai înainte cu două ore de atacul piraților a sosit un raport de la Consiliu care ne punea în vedere faptul că existau dovezi că forțe siriene au aterizat pe Ganymede.

– Ce fel de dovezi?

– Au fost interceptate semnale subeterice în fascicul ultrafocalizat. E o poveste lungă, dar important este că, mai mult din întâmplare decât voit, câteva fragmente de cod au fost receptate. Experții spun că este un cod sirian și știm sigur că pe Ganymede nu e nici o instalație terestră care să transmită mesaje într-un fascicul așa de îngust. Eu și Gus urma să-l luăm pe Hansen și să ne întoarcem pe Pământ când au atacat pirații, asta e tot. Și acum tot trebuie să ne întoarcem pe Pământ. Cu sirienii ieșiți la rampă, un război poate să izbucnească oricând!

– Înțeleg, spuse gânditor Lucky. Bine, înainte de a ne întoarce pe Pământ mai e un singur lucru pe care vreau să-l verific. Aveți filmat atacul piraților? Presupun că defensiva de pe Ceres nu era așa de dezorganizată încât să nu filmeze un astfel de eveniment?

– A fost filmat. Dar la ce te aștepți să ne folosească asta?

– Vă spun după ce le văd. Oricum eu i-am văzut pe pirați.

Oameni în uniforma flotei stelare purtând însemnele unor grade înalte proiectau imagini strict secrete a ceea ce urma să fie numit în istorie drept „raidul asupra Ceresului”.

– Douăzeci și șapte de nave au atacat Observatorul. Așa e? întrebă Lucky.

– Corect, spuse comandantul. Nu mai multe de atât.

– Bine. Și acum să vedem dacă am înțeles bine și restul faptelor. Două nave au fost distruse în timpul atacului iar cea de a treia în timpul urmăririi. Cele douăzeci și patru s-au retras, dar ați tras unul sau două focuri asupra lor în retragere.

Comandantul zâmbi.

– Dacă sugerezi că una dintre ele a aterizat pe Ceres și încă se ascunde aici, te înșeli.

– Dacă este vorba de cele douăzeci și patru de nave, poate. Dar alte trei nave *au* aterizat pe Ceres, iar echipajele lor au atacat camerele de depresurizare de la Massey. Unde sunt filmele cu acestea?

– Din păcate nu avem prea multe, admise comandantul. Ne-au luat complet prin surprindere. Dar avem filme cu ele, pe când se retrăgeau, iar pe alea ți le-am arătat.

– Da, așa este, și sunt doar două navă în filmele alea. Martorii oculari au raportat că au aterizat trei.

Comandantul spuse rigid:

– Iar trei nave au decolat și s-au retras. Sunt martori oculari care susțin asta de asemenea.

– Dar nu ai filme decât cu două?

– Păi... da.

– Mulțumesc.

Înapoi în birou, Conway spuse:

– Ce e cu toate astea, Lucky?

– M-am gândit că nava căpitanului Anton trebuie să se afle într-un loc interesant. Filmul mi-a întărit supozițiile.

– Și unde era?

– Nicăieri. Asta era interesant. Nava lui e singura pe care o pot recunoaște, dar cu toate astea nici una dintre nave nu semăna câtuși de puțin cu ea. E destul de ciudat pentru că Anton trebuie să fie unul din cei mai buni oameni ai lor, altfel nu l-ar fi trimis după *Atlas*. Sau ar fi ciudat dacă n-ar fi adevărat că Ceres a fost atacat de treizeci de nave, iar noi nu avem filmate decât douăzeci și nouă. Cea de a treizecea care lipsea era a lui Anton!

– Și eu îmi puteam da seama de asta, spuse Conway. Și ce am rezolvat?

– Atacul asupra Observatorului nu a fost decât un simulacru. Asta au recunoscut acum până și navele de apărare. Importante erau cele trei nave care au atacat camera de depresurizare, nave aflate sub comanda lui Anton. Două dintre ele s-au alăturat escadrilei în retragere, un simulacru în simulacru! Cea de a treia navă, în care era și Anton, singura pe care nu am văzut-o, a continuat cu misiunea principală a zilei. A plecat pe o cu totul altă traiectorie. Oamenii noștri l-au văzut ridicându-se în spațiu dar a virat așa de mult încât navele noastre, urmărind escadrila de bază a inamicului din toate puterile, nu l-au putut prinde pe film.

Conway spuse nefericit:

– O să spui acum că se îndreaptă spre Ganymede.

– Dar nu se leagă toate? Piraților, oricât ar fi de bine organizați, nu pot ataca Pământul și tot ce-i aparține de unii singuri. *Darpot* să aranjeze un zbor de diversiune. Pot ține destule nave terestre să patruleze la nesfârșit în centura de asteroizi pentru a le permite sirienilor să învingă tot ce a mai rămas. Pe de altă parte, Sirius nu poate duce în siguranță un război la opt ani-lumină de planeta lor decât dacă se bazează pe un ajutor puternic de pe asteroizi. Oricum, opt ani-lumină înseamnă șaptezeci și cinci de trilioane de kilometri. Nava lui Anton se îndreaptă spre Ganymede pentru a-i asigura de ajutor și pentru a da semnalul de începere a războiului. Fără avertisment, desigur.

– Măcar dacă, murmură Conway, am fi descoperit baza lor de pe Ganymede mai devreme.

– Chiar și cu ce am aflat de pe Ganymede, spuse Henree, nu ne-am fi dat seama de gravitatea situației fără cele două incursiuni ale lui Lucky pe asteroizi.

– Știu. Scuzele mele, Lucky. Dar avem foarte puțin timp să facem ceva. Trebuie să-i lovim în inimă instantaneu. O escadrilă de nave trimise la baza lor de pe asteroidul de care ne-a vorbit Lucky...

– Nu, spuse Lucky. Nu ajută la nimic.

– De ce spui asta?

– Nu vrem să începem un război, chiar și cu o victorie. Asta e ce vor *ei* să facem. Fii atent, unchiule Hector, piratul Dingo ar fi putut să mă „prăjească" chiar acolo, pe asteroid. În schimb, a primit ordine să mă trimită în spațiu. Pentru un timp m-am gândit că făceau asta pentru ca moartea mea să pară un accident. Acum cred că intenția lor era să enerveze Consiliul. Urmau să transmită că au omorât un membru al Consiliului, nu vroiau deloc să ascundă asta, atrăgându-ne într-un atac pripit. Unul din motivele raidului asupra Ceresului trebuie să fi fost că aveau nevoie și de o altă provocare.

– Și dacă începem războiul cu o victorie?

-; Aici, de partea aceasta a Soarelui? Și să lăsăm de partea cealaltă Pământul fără cele mai importante unități ale flotei? Cu navele siriene așteptând pe Ganymede, de asemenea de partea cealaltă a Soarelui? Presupun că o să fie o victorie foarte costisitoare. Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut nu este să începem un război, ci să-l prevenim.

– Cum?

– Nimic nu o să se întâmple până când nava lui Anton n-o să ajungă pe Ganymede. Să presupunem că îl putem intercepta și putem împiedica întâlnirea.

– Interceptarea e mai mult noroc, spuse Conway cu îndoială în glas.

– Nu și dacă mă duc *eu*. *Shooting Star* este cel mai rapid și are cele mai bune ergometre din toată flota.

– Să te duci *tu*?

– Nu ar fi sigur să trimiți unități ale flotei. Sirienii de pe Ganymede nu au cum să fie siguri că atacul nu se îndreaptă împotriva lor. Imediat vor trece la contraatac și asta ar însemna războiul pe care tocmai încercăm să-l evităm. Nava mea ar părea neputincioasă pentru ei. Vor sta pregătiți, și nimic mai mult.

– Ești mult prea entuziast, Lucky, încercă să-l tempereze Henree. Anton are douăsprezece ore înaintea ta. Nici măcar *Shooting Star* nu-l poate ajunge.

– Ba poate. Și, o dată ce l-am prins, unchiule Gus, cred că pot forța oamenii de pe asteroizi să se predea. Fără ei, Sirius nu va ataca și nu va fi nici un fel de război.

Cei doi rămaseră muți în fața lui. Lucky spuse încrezător:

– M-am întors de două ori până acum.

– De fiecare dată a fost pe jumătate miracol, mormăi Conway.

– Celelalte dați nu am știut cu cine aveam de-a face. Trebuia să-mi dau seama. De data asta însă știu. Știu exact. O să încălzesc *Shooting Star* și o să fac aranjamentele necesare cu Observatorul de pe Ceres în timpul ăsta. Voi doi puteți să faceți legătura subeterică cu Pământul. Vorbiți cu Coordonatorul...

– Lasă asta lin seama mea, fiule. Mă ocup de afacerile guvernului dinainte să te naști tu. Și, Lucky, *te rog* să ai grijă de tine!

– Păi, n-am avut întotdeauna, unchiule Hector? Unchiule Gus? Le strânse mâinile cu căldură și părăsi încăperea.

Bigman își scutura praful de pe el nefericit.

– Mi-am îmbrăcat costumul. Am tot ce-mi trebuie, spuse el.

– Nu poți să mergi, Bigman, îmi pare rău.

– De ce nu?

– Pentru că am s-o iau pe o scurtătură spre Ganymede.

– Și ce dacă? Ce fel de scurtătură? Lucky zâmbi printre dinți.

– O să trec prin Soare!

Ieși pe câmp îndreptându-se spre *Shooting Star*, lăsându-l pe Bigman cu gura căscată.

Spre Ganymede via Soare

O hartă tridimensională a sistemului solar avea mai degrabă înfățișarea unei farfurii plate. În centru ar fi Soarele, astrul cel mai mare al sistemului. Și este *cu adevărat* cel mai mare, din moment ce conține 99,8% din toată materia sistemului solar. Cu alte cuvinte cântărește de cinci sute de ori mai mult decât restul obiectelor din sistemul solar puse laolaltă.

În jurul Soarelui se rotesc planetele. Toate au o mișcare de revoluție aproape în același plan, iar acest plan este numit ecliptică.

În momentul în care călătoresc de la o planetă la alta, navele spațiale urmăresc de obicei ecliptica. Făcând acest lucru ele se află în interiorul undelor subeterice ale comunicării interplanetare și pot face opriri intermediare destul de ușoare în drumul lor spre destinație. Câteodată, când o navă are nevoie de o viteză mai mare sau vrea să nu fie detectată, se îndepărtează de ecliptică. Mai ales atunci când trebuie să treacă în cealaltă parte a Soarelui.

Asta, se gândea Lucky, intenționează să facă și Anton cu nava lui. Se va ridica deasupra „farfuriei" care este sistemul solar, va face un arc sau un pod deasupra Soarelui, și va coborî înapoi în „farfurie" de partea cealaltă, undeva în vecinătatea lui Ganymede. Cu siguranță Anton trebuie să se|fi îndreptat în acea direcție, altfel forțele de apărare de pe Ceres nu ar fi avut cum să nu-l filmeze. Era aproape în natura omului să facă toate observările spaționautice în interiorul eclipticei. În momentul în care le-ar fi venit ideea să caute departe de ecliptică, Anton ar fi fost prea departe pentru a fi observat.

Dar, se gândea Lucky, erau șanse ca Anton să *nu* fi părăsit definitiv ecliptica. Ar fi adoptat acea traiectorie ca și cum asta ar fi avut de gând, dar s-ar fi întors. Avantajele unei asemenea întoarceri erau multiple. Centura de asteroizi se extinde complet în jurul Soarelui, în sensul că asteroizii sunt uniform distribuiți pe toată traiectoria. Rămânând în interiorul centurii, Anton ar fi putut să se ascundă printre asteroizi tot drumul până la aproape o sută șaizeci de milioane de kilometri de Ganymede. Asta i-ar fi adus un plus de siguranță. Guvernul terestru renunțase practic la puterea lui asupra asteroizilor și, exceptând rutele către cei patru mari asteroizi, navele guvernului nu ajungeau în acea zonă. Mai mult chiar, dacă vreuna ar ajunge

acolo, Anton se va afla întotdeauna într-o poziție favorabilă pentru a putea cere întăriri de la una din bazele lor de pe asteroizi.

Da, se gândea Lucky, Anton va rămâne în interiorul centurii. Pe de o parte pentru că așa gândea, pe de altă parte pentru că avea planurile lui, Lucky ridică *Shooting Star* deasupra eclipticei într-un arc strâns.

Soarele era cheia. Era cheia întregului sistem. Era un drum închis și punctul de virare pentru orice navă pe care omul o putea construi. Pentru a călători dintr-o parte în cealaltă a sistemului, orice navă trebuia să descrie o curbă pentru a evita soarele. Nici o navă cu pasageri nu s-a apropiat la mai puțin de optzeci și cinci de milioane de kilometri, distanța dintre Venus și Soare. Chiar și acolo, sistemele de răcire erau imperios necesare pentru confortul pasagerilor.

Navele tehnice puteau fi proiectate pentru o călătorie spre Mercur, aflat la o distanță care variază față de Soare de la șaizeci și șapte milioane de kilometri într-o parte a orbitei, la patruzeci și cinci de milioane de kilometri în cealaltă. Navele trebuie să o atingă la cea mai depărtată zonă de soare. La mai puțin de patruzeci și șase de milioane de kilometri o mulțime de metale se topesc.

Totuși nave foarte specializate sunt construite pentru o observare mai îndeaproape a Soarelui. Fuzelajul lor era impregnat cu un câmp electric puternic de natură ciudată care induce un fenomen cunoscut ca „pseudo-lichefiere” în stratul molecular exterior. Un asemenea înveliș reflecta căldura aproape în totalitate, doar o mică fracțiune penetrând în navă. Văzute de afară asemenea nave par adevărate oglinzi. Chiar și așa, destulă căldură pătrunde pentru a ridica temperatura în interior aproape de punctul de fierbere al apei la o distanță de zece milioane de kilometri de Soare, recordul de apropiere. Chiar dacă omul ar putea suporta asemenea temperatură, nu ar putea supraviețui radiațiilor de unde scurte care se transmit de la Soare la o asemenea distanță, radiații care ar putea ucide orice ființă în câteva secunde.

Dezavantajul poziției Soarelui în cazul călătoriilor spațiale era evident în asemenea caz, când Ceres era de o parte a Soarelui, în timp ce Pământul și Jupiter se aflau în cealaltă parte, aproape diametral opuse. Dacă te aflai în centura de asteroizi, distanța dintre Ceres și Ganymede era de circa un miliard și șase sute de milioane de kilometri. Dacă soarele putea fi ignorat

și s-ar putea trece prin el, distanța ar fi doar de un miliard de kilometri, mai puțin cu aproape patruzeci de procente.

Iată ce vroia să facă Lucky, în măsura posibilităților.

Conducea *Shooting Star* cu înverșunare, ducându-și practic existența în scaunul antigravitațional, mâncând și dormind acolo, simțind în permanență presiunea accelerației. Își acorda o pauză de cincisprezece minute la fiecare oră.

Trecu mult deasupra orbitei planetelor Marte și Pământ, dar nu era nimic de văzut acolo, nici măcar cu telescopul navei. Pământul era de partea cealaltă a Soarelui iar Marte era poziționat aproape la un unghi drept față de el.

Deja Soarele era la mărimea lui normală, văzut de pe Pământ, și nu-l putea vedea decât prin cele mai puternic polarizate ecrane. Încă puțin și va trebui aparatură stroboscopică.

Indicatoarele de radioactivitate începură să clipească din când în când. În interiorul orbitei Pământului densitatea radiațiilor pe unde scurte a atins valori respectabile. În interiorul orbitei lui Venus erau necesare precauții speciale, cum ar fi purtarea unui costum semispațial care era impregnat cu plumb.

„Eu, gândea Lucky, va trebui să am ceva mai bun decât plumbul”. La apropierea de Soare pe care urma s-o facă el plumbul nu-i va fi de nici un ajutor. Nimic material nu va putea fi de nici un ajutor.

Pentru prima dată după aventura lui de pe Marte cu un an înainte, Lucky scoase dintr-o punguță specială atașată de încheietura de la mână obiectul fără consistență, semitransparent, pe care îl obținuse de la ființele energetice de pe Marte.

Trecuse deja mult timp de când renunțase să mai facă orice fel de speculație în legătură cu metoda prin care fusese obținut obiectul. Era dezvoltarea unei științe care avea un milion de ani avans față de cea cunoscută de pe Pământ și care urma o cale necunoscută. Era de neînțeles pentru el la fel cum ar fi nava spațială pentru un om primitiv, fiind la fel de imposibil de copiat. Dar dădea rezultate! Și asta conta!

Și-o puse pe cap. Se mulă după forma craniului său ca și cum ar fi avut viață proprie, iar în acest timp corpul lui începu parcă să emită lumină. Era ca și cum corpul i-ar fi fost acoperit de un miliard de licurici, și din cauza asta Bigman îl denumea „scutul licăritor”. Pe fața și pe capul său era o parte

dură și strălucitoare care îi acoperea trăsăturile în totalitate, fără a opri lumina să-i pătrundă în ochi.

Era un scut energetic, creat de entitățile de pe Marte pentru nevoile lui Lucky. Însemna că era impermeabil la orice formă de energie în afară de cele care-i erau necesare organismului său, cum ar fi o anumită intensitate a luminii vizibile și o anume cantitate de energie. Gazele treceau liber, așa încât Lucky putea respira în voie, iar gazele încălzite în trecere erau răcite intrând în corp la o temperatură adecvată.

Când *Shooting Star-ul* trecu de orbita lui Venus, îndreptându-se spre Soare, Lucky se învălui permanent în câmpul energetic. În timp ce îl purta, nu putea să mănânce sau să bea, dar asta nu avea să dureze mai mult de o zi.

Călătorea cu o viteză extraordinară, mult mai mare decât oricare alta atinsă mai înainte. La impulsul nebunesc al motoarelor hiperatomice se adăuga și inimaginabila atracție a câmpului gravitațional al Soarelui. Zbura cu milioane de kilometri pe oră.

Activă scutul electric care puse în acțiune moleculele exterioare ale pseudo-lichidului, și chiar se felicită când făcu asta, pentru că insistase în timpul construirii *Shooting Star-ului* să se adauge acest accesoriu. Termocuplul, care înregistrase până acum temperaturi mai mari de o sută de grade, începu să arate o scădere. Ecranele se înnegriră în timp ce scuturile de metal coborâră pe *glassitul* gros pentru a le feri de spargere și pentru a împiedica să pătrundă căldura Soarelui.

În momentul în care depăși orbita lui Mercur aparatele de înregistrare a radiațiilor o luară razna. Semnalele lor erau continue. Lucky atinse cu o mână învăluită de luminițe ecranele lor și sunetul încetă. Până la cele mai puternice raze gamma, radiațiile penetrau și umpleau nava, dar erau oprite de aura imaterială care îi înconjura corpul.

Temperatura!care atinsese un minim de douăzeci și șapte de grade începu să crească din nou, în ciuda scutului de oglinzi din jurul navei. Trecu de șaptezeci de grade și tot continua să crească. Gravimetrele indicau că Soarele trebuie să fie doar la șaisprezece milioane de kilometri depărtare.

O farfurie plină cu apă, pe care Lucky o pusese pe masă și care scotea aburi de o oră, începu să bolborosească de-a dreptul. Termocuplul atinse acum punctul de fierbere al apei, o sută de grade Celsius.

Shooting Star, gonind pe lângă Soare, era acum la opt milioane de kilometri de astru. Nu se va apropia mai mult. De fapt se afla în partea

aflată cel mai la exterior a păturii celei mai rarefiate a atmosferei solare, coroana solară. Din moment ce Soarele este în totalitate gazos (cu toate că cea mai mare parte a gazului este un tip ce nu poate fi obținut nici în cele mai extreme condiții de laborator de pe Pământ), nu are o suprafață, iar „atmosfera” lui face parte chiar din Soare. Trecând prin coroana solară, Lucky trecea, de fapt, așa cum îi spusese lui Bigman, prin Soare.

Curiozitatea îl împingea. Nici un om nu mai fusese așa de aproape de Soare. Cu siguranță, orice om care ar face asta, nu va putea să se uite la Soare doar cu ochii săi neajutorați. Cea mai scurtă străfulgerare din incredibila radiație a Soarelui ar însemna moarte instantanee.

Dar el purta scutul de energie primit de la marțieni. Va putea el să reziste la radiația solară de la doar opt milioane de kilometri? Simți că nu trebuie să-și asume un asemenea risc, dar cu toate astea curiozitatea puse complet stăpânire pe el. Cel mai important ecran al navei era dotat cu o serie de orificii stroboscopice, care ar putea arăta, una câte una, fiecare o serie de șaizeci și patru de imagini ale Soarelui, fiecare câte o milionime de secundă la patru secunde. Pentru ochi (ca și pentru cameră), ar părea o expunere continuă, dar de fapt fiecare bucată de sticlă nu va prinde decât a patra parte dintr-o milionime din radiația solară emisă. Chiar și asta necesită niște lentile special proiectate, chiar opace.

Degetele lui Lucky se mișcară neîndurător, aproape fără o voință conștientă, asupra controalelor. Nici nu se putea gândi să piardă o asemenea șansă. Ajusta direcția telescoapelor spre Soare folosindu-se de gravimetre și de indicatoare.

Apoi își întoarse capul și stabili contactul. Trecu o secundă, apoi trecu și cea de-a doua. Își imagină o creștere a căldurii în spatele gâtului: pe jumătate chiar aștepta unda mortală de radiații. Dar nimic nu se întâmplă.

Se întoarse încet.

Ce văzu avea să-i rămână pentru toată viața întipărit în minte. O suprafață strălucitoare, ondulându-se și încrețindu-se, umplu ecranul. Era o porțiune din Soare. Nu putea vedea întregul pe ecran, știa asta, pentru că la asemenea distanță, Soarele era de douăzeci de ori mai mare decât părea pe Pământ și acoperea de patru sute de ori mai mult din cer.

Pe ecran se puteau vedea și două pete solare, negre, în contrast cu acea strălucire. Fibre de un alb strălucitor se curbau în interiorul lor pentru ca mai apoi să dispară. Erau arii de activitate care sporeau în intensitate și se

mișcau pe ecran sub ochii lui. Asta nu se datora mișcării de rotație, care, chiar la ecuator nu era mai mare de patru mii de kilometri pe oră, ci mai degrabă extraordinarei viteze la care ajunsese *Shooting Star*.

În timp ce se uita, jeturi de gaz roșu, arzător izbucniră spre el, diminuându-se în peisajul încălzit la maxim și transformându-se într-un negru fumuriu când se îndepărtau de Soare și se răceau.

Lucky schimbă vizorul, prinzând în imagine o porțiune din marginea curbată a Soarelui, iar acum gazul incandescent (aceste fenomene sunt numite „proeminențe” și constau în emanații gigantice de hidrogen) apăreau de un roșu aprins pe negrul cerului. Se împrăștiau cu încetinitorul, subțiindu-se și luând forme fantastice. Lucky știa că fiecare dintre ele poate înghiți zece planete de mărimea Pământului, și că Pământul putea fi aruncat în pata de soare pe care tocmai o văzuse fără a face măcar o izbitură considerabilă.

Închise stroboscoapele cu o mișcare rapidă. Cu toate că din punct de vedere fizic nu i se putea întâmpla nimic, nici un om nu putea să se uite la Soare fără să devină marcat de insignifianța Pământului și a tuturor lucrurilor pământești.

Shooting Star ocolise pe jumătate Soarele și se îndepărta rapid trecând de orbitele lui Mercur și Venus. Acum decelera. Prova navei era opusă direcției de mers iar puternicele motoare jucau rolul de frâne.

Imediat ce trecu de orbita lui Venus, Lucky își scoase scutul și îl puse deoparte. Sistemul de răcire al navei încerca să scape de excesul de căldură. Apa de băut era încă aproape fiartă iar conservele alimentare erau deformate acolo unde lichidul din interior ajunsese îp stare gazoasă.

Soarele se micșora de acum. Lucky se uită la el. Încă mai era o sferă strălucitoare. Neregularitățile lui, petele lui în mișcare și proeminențele nu se mai puteau vedea. Doar coroana, mereu vizibilă din spațiu, care putea fi văzută de pe Pământ doar în timpul eclipselor, se întindea în toate direcțiile pe milioane de kilometri. Lucky tremură involuntar doar gândindu-se că trecuse prin ea.

Trecu la douăzeci și patru de milioane de kilometri de Pământ și prin telescop descoperi liniile familiare ale continentelor ieșind prin masele albe de nori zdrențuiți. Se simți năpădit de dorul de casă și o nouă hotărâre de a feri de război miliardele de oameni care mișunau ocupați și care ocupau

planeta de origine a tuturor oamenilor ce vieţuiau acum dispersaţi toate sistemele solare ale galaxiei.

Apoi şi Pământul se depărta.

Trecând de Marte şi reintrând în centura de asteroizi, Lucky ţintea sistemul lui Jupiter, sistemul solar în miniatură din interiorul celui mare. În centrul lui se afla Jupiter, mai mare decât toate celelalte planete la un loc. În jurul lui se roteau patru sateliţi, trei dintre ei, Io, Europa şi Callisto, aproape de mărimea lunii, iar cel de-al patrulea, Ganymede, cu mult mai mare. De fapt, Ganymede era mai mare decât Mercur şi aproape la fel de mare ca Marte. În plus erau acolo zeci de alţi sateliţi, variind în mărime de la câteva sute de kilometri până la nişte stânci lipsite de importanţă.

În telescopul navei, Jupiter devenea un glob galben strălucitor, pe care se vedeau dungi pale de portocaliu; una dintre ele, ce ieşea în evidenţă, era cândva cunoscută ca „Marea pată roşie”. Trei dintre cei patru sateliţi, inclusiv Ganymede, se aflau de o parte a lui Jupiter, iar cel de-l patrulea se afla de partea cealaltă.

Lucky comunicase aproape toată ziua cu birourile Consiliului de pe Lună. Ergometrele lui sondau spaţiul ca nişte degete întinse. Detectase multe nave, dar Lucky nu le urmărea decât pe cele care aveau un motor sirian pe care l-ar fi recunoscut cu siguranţă imediat ce ar fi apărut.

Nu dădu greş. La o distanţă de treizeci şi două de milioane de kilometri primele trepidaţii îi treziră suspiciunea. Vină în acea direcţie, iar curbele caracteristice deveniră din ce în ce mai pronunţate.

La o sută şaizeci de mii de kilometri telescopul navei o arătă ca pe un punct slab. La şaisprezece mii de kilometri prinsese deja formă şi era nava lui Anton.

La o mie şase sute de kilometri (Ganymede aflându-se la optzeci de milioane de kilometri de ambele nave), Lucky trimise primul mesaj, şi-i ceru lui Anton să întoarcă nava spre Pământ.

La o sută şaizeci de kilometri Lucky primi un răspuns – o descărcare de energie care făcu generatoarele lui să geamă şi care clătină *Shooting Star-ul* ca şi cum s-ar fi lovit cu o altă navă.

Faţa obosită a lui Lucky deveni tensionată.

Nava lui Anton era mai bine înarmată decât se aştepta.

Răspuns parțial

Timp de o oră, manevrele celor două nave au fost indecise. Lucky avea o navă mai bună și mai rapidă, dar căpitanul Anton avea un echipaj. Fiecare din oamenii lui Anton putea face un anumit lucru. Unul se putea relaxa în timp ce altul putea să fie atent, al treilea putea controla panoul reactoarelor, iar Anton putea conduce operațiunile.

Lucky, încercând să facă totul deodată și de unul singur, trebuia să se bazeze pe cuvinte.

– Anton, nu poți ajunge pe Ganymede, iar prietenii tăi nu vor îndrăzni să rișteze să apară aici mai înainte de a ști ce se întâmplă... Ești terminat, Anton; îți cunoaștem toate planurile... Nu-ți folosește la nimic să transmiți mesajul spre Ganymede, Anton; îți mascăm subetericele de la tine spre Jupiter... Navele guvernului se îndreaptă spre noi, Anton... Clipele-ți sunt numărate. Nu ai prea multe, doar dacă nu te predai... Renunță, Anton. Renunță.

În timpul ăsta, *Shooting Star* trebuia să evite cel mai concentrat foc pe care Lucky îl văzuse vreodată. Dar nu toate loviturile puteau fi evitate. Rezervele de energie ale Shooter-ului începură să se diminueze. Lui Lucky i-ar fi plăcut să creadă că și nava lui Anton suferea la fel. Dar chiar el trăsese câteva focuri din care nici unul nu-și atinsese practic ținta.

Nu îndrăznea să-și ia ochii de pe ecran. Navele terestre care se apropiau nu vor putea ajunge la ei decât peste câteva ore. În aceste ore, dacă Anton îi distrugea rezervele de energie, se depărta de el și se putea îndrepta spre Ganymede, în timp ce *Shooting Star*, care abia se mișca, nu va putea decât să-l urmărească fără a-l prinde... Sau dacă o flotă a piraților ar apărea dintr-o dată pe ecran...

Lucky nu avu curajul să ducă mai departe aceste gânduri. Poate că se înșelase că nu a încredințat guvernului de prima dată interceptarea navelor. Nu, își spuse, numai *Shooting Star* ar fi putut să-l prindă pe Anton la optzeci de milioane de kilometri de Ganymede; mai mult decât atât, numai ergometrele Shooter-ului l-ar fi putut descoperi. La această distanță de Ganymede nu era nici o problemă să cheme unități ale flotei pentru a-l ucide. Mai aproape de Ganymede orice acțiune a flotei ar fi fost nesigură.

Receptorul lui Lucky, deschis tot timpul, se activă dintr-o dată. Apăru fața zâmbitoare și fără griji a lui Anton.

– Văd că ai scăpat și de data asta de Dingo.

– Și de data asta? întrebă Lucky. Deci recunoști că a avut ordin să mă ucidă în duel?

Un tentacul de energie se îndreptă spre nava lui Lucky, transformându-se dintr-o dată într-o rază de forță distrugătoare. Lucky viră într-o parte cu atâta putere încât aproape că se rostogoli.

– Nu veni prea aproape, spuse Anton râzând, era cât pe-aci să te ating cu ultima rază. Desigur că Dingo avea niște ordine. Știm ce facem. Dingo nu știa cu adevărat cine ești, dar eu știam. Aproape de la început.

– Păcat că nu ai putut să te folosești de ce știai, replică Lucky.

– Dingo a fost cel care m-a încurcat. S-ar putea să te amuze dacă ai afla că a fost, să spunem, executat. E rău să faci greșeli. Dar oricum nu are rost o asemenea conversație acum. Vroiam doar să-ți spun că ne-am distrat, dar acum o să plec.

– Nu ai unde să te duci, spuse hotărât Lucky.

– O să încerc pe Ganymede.

– Vei fi oprit.

– De navele guvernului? Încă nu le pot vedea. Și nu există nici una care să mă poată prinde la timp.

– Eu te pot prinde.

– M-ai prins. Dar ce poți face cu mine? Din felul în care lupți, trebuie să fii singur la bord. Dacă aș fi știut asta de la început, nici nu m-aș mai fi deranjat cu tine atâta timp. Nu poți să lupți cu un întreg echipaj.

Lucky spuse cu o voce joasă și intensă:

– Te pot lovi. Te pot distruge complet.

– Da, o dată cu tine. Adu-ți aminte de asta.

– Asta nu o să mai conteze.

– Te rog. Vorbești de parcă ai fi un cercetaș. Urmează acum să-mi reciți jurământul patrulei de cercetași spațiali juniori.

Lucky ridică vocea:

– Voi, cei de la bord, ascultați! În momentul în care căpitanul vostru încearcă să se îndrepte spre Ganymede, o să intru în nava voastră! Asta e moarte sigură pentru voi, dacă nu vă predați. Vă promit la toți un proces corect. Vă promit la toți cea mai mare considerație dacă vă hotărâți să cooperați. Nu-l lăsați pe Anton să vă piardă viețile de dragul unor prieteni sirieni.

– Dă din gură, slugoi al guvernului, dă din gură, veni răspunsul lui Anton. Îi las să asculte. Știu și ei ce fel de proces îi așteaptă și, de asemenea, ce fel de considerație. O injecție cu otravă enzimatică.

Degetele lui imitară gestul cuiva care înfige un ac în piele.

– Nu le este frică de tine. Așa că, adio, slugoi al guvernului, continuă Anton.

Acele de la gravimetrele lui Lucky arătară niște fluctuații slabe în timp ce nava lui Anton prinse viteză și se îndepărtă. Lucky se uită pe ecrane. Unde sunt navele guvernului? Pe Spațiu, unde sunt navele guvernului?

Acceleră. Acele gravimetrelor începură din nou să arate niște fluctuații mai puternice.

Distanța dintre cele două nave începu să se micșoreze. Nava lui Anton crescu viteza; la fel făcuși *Shooting Star*. Dar puterile de accelerație ale Shooter-ului erau mult mai mari decât ale navei piraților.

Surâsul de pe fața lui Anton nu dispăru.

– Optzeci de kilometri, spuse el. Făcu o pauză, apoi spuse: șaptezeci. După o altă pauză, zise: șaizeci. Ți-ai spus rugăciunile, băiețaș?

Lucky nu-l asculta. Pentru el nu mai exista o altă șansă. Va trebui să intre în el. Mai degrabă decât să-l lase pe Anton să reușească, mai degrabă decât să lase Pământul să fie târât într-un război, va trebui să-i oprească pe pirați prin sinucidere, dacă nu mai exista nici o altă șansă. Navele aveau o traiectorie curbă, una spre cealaltă, într-o tangentă lungă și lentă.

– Cincizeci, spuse Anton cu nepăsare. Nu sperii pe nimeni. O să te faci de râs până la urmă. Virează și pleacă acasă, Starr.

– Patruzeci, replică Lucky ferm. Ai cincisprezece minute să te predai, altfel mori.

Se gândi că și el mai avea de trăit doar cincisprezece minute până să învingă sau să moară.

O față apăru în spatele lui Anton pe ecran. Ținea un deget pe buzele palide și strânse. S-ar putea ca Lucky să fi clipit. Încercă să se ascundă privind în altă parte apoi să privească din nou spre Anton.

Ambele nave erau la viteză maximă.

– Ce se întâmplă, Starr? întrebă Anton. Ți-e frică? Inima-ți bate cu putere? Buzele lui erau desfăcute iar ochii i se mișcau repede.

Lucky își dădu seama dintr-o dată că Anton se bucura, că situația asta nu era pentru el decât un joc incitant, o situație prin care el își putea demonstra

puterea. Lucky înțelese în acel moment că Anton nu se va preda, că va permite să fie distrus mai degrabă decât să dea înapoi. Lucky se gândi că nu mai putea scăpa cu viață.

– Douăzeci, spuse Lucky.

Fața lui Hansen era în spatele lui Anton. Fața ermitului! Și avea ceva în mână.

– Cincisprezece, continuă numărătoarea Lucky. Șase minute. O să intru în tine! Pe Spațiu, o să te lovesc!

Era un blaster! Hansen avea un blaster.

Lucky începu să respire repede. Dacă Anton se întorcea...

Dar Anton, dacă va putea, nu va înceta nici o secundă să privească fața lui Lucky. Aștepta să vadă frica apărând și crescând. Lucky înțelegea clar asta din expresia piratului. Anton nu s-ar fi întors nici pentru un sunet mult mai puternic decât ridicarea ușoară a unui blaster.

Anton primi focul în spate. Moartea veni prea repede pentru ca zâmbetul optimist să dispară de pe fața lui și, cu toate că viața îl părăsise, pe fața încă mai stăruia bucuria lui plină de cruzime. Căzu în fața ecranului și, pentru o clipă, fața lui rămase lipită acolo, mai mare decât în realitate, holbându-se la Lucky cu niște ochi lipsiți de viață.

Lucky îl auzi pe Hansen strigând.

– Înapoi cu toții. Vreți să muriți? Ne predăm. Vino și ia-ne, Starr!

Lucky vină de pe direcția de accelerație cu două grade. Destul pentru a-i feri.

Ergometrele lui înregistrau acum motoarele navelor guvernamentale care se apropiau. În sfârșit veneau.

Ecranele fixate pe nava lui Anton erau albe ca un semn de capitulare.

Era aproape o axiomă că flota nu era întotdeauna foarte mulțumită atunci când Consiliul Științei intervenea prea mult în ceea ce considerau ei a fi de domeniul armatei. Asta în special când era o operațiune spectaculos de reușită. Lucky Starr știa asta foarte bine. Era aproape pregătit pentru dezaprobarea destul de slab mascată a amiralului.

– Doctorul Conway ne-a explicat destul de bine situația, Starr, și îți mulțumim pentru acțiunile tale. Oricum, trebuie să fii conștient că flota cunoștea de mult pericolul sirian și avea un plan al ei. Aceste acțiuni independente din partea Consiliului pot fi problematice. Ar trebui să-i menționezi asta și doctorului Conway. Acum mi s-a cerut de către

Coordonator să cooperez cu Consiliul în stadiile următoare ale luptei împotriva piraților, dar, zise arătându-și nemulțumirea, nu pot fi de acord cu sugestia ta de a amâna atacul asupra lui Ganymede. Cred că flota este capabilă să ia propriile decizii când este vorba de bătălie și de victorie.

Amiralul nu era în apele lui, nefiind obișnuit să se consulte de pe poziții de egalitate cu cineva, mai ales când acel cineva avea jumătate din vârsta lui. Fața lui pătrățoasă cu mustața scurtă și căruntă arăta din plin asta.

Lucky era obosit. Această stare puse stăpânire pe el acum când nava lui Anton fusese imobilizată iar echipajul închis. Reuși totuși să fie respectuos.

– Cred că dacă vom face mai întâi curățenie pe asteroizi, sirienii de pe Ganymede vor înceta să mai fie o problemă.

– Pe Galaxie, omule, cum vrei să „faci curățenie”? Încercăm asta de douăzeci și cinci de ani fără nici un rezultat. Să faci curățenie pe asteroizi e ca și cum ai încerca să vânezi fantome. Cât despre baza siriană, știm unde este și-i cunoaștem foarte bine forța, spuse amiralul zâmbind scurt. Sigur, îi vine destul de greu Consiliului să-și dea seama că și flota este la fel de bine informată. Poate chiar mai bine. Spre exemplu, știu că unitatea de sub comanda mea ajunge pentru a le distruge forța de pe Ganymede. Suntem gata de confruntare.

– Nu mă îndoiesc că așa este și că sunteți gata să-i învingeți pe sirieni. Dar cei de pe Ganymede nu sunt singurii sirieni care există. Poate că sunteți gata pentru bătălie, dar sunteți gata pentru un război lung și costisitor?

Amiralul se înroși.

– Mi s-a cerut să cooperez, dar nu pot face asta riscând siguranța Pământului. Nu pot, orice s-ar întâmpla, să ordon un plan care ar însemna dispersarea flotei noastre printre asteroizi, în timp ce o expediție siriană se află în sistemul nostru solar.

– Îmi acordați o oră? îl întrerupse Lucky. O oră pentru a vorbi cu Hansen, captivul de pe Ceres pe care l-am adus la bordul acestei nave mai înainte de a sosi dumneavoastră, domnule?

– La ce bun asta?

– Îmi acordați o oră pentru a vă arăta? Buzele amiralului se strânseră.

– O oră poate fi valoroasă. Poate fi neprețuită... Bine, dă-i drumul, dar repede. Să vedem ce o să obții.

– Hansen! strigă Lucky fără a-și lua ochii calmi de la amiral. Ermitul intră din cușetă. Avea o înfățișare obosită, dar reuși să schițeze un zâmbet

către Lucky. Prezența lui pe nava piraților aparent nu-l marcase.

– Vă admiram nava, domnule Starr. E o „bucată de metal” pe cinste, spuse el.

– Uite ce e, interveni amiralul, nu am timp de chestii d-astea. Treci la subiect, Starr! Lasă în pace nava.

– Iată situația, domnule Hansen, spuse Lucky. Am oprit nava lui Anton cu ajutorul dumitale neprețuit pentru care îți mulțumesc. Asta înseamnă că am întârziat ostilitățile cu Sirius. Dar, avem nevoie de mai mult decât o întârziere. Trebuie să îndepărtăm acest pericol definitiv, și după cum spunea și amiralul, avem destul de puțin timp.

– Cum pot să vă ajut? întrebă Hansen.

– Pur și simplu răspunzând la întrebări,

– Bucuros, dar v-am spus tot ce știam. Îmi pare rău că ceea ce știu s-a dovedit că valorează atât de puțin.

– Cu toate astea pirații vă considerau un om destul de periculos. Au riscat destul de mult pentru a vă smulge din mâinile noastre.

– Pot să explic asta.

– E posibil ca dumneata să deții o informație fără să fii conștient de ea? Ceva ce le-ar putea fi fatal?

– Nu văd cum.

– Păi, aveau încredere în dumneata. Din informațiile pe care mi le-ai oferit, ești un om bogat; un om cu investiții valoroase pe

Pământ. Cu Siguranță că ești mai bine situat decât orice alt ermit Și cu toate astea pirații te tratează bine. Sau cel puțin nu te tratează rău. Nu-ți distrug bunurile. Ba chiar ți-au lăsat o casă destul de luxoasă, echipată complet.

– Amintește-ți, domnule Starr, i-am ajutat și eu în schimb.

– Nu prea mult. Mi-ai spus că le-ai permis să aterizeze pe asteroidul dumitale, să lase din când în când acolo câțiva oameni, și asta era totul. Dacă te-ar fi omorât pur și simplu ar fi putut avea asteroidul ca și casa dumitale. În plus, nu ar mai fi avut de ce să se teamă că vei putea deveni un informator. Ceea ce, până la urmă, s-a și întâmplat.

Ochii lui Hansen se uitară în altă parte.

– Cu toate astea, așa stau lucrurile. V-am spus adevărul.

– Da, ce mi-ai spus era adevărat. Dar nu era întregul adevăr. Cred că trebuie să existe un motiv mai bun pentru ca pirații să aibă încredere

completă în dumneata. Trebuie să fi știut că te-ar fi costat viața dacă te duceai la guvern.

– Și am spus asta, replică Hansen calm.

– Ai spus că te incriminezi și pe dumneata dacă îi ajuți pe pirați, dar ei au avut încredere când au venit prima dată, *mai înainte* de a începe să-i ajuți. Altfel te-ar fi scos din circuit de la început. Acum, lasă-mă să ghicesc. O să spun asta doar o singură dată: mai înainte de a deveni un ermit, ai fost pirat, Hansen, iar Anton și oamenii lui știau asta. Ce-ai de spus?

Hansen se făcu alb la față.

– Ce-ai de spus, Hansen? întrebă pentru a doua oară Lucky. Vocea lui Hansen era foarte stinsă.

– Ai dreptate, domnule Starr. Am fost odată membru de echipaj pe o navă a piraților. Asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Am încercat să o ascund. M-am retras pe asteroizi și m-am străduit să fiu considerat mort din punctul de vedere al Pământului. Când un nou grup de pirați a venit în sistemul solar și au intervenit asupra mea, n-am mai avut nici o altă șansă decât să cad la învoială cu ei. Când ai aterizat pe asteroidul meu, a fost prima mea șansă de a fugi. Trecuseră douăzeci de ani, oricum. Și am în favoarea mea faptul că mi-am riscat viața pentru a salva un membru al Consiliului. De-asta eram așa de dornic de a lupta împotriva piraților în raidul asupra lui Ceres. Am vrut să mai adaug ceva în favoarea mea. În final, l-am omorât pe Anton, salvându-ți viața în ultima clipă, și lăsând Pământului timp pentru a-și trage suflarea. În felul ăsta, chiar dumneata mi-ai spus, războiul poate fi prevenit. Am fost pirat, domnule Starr, dar asta a trecut, și cred că mi-am plătit datoriile.

– Bine, replică Lucky, atâta timp cât e adevărat. Acum spune-mi dacă ai pentru noi informații pe care nu le-ai menționat înainte și care ne-ar putea fi de folos?

Hansen negă ușor din cap.

– Nu ne-ai spus că ai fost pirat, adăugă Lucky.

– Nu avea nici o importanță, sincer. Și oricum ți-ai dat seama singur. Nu am încercat să neg.

– Bine, atunci să vedem dacă mai găsim ceva pe care nu o să-l negi. Vezi, încă nu ne-ai spus întregul adevăr.

Hansen păru surprins.

– Ce a mai rămas?

– Faptul că nu ai încetat vreodată să fii pirat. Faptul că tu ești persoana de care mi s-a vorbit odată, și asta de către un om din echipajul lui Anton, la puțin timp după duelul meu cu Dingo. Faptul că tu ești așa-zisul Șef. Dumneata, Hansen, ești creierul piraților de pe asteroizi.

Hansen sări de pe scaun și rămase așa. Respirația lui ieși greu printre buzele desfăcute.

Amiralul, și el la fel de uimit, strigă:

– Pe Galaxie, omule! Ce înseamnă asta? Vorbești serios?

– Așează-te, Hansen, și să încercăm să-i dăm de capăt. Să vedem cum sună asta. Dacă mă înșel, trebuie să apară o contradicție pe undeva. Totul începe cu Anton care a debarcat pe *Atlas*. Anton era un om inteligent și capabil, chiar dacă era destul de ciudat. Nu a avut încredere în mine și în povestea mea. Mi-a făcut o fotografie tridimensională (asta nu era un lucru greu de făcut fără ca eu să nu observ) și a trimis-o Șefului pentru instrucțiuni. Șeful a crezut că m-a recunoscut. Cu siguranță, Hansen, dacă tu ai fi șeful, toate se leagă, pentru că, de fapt, când m-ai văzut în carne și oase *chiar* m-ai recunoscut. Șeful a trimis înapoi un mesaj spunând că trebuia să fiu omorât. Pe Anton l-a amuzat să facă asta trimițându-mă într-un duel cu Dingo. Dingo avea instrucțiuni clare să mă ucidă. Anton a recunoscut asta în ultima noastră conversație. Apoi, când m-am întors, având cuvântul lui Anton că dacă supraviețuiesc o să mi se acorde șansa să intru în organizație, a trebuit să preiei tu comanda. Am fost trimis pe asteroidul tău.

Hansen izbucni:

– Dar asta e nebunie curată. Nu ți-am făcut nici un rău. Te-am adus înapoi pe Ceres.

– Da, așa este, și ai venit și tu cu mine. A fost ideea mea de a intra în organizația piraților să aflu ce se întâmplă din interior. Ai avut și tu aceeași idee și chiar ai obținut rezultate mai bune. M-ai adus pe Ceres și ai venit și tu. Ai aflat cât de nepregătiți suntem și cât de mult subestimăm organizația piraților. Asta însemna că poți merge înainte cu toată viteza. Raidul de pe Ceres are acum sens. Îmi imaginez că ai luat cumva legătura cu Anton. Subetericele de buzunar sunt destul de răspândite iar coduri destul de inteligente pot fi oricând elaborate. Ai ieșit pe coridoare *nu* ca să lupți cu piranții, ci să te alături lor. Nu te-au omorât, te-au „capturat”. Dacă povestea ta ar fi fost adevărată, atunci ai fi fost un informator periculos pentru ei. Ar fi trebuit să te distrugă imediat ce ai fi apărut în bătaia puștii. Dar ei nu ți-au fac ut nici un rău. În loc de asta, te-au trimis pe nava-amiral a lui Anton, și te-au luat cu ei pe Ganymede. Nici măcar nu erai legat sau sub

supraveghere. A fost perfect posibil pentru tine să te miști în liniște în spatele lui Anton și să-l ucizi. Hansen strigă:

– Dar am tras în el. De ce l-aș fi omorât dacă aș fi fost cine spui tu că sunt?

– Pentru că era un maniac. Era gata să mă lase să-l lovesc mai degrabă decât să se predea sau să se ferească. Aveai planuri mai mari și nu aveai nici o intenție să mori pentru a-i satisface orgoliul. Știai că dacă îl vom opri pe Anton să contacteze Ganymede nu însemna decât o întârziere. Atacând mai târziu, Ganymede am fi provocat oricum războiul. Apoi, continuându-ți rolul de ermit ai fi găsit o șansă să scapi și să-ți reiei vechea identitate. Ce însemna viața lui Anton și pierderea unei nave în comparație cu toate astea?

– Ce dovadă ai la tot ce ai spus? întrebă Hansen. Nu sunt decât presupuneri! Unde e dovada?

Amiralul, care se uitase de la unul la altul în tot acest timp, intră și el în joc.

– Uite ce e, Starr, omul ăsta e prizonierul meu. O să obținem adevărul de la el.

– Răbdare, domnule amiral. Ora mea nu a trecut... Presupuneri, Hansen? Să mergem mai departe. Am încercat să ajung înapoi la asteroidul tău, Hansen, dar tu nu ai avut coordonatele, fapt destul de ciudat, cu toată explicația ta destul de bine gândită. Am calculat o serie de coordonate din traiectoria pe care am mers de la asteroidul tău spre Ceres, iar rezultatele îmi indicau coordonate în zona interzisă, loc în care asteroizii nu se pot afla dacă-și urmează cursul lor natural. Din moment ce eram sigur de corectitudinea calculelor mele, mi-am dat seama că asteroidul tău era tot acolo unde fusese prima dată, *în ciuda* cursului natural al lucrurilor.

– Și? Și ce-i cu asta? interveni amiralul.

– Vreau să spun că un asteroid nu trebuie să meargă pe orbita lui dacă este destul de mic. Poate avea motoare hiperatomice și-și poate *părăsi orbita la fel ca și o navă spațială*. Cum altfel îți explici apariția unui asteroid în zona interzisă?

Hansen ripostă vehement:

– Dacă spui tu nu e neapărat nevoie să fie și adevărat. Nu știu de ce-mi faci asta, Starr. Mă testezi? E o șmecherie?

– Nu e nici o șmecherie, domnule Hansen, spuse Lucky. M-am întors pe asteroidul tău. M-am gândit că nu o să-l muți prea departe. Un asteroid care

se mișcă are destule avantaje. Nu contează de câte ori este detectat, de câte ori îi sunt notate coordonatele, observatorii și cei care vor să-l urmărească pot fi îndepărtați doar printr-o mișcare în afara orbitei. Totuși, a mișca un asteroid presupune și unele riscuri. Un astronom aflat la un telescop care l-ar observa din întâmplare în acel moment, s-ar putea întreba de ce un asemenea asteroid se mișcă în afara eclipticei sau în zona interzisă. Sau, dacă e mai aproape, s-ar putea întreba de ce ar avea un asteroid jeturi de reactoare la un capăt, îmi închipui că deja îl mai mutaseși o dată pentru a te întâlni cu nava lui Anton și pentru ca eu să pot fi lăsat pe el. Eram sigur că nu-l vei mai muta prea departe așa de repede. Așa că m-am întors și am căutat printre asteroizii din vecinătate pe unul care ar avea aceeași mărime și formă. L-am găsit. Am găsit un asteroid care era de fapt o bază, o fabrică, și un depozit în același timp, iar la suprafața lui am auzit zgomot de motoare superatomice în stare să-l mute prin spațiu. O piesă importată de la sirieni, presupun.

– Dar ăla nu era asteroidul *meu*, spuse Hansen.

– Nu? Eu l-am găsit pe Dingo acolo. Se lăuda că nu a avut nici o nevoie să mă urmărească; că știa unde mă duc. Singurul loc spre care știa că mă îndrept era asteroidul tău. Din asta am tras concluzia că asteroidul tău și cel pe care se află baza piraților este de fapt unul și același.

– Nu! Nu! strigă Hansen. Amiralul are dreptate. Există mii de asteroizi cu aceeași formă și mărime ca al meu, și nu sunt responsabil pentru orice remarcă făcută de un pirat.

– Iată o altă dovadă care s-ar putea să fie mai convingătoare pentru tine, continuă Lucky. Pe baza piraților între două stânci era o vale plină de conserve folosite.

– Conserve folosite! strigă amiralul. Pe Galaxie, ce legătură are cu asta, Starr?

– Hansen depozita conservele folosite într-o vale de pe asteroidul lui. Nu-i plăcea ca stânca lui să fie acompaniată de propriul ei gunoi. De fapt probabil că nu vroia ca ele să-i înconjoare asteroidul și să-i dezvăluie poziția. Am văzut valea plină de conserve când am plecat de pe asteroidul lui. Le-am văzut din nou când m-am apropiat de baza piraților. Acesta e motivul pentru care am ales acel asteroid pentru a-l cerceta și nu altul. Uită-te la acest om, amirale, și spune-mi dacă te poți îndoi că am spus adevărul.

Fața lui Hansen era contorsionată de furie. Nu mai era același om. Orice urmă de bunăvoință dispăruse.

– Bine. Și ce dacă? Ce vrei?

– Vreau să chemi Ganymede. Sunt sigur că tu ai condus tratativele cu ei mai înainte. Or să te recunoască. Spune-le că asteroizii se predau Pământului și că își alătură forțele împotriva sirienilor dacă e necesar.

– De ce aș face-o? Mă ai pe mine, dar nu ai asteroizii. Nu poți să-i cureți pe toți.

– Putem, dacă vom captura asteroidul tău. Are toate datele necesare, nu-i așa?

– Încearcă să-l găsești, spuse Hansen, cu o voce răgușită, încearcă să dai de el într-o pădure de stânci. Chiar tu spui că se poate mișca.

– Va fi ușor de găsit, spuse Lucky. Valea ta de conserve, știi, nu?

– Încearcă. Uită-te la fiecare asteroid până găsești valea. O să-ți ia un milion de ani.

– Nu. Doar o zi sau două. Când am părăsit baza piraților, m-am oprit doar atât cât să incendiez valea plină de conserve cu o rază de căldură. Le-am topit și apoi le-am lăsat să se transforme prin îngheț într-o bucată de metal deformată și strălucitoare. Asteroidul nu are atmosferă care să le ruginească suprafața, așa că ea rămâne ca și porțile metalice folosite ca puncte de plecare într-un duel cu arme reactive. Când întâlnește lumina solară trimite reflexii în fascicule focalizate. Tot ce are de făcut Observatorul de pe Ceres este să caute un asteroid de zece ori mai strălucitor decât ar trebui să fie în raport cu mărimea. I-am pus să înceapă cercetările chiar înainte de a pleca să interceptez nava lui Anton.

– E o minciună.

– Da? Cu mult înainte de a ajunge la Soare am primit un mesaj subeteric care includea o fotografie. Uite-o!

Lucky o scoase de sub sugativa de pe birou.

– Punctul luminos înconjurat este chiar asteroidul tău.

– Crezi că mă poți speria?

– Ar trebui. Navele Consiliului deja au aterizat pe el.

– Ce? strigă furios amiralul.

– Nu mai era timp de pierdut, domnule, spuse Lucky. Am găsit apartamentele lui Hansen și la celălalt capăt am găsit tunelul care îl conecta cu baza piraților. Am aici câteva documente subeterizate care conțin

coordonatele principalelor baze, Hansen, și chiar și câteva din fotografiile bazelor. Dovada grăitoare, Hansen, nu-i așa!

Hansen se prăbuși. Gura i se deschise iar sunete lipsite de coerență îi ieșiră din gură.

– Am trecut prin toate astea, Hansen, pentru a te convinge că ai pierdut, spuse Lucky. Ai pierdut complet și definitiv. Nu ai mai rămas decât cu viața ta. Nu-ți fac nici o promisiune dar, dacă faci ce spun eu, poate vei reuși să o salvezi. Vorbește cu Ganymede.

Hansen se uita neajutorat la propriile degete. Amiralul vorbi plin de furie:

– Consiliul a curățat asteroizii? Au făcut-o deja? Nu s-au consultat cu amiralitatea?

– Ce ai de spus, Hansen? întrebă Lucky.

– Ce mai contează acum? O să chem Ganymede, spuse el.

Conway, Henree și Bigman erau la spațioport pentru a-l întâmpina pe Lucky când se întoarse pe Pământ. Toți cinară împreună în Camera de Sticlă aflată la cel mai înalt nivel al localului *Planet Restaurant*. Pereții camerelor erau făcuți din sticlă curbată și transparentă și puteau astfel privi luminile calde ale orașului care păleau în câmpiile de dedesubt.

– Am avut noroc că membrii Consiliului au fost capabili să ajungă în bazele piraților mai înainte ca aceasta să devină o treabă a armatei. Acțiunea militarilor nu ar fi rezolvat complet problema, spuse Henree.

Conway aprobă și el din cap.

– Ai dreptate. Ar fi lăsat asteroizii vacanți pentru o nouă bandă de pirați. Cea mai mare parte dintre acești oameni nici nu știau că luptă alături de sirieni. Erau mai degrabă oameni normali aflați în căutarea unei vieți mai bune decât cea pe care o duceau. Cred că putem convinge guvernul să-i amnistieze pe toți, în afară de cei care au participat efectiv la raiduri, și aceștia din urmă nici nu sunt prea mulți.

– De fapt, continuă Lucky, ajutându-i să continue dezvoltarea asteroizilor, finanțând extinderea fermelor de enzime, aducându-le apă, aer și energie, construim un zid de apărare pentru viitor. Cea mai bună protecție împotriva criminalilor de pe asteroizi este o comunitate prosperă și liniștită. În asta constă pacea.

Bigman interveni și el cu o voce războinică:

– Nu te mai amăgi. E pace doar până când se hotărăsc sirienii să încerce din nou.

Lucky puse mâna pe fața încruntată a micuțului și o împinse în joacă.

– Bigman, cred că îți pare rău că am evitat un război. Ce se întâmplă cu tine? Nu poți să te bucuri și tu ca restul lumii?

– Auzi, Lucky, ai fi putut să ne spui și nouă mai multe atunci, zise Conway.

– Mi-ar fi plăcut, spuse Lucky, dar era necesar pentru mine ca să tratez cu Hansen singur. Erau motive personale.

– Dar când a fost prima dată când l-ai bănuit, Lucky? Ce l-a dat de gol? vru să afle Conway. Faptul că asteroidul lui a pătruns într-o zonă interzisă?

– Ăsta a fost ultimul lucru, admise Lucky, dar mi-am dat seama că nu era nici pe jumătate ermit la o oră după ce m-am întâlnit cu el. Mi-am dat seama că era, pentru mine, mai important decât oricine din toată galaxia.

– Ce-ar fi să ne explici și nouă asta?

Conway înfipse furculița în ultima bucată de friptură și mestecă mulțumit în continuare.

– Hansen m-a recunoscut ca fiind fiul lui Lawrence Starr. Mi-a spus că s-a întâlnit cu tata odată, și chiar s-a întâlnit. Oricum, oamenii Consiliului nu au parte de publicitate și o întâlnire e necesară pentru a explica faptul că putea vedea asemănarea pe fața mea. Dar recunoașterea asta avea două aspecte ciudate. A văzut cel mai clar asemănarea când m-am enervat. Totuși din ce mi-ați spus, unchiule Conway și unchiule Gus, tata se enerva destul de greu. „Zâmbăreț” era adjectivul care i se atribuia cel mai des tatălui meu când se vorbea despre el. Și, mai mult, când Hansen a venit pe Ceres, nu v-a recunoscut pe nici unul dintre voi. Chiar și când v-a auzit numele n-a avut nici o reacție.

– Și ce e rău cu asta?

– Voi și tata ați fost tot timpul împreună, nu-i așa? Cum s-ar fi putut ca Hansen să-l fi întâlnit pe tata și să nu vă fi întâlnit pe voi doi? Și mai mult chiar, să se întâlnească cu tata când era nervos și în unele circumstanțe în care fața lui a rămas bine întipărită în mintea lui Hansen, încât a reușit să mă recunoască după douăzeci și cinci de ani. Ar fi o singură explicație. Tata a fost fără voi doar în ultimul zbor spre Venus, iar Hansen a luat parte la acel măcel. Și nici nu era acolo ca un simplu membru al echipajului. În mod normal, nici un simplu membru nu poate deveni destul de bogat pentru a fi

în stare să amenajeze un asteroid și să petreacă douăzeci de ani pentru a face o organizație mai mare din tot ce mai rămăsese. Trebuia să fie căpitanul navei care a atacat. Ar fi avut treizeci de ani atunci; destul de bătrân pentru a fi căpitan.

– Pe Spațiu! spuse Conway sec. Bigman strigă indignat:

– Și nu l-ai împușcat cu mâna ta?

– Cum puteam să fac asta? Aveam treburi mai importante decât o problemă personală. Da, e adevărat că mi-a ucis părinții, dar a trebuit să fiu și eu politicos cu el, cel puțin pentru o vreme.

Lucky duse cana de cafea la buze și se opri pentru a se uita din nou spre orașul de jos.

– Hansen va sta în închisoarea de pe Mercur pentru restul vieții lui, ceea ce o pedeapsă mai mare decât o moarte ușoară. Sirienii au plecat de pe Ganymede, așa că va fi pace. Asta e o recompensă mai mare pentru mine decât de zece ori moartea lui; și un lucru mult mai bun pentru memoria părinților mei.